

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪНЬ

«Световни автори»

ЛЮБО

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН СЛЕД МЪЛНИЯТА

Превод: Дханан Раим

chitanka.info

Мангас спря и се обърна. Дълго гледа Ленора, запечатвайки образа ѝ в паметта си. Знаеше, че той винаги и навсякъде неотлично ще го преследва.

„Обичайте любовта!“

Джорджия Боковън

След триумфалното шествие на американския книжен пазар, най-сетне и българският читател има щастието и удоволствието да се срещне с романите на блестящата писателка Джорджия Боковън. Тя е прекрасен разказвач, сладкодумен събеседник и проникновен сърцевед. До педантичност изследва и най-тънките струни в душите на своите герои. Любимата ѝ тема е вечното и прастаро като света красиво човешко чувство — любовта.

Нейните сюжети са взети направо от живота, а образите, които изгражда в своите произведения, са изключително плътни и пълнокръвни. Неоспоримо е умението ѝ да заинтригува своите читатели още с първите страници на поредната си книга и да ги държи в приятно напрежение до последния ѝ ред.

Носителка е на много престижни литературни награди, многократно е номинирана в топ класациите за любовни романи, а възторжените отзиви за нейното вдъхновено перо просто не секват в масмедиите и в специализираните издания.

Джорджия Боковън е дъщеря на професионален военен и през детството си почти непрекъснато сменя своето местоживееене. Учила е в 14 различни училища. Последното назначение на баща ѝ е било в Сакраменто и тя остава да живее там заедно със своите братя. „Номадското“ ѝ детство става причина да заобича пътешествията. Има съпруг, в когото е влюбена и до ден-днешен, и двама прекрасни сина.

ПЪРВА ГЛАВА

Мангас Колорадос Тейлър погледна бегло белите релефни букви, изписващи „Ректор“ на вратата пред него. Сигурен бе, че зад нея има изпълнителна секретарка, която няма да позволи на натрапника да се срещне с ректора, преди да е отговорил на куп въпроси.

Посегна да разтрие с ръка врата си — несъзнателен жест, станал му навик с течение на годините. На малкото хора, които го познаваха добре, този жест показваше колко дълбоко е замислен. Потърси с поглед другата врата някъде напред по коридора. Отиде до нея и завъртя бравата. Не бе заключена, както се беше и надявал. Пооткрайна я безшумно. Предполагаше, че това е отделен вход за ректорския кабинет, и се оказа прав.

Разгледа внимателно человека зад бюрото. Той явно не очакваше никого, тъй като бе по риза и с разкопчана жилетка, която закриваше наполовина големия му корем. Изглеждаше на около петдесет и пет, а годините, прекарани зад бюрото, си личаха по закръгленото му тяло и по бледия цвят на лицето. Беше някак отпуснат и изльчващо унимие и потиснатост.

Мангас набързо разгледа помещението, като преценяваше мъжа по нещата, които бе решил да запази за спомен. На една от стените бяха закачени почетни значки и грамоти, поставени в рамки, а другата бе заета с лавици за книги. Нямаше топки за голф, нито тенис ракети с разкъсан корди, подарени на шега и пазени като вечни спомени, кабинетът бе делови и безличен.

След като се убеди, че може да се справи с него, Мангас влезе. Пристигаше уверен и плавно. Беше висок около метър и деветдесет и бе облечен в строг раиран костюм. Стигна до широкото махагоново бюро, преди ректорът да забележи, че в стаята е влязъл някой.

След като първоначалната му изненада отмина, ректорът се намръщи.

— Мога ли да...

— О, да, можете да направите нещо за мен — прекъсна го Мангас. — А може би и аз бих могъл да направя нещо за вас. Отделете ми пет минути от времето си и ще разберем с какво можем да си помогнем един на друг.

Мъжът се вгледа внимателно в него. След като го изучи бавно и преценяващо, той остави химикала си и отпусна ръце върху отрупаното с книжа бюро.

— Успяхте да възбудите интереса ми. Имам няколко свободни минути, ако наистина това е всичко, което искате.

Преди да започне, Мангас разкопча сакото и мушна ръце в джобовете на панталона си, нарушавайки по този начин съвършената линия на шития по поръчка скъп костюм.

— Късно снощи научих, че „Уинчестър Колидж“ е в толкова тежко финансово затруднение, че съществува реална възможност колежът да бъде закрит. Вярно ли е това?

Ректорът присви очи.

— Това не бе пазено в строга тайна — отвърна той със саркастична нотка в гласа.

— Но съгласете се, че не бихте искал това да се появи като заглавие във вестниците из целия южен Колорадо — рече рязко Мангас.

Внезапното му избухване бе предизвикано от безсънието. Ужасно се бе разстроил, когато предната вечер бе открил, че е възможно „Уинчестър колидж“ да бъде затворен завинаги поради финансови проблеми. Оттогава го тормозеше мисълта, че може би е твърде късно да направи каквото и да било по въпроса. С усилие овладя гласа си, като му придае равен и напълно делови тон.

— Кога е крайният срок за осигуряване на необходимите средства?

Ректорът Бингъм се облегна и изсумтя:

— Не сте в течение на нещата, нали? Крайният срок беше вчера. Миналата седмица. Миналия месец.

С всяка казана дума гласть му ставаше все по-развълнуван. Мангас се втренчи в него за момент, а после бръкна в горния джоб на сакото си. Извади някакво парче хартия и му го подаде.

— Значи вече е твърде късно да ви дам това, така ли?

Преди да вземе от Мангас правоъгълното листче с цвета на пергамент, ректорът прокара ръка по голото си теме. Преглътна и с явно нежелание пое чека. Погледна цифрите, изписани на него, внезапно пребледня, а след това изгледа изненадано Мангас.

— Това никаква шега ли е?!

Той не обърна внимание на въпроса му и попита:

— Ще бъдат ли достатъчни тези пари, за да остане колежът отворен?

— Разбира се, че ще бъдат! — рече злобно Чарлс Бингъм. — Само че, ако ги има.

Той хвърли чека настрана и започна бавно да се изправя.

— Не знам в каква игра се впускате... — погледна подписа върху чека — мистър Тейлър, но никак не ми е забавно. През последните седем години това училище бе за мен целият ми живот и аз не го отстъпих лесно. Но демонстративният ви номер за спасение в последния момент няма да мине. Предполагам, че сте се чувствали в безопасност. Надявал съм се, че поради ограниченото време благородният ви жест ще бъде отхвърлен и ще получите големи благодарности за това, че поне съм опитал да помогнете.

Ректорът се подпра на бюрото със свити юмруци и се наведе застрашително към Мангас.

— Е, добре! Имам изненада за вас, мистър Тейлър. Все още не е твърде късно — засвяткаха гневни пламъчета в очите му. — Ако не можете да покриете този чек, аз лично ще се погрижа срещу вас да бъде заведено дело за криминално престъпление.

Той се пресегна към телефона и се опита да натисне бутона за вътрешна връзка, но Мангас го спря.

— Има едно условие.

— Винаги има условие — изсмя се мрачно ректорът и се отпусна тежко в черното кожено кресло. Изгледа гневно Мангас и процеди през зъби: — Излезте от кабинета ми, Тейлър!

Но Мангас не му обърна внимание.

— Никой не трябва да знае откъде са дошли парите. — Изчака малко, за да му даде възможност да осъзнае, че няма никакви други ограничения за парите. Отиде до прозореца и се втренчи в малкия трепетликов храст точно под него. После погледът му бързо се пълзна

по двора. Заля го вълна от спомени и се обърна, облягайки се на перваза.

— В случай, че моята самоличност бъде разкрита от някой източник, пряко свързан с колежа, всички средства ще ми бъдат върнати. Донесъл съм писмено споразумение, приготвено специално за изясняване на това условие. След като го подпишете в качеството си на представител на колежа, парите ще са ваши.

— Защо го правите? — бавно попита Бингъм, а в гласа му се прокрадваше искрица надежда, че парите може наистина да му бъдат дадени.

Мангас се усмихна. Дълбоки бръчки се появиха по лицето му под високите скули, които загатваха за индианския му произход. Но в сините дълбини на очите му нямаше и следа от усмивка. Когато бе помлад и отчаяно търсеше корените си, тези очи му напомняха постоянно, че макар и да носеше името на велик вожд на апахите, във вените му не течеше чиста индианска кръв. Той бе едно от изгубените деца на този свят. Тъй като нямаше родител, който да го води, да му помогне да опознае себе си и да разбере кой е всъщност, бе принуден сам да си извоюва място под слънцето. С течение на годините Мангас бе станал нещо като нация, като народ от един-единствен човек.

Очите му си оставаха студени като лед, дори когато отговаряше на въпроса на ректора:

— Подбудите ми са лични, не са свързани с училището. Единствените две неща, които ви засягат са парите и това, че в замяна искам пълна анонимност.

— Може ли да видя споразумението?

Мангас извади тънък плик от същия джоб, от който бе извадил чека, и му го подаде.

Като прочете простиия документ, състоящ се само от една страница, той се вгledа в Мангас така, сякаш очакваше отговора на тази загадка да се крие в изражението на тайнствения непознат. После погледна часовника си и подхвърли:

— Сигурен съм, че разбирате моето колебание да повярвам, че колежът е бил спасен в прословутата последна минута.

Мангас кимна леко и го изчака да продължи:

— Преди да разпространя новината, мисля, че би било разумно от моя страна да проведа някой и друг телефонен разговор, за да се

потвърди достоверността на този чек.

Рано тази сутрин Мангас бе прехвърлил средствата в личната си сметка, тъй като бе предвидил, че ректорът ще поиска да се увери в неговата платежоспособност. Бе събудил Боб Галардо, неговият банкер от Калифорния, за да бъде сигурен, че нещата ще бъдат задвижени веднага след като Боб отиде на работа.

— Очаквах това — спокойно отвърна той.

Когато вдигна слушалката, ръката на ректора трепереше. След няколко минути той вече се бе свързал с филиала на банката му в Сан Хосе, Калифорния. Беше потвърдено, че в действителност има достатъчно средства за покриване на чека. Бингъм бавно затвори апаратата. Без да поглежда Мангас, взе химикала си и подписа споразумението, с което обещаваше да пази всичко в тайна. С внимателни, отмерени движения сгъна отново документа и го сложи обратно в плика.

— Предполагам, че няма да ми кажете нищо повече за това — каза, докато подаваше плика на Мангас.

— Съмнявате ли се? — попита той меко.

— Не бих приел вашите пари, ако имаше някакъв друг начин училището да остане отворено. Нещо ми подсказва, че един ден ще съжалявам за това, което се случи този следобед.

Мангас срещна погледа му, без да трепне.

— Може би.

Ректорът се наведе и опря лакти върху бюрото.

— Ще останете ли за уикенда? Сигурен съм, че някъде в статията, която сте прочел, е било споменато, че през този уикенд трябва да се състои голямото сбогуване с колежа... тържественото връщане на земята на семейство Уинчестър. Много хора са поканени.

Внезапно се изсмя, като че току-що осъзнаваше как ще повлияе на честването чекът на Мангас, и каза със заговорнически тон:

— Мога да ви обещая, че ще прекарате страхотно. — Очите на ректораискряха. — Честно казано, мистър Тейлър, точно в този момент въобще не ми пuka какви са подбудите ви за спасяването на колежа.

Мангас се усмихна. Този път в зениците му се появи малко топлина. Извърна леко глава, за да погледне през прозореца, и разтри врата си с ръка. Въпреки че имаше много малка вероятност някой да

познае в негово лице слабичкото индианче, което учеше в класните стаи на този колеж преди повече от дванадесет години, би било опасно да остане. И все пак струваше си да присъства на тази сладка победа — изненадваща, и чакана от дълго време.

Той отново се обърна към ректора:

— Казахте, че през този уикенд ще има тържествена церемония, нали? Доколкото разбирам, това значи, че главните заинтересовани лица ще бъдат тук?

— Да... — ректорът се поколеба, като че ли се опитваше да разбере какво се крие зад този въпрос. — Трябва да представям колежа, а Ейдиън Уинчестър, разбира се, ще представя семейство Уинчестър.

Очите на Мангас се присвиха почти незабележимо.

— Защо казвате „разбира се“?

Бингъм се усмихна иронично.

— Явно не познавате много добре мистър Уинчестър, след като задавате такъв въпрос. Ейдиън не би пропуснал подобно шоу за нищо на света, дори облагодетелстваното лице да не бе той. Това се превърна в събитие на годината. Той ще рони крокодилски сълзи заради закриването на колежа и ще се прибере вкъщи да пресмята богатството, което ще остане само за него след това.

Мангас изведнъж почувства, че започва да схваща, и му бе почти невъзможно да овладее гласа си.

— Само за него? — успя да попита най-накрая. — Мислех, че има сестра.

Ректорът събрчи вежди в недоумение.

— Да не би да имате предвид Жаклин Уинчестър?

Мангас вече не разчиташе на гласа си, затова само кимна.

Бингъм се поколеба, преди да отвърне.

— Тя умря преди повече от осем години. Доколкото зная, смъртта ѝ е била много трагична. Познавахте ли я?

— Как умря? — попита студено Мангас.

На ректора изглежда не му се щеше да продължи. Започна да събира нервно книжата, разпилени по бюрото. Най-сетне вдигна поглед.

— Семейството и близките й приятели упорито се мъчеха да го запазят в тайна, но хората знаят, че тя се е самоубила.

Прокара ръка по челото си и въздъхна:

— Такава загуба. Някои казват, че била толкова дълбоко покрусена от смъртта на родителите си при една самолетна катастрофа, че не е могла да живее повече. Други говорят, че причината е в изключително нещастен брак. Но всичко това са предположения, тъй като тя не е оставила писмо.

Бингъм продължи да се рови по бюрото.

— Това просто са клюки, които бих предпочел да не обсъждам повече. Така или иначе, Жаклин и Ейдриън бяха единствените наследници, последните от рода Уинчестър. Сега остава само Ейдриън...

Мислите на Мангас се лутаха хаотично. „Жаклин мъртва? Осем години?“ Някак тъжно му бе, че не е знаел. Тъжно, че не е бил сред тези, които са скърбели за нея.

Бе като вцепенен. Трябаше му време да помисли. Петдесетте часа, през които не бе спал, изведнъж му се сториха като сто. Машинално протегна ръка на ректора за сбогуване.

— Смятам, че ще отклоня поканата — каза разсеяно. — Ако ви се наложи да се свържете с мен, можете да оставите съобщение в банката. Те знаят как да постъпят.

— Бих искал да благодаря за това, което направихте, но няма думи, изразяващи достатъчно добре какво означава за нас вашето дарение.

Бингъм стисна енергично ръката на Мангас. Очите му излъчваха топлина.

— Освен това, имам чувството, че не сте очаквал благодарност, когато сте решил да го направите. Каквito и да са били подбудите ви, аз искрено одобрявам постъпката ви.

Мангас излезе от кабинета на ректора по същия начин, по който бе влязъл, и прекоси бързо дългия коридор, водещ към стълбите. Обувките му издаваха тих звук при допира си с черните плочки. Късното следобедно слънце препичаше през прозорците. В далечината се виждаха планините, където отиваше, когато бе ученик тук, и се опитваше да реши своите на пръв поглед непреодолими проблеми. Познаваше тия планини по-добре, от което и да е друго място в света. Те бяха за него дом и убежище в трудни моменти. Чак сега осъзна колко много са му липсвали. Никога не бе споделил привързаността си

към тях с когото и да било. Дори и с Жаклин. „Жаклин.“ Още се чудеше какво го бе накарало да обича така всеотдайно жена, която толкова лесно бе отхвърлила любовта му по-късно? Как бе могъл да бъде толкова сляп, че да не забележи нейните недостатъци? Нежността, пълната липса на каквато и да било агресивност и съвършената ѝ женственост, които така го бяха очаровали в началото, накрая бяха станали причина любовта им да загине. Отстъпчивостта ѝ, прикрита под формата на чувствителност, бе атакувана от семейството ѝ с многобройни аргументи, докато в крайна сметка тя се бе съгласила, че за всички ще е най-добре никога повече да не види Мангас.

Той бе намерил прощалното ѝ писмо в пощенската кутия. Този ден бе получил само него и една рекламна брошура на местна фирма. В писмото се съобщаваше, че Жаклин не можела да се омъжи за него, тъй като това би причинило непоправимо зло на семейство Уинчестър. Може би ако живееха на друго място или в друго време, нещата биха могли да се развият и по друг начин, но отношението на хората от югозапад към индианците не можеше да бъде променено и колкото и силна да бе тяхната любов, тя не би могла да просъществува в това общество.

Някакво движение привлече вниманието му и Мангас отмести поглед от гористите планини към алеята под прозореца. Жената, която се появи там, накара дъха му да секне. Тя се мъчеше да задържи голяма папка под мишница, носейки куфарче в другата си ръка. Светлокестенявшата ѝ коса, усукана и прибрана на тила, хвърляше златисти отблъсъци. Беше висока почти колкото вървящия подире ѝ мъж. Движеше се с грация и лекота, които издаваха самоувереност. Тя събуди у Мангас нещо вълнуващо и предизвикателно. Бе точно от типа жени, които той старателно избягваше — жена, която би причинила усложнения и бъркотия.

Мангас се усмихна съчувственно, когато непознатата изпусна тежката папка. Придружителят ѝ поклати раздразнено глава и остави собствения си товар от куфари, за да ѝ помогне да събере разхвърчалите се от лекия бриз листи. Мъжът се обърна с лице към сградата. Мангас разпозна чертите му и усмивката му замръзна. Сърцето заби тежко в гърдите му. Омразата почти го задуши. Беше Ейдриън Уинчестър.

Мангас отново погледна жената. Макар и да личеше, че е негова служителка, явно бе, че е и нещо повече за Ейдриън. Между тях съществуваше непринудена близост, като че ли бяха... Но ректорът не бе споменал, че той е женен.

Изведнъж Мангас осъзна, че неочекваната победа на неговата справедливост и спасяването на „Уинчестър Колидж“ бяха само началото. Имаше толкова много неправди, които никога не би успял да поправи, толкова много рани, които никога не би успял да излекува. Бавно се обърна и се отдалечи от прозореца.

Докато вървеше по коридора, в ума му се оформи план. План, който да накара Ейдриън да си плати за всичко.

Влезе при ректора Бингъм, за да му каже, че все пак ще остане за уикенда.

ВТОРА ГЛАВА

Ленора Рандолф бавно и неохотно преминаваше по дървения мост по пътя към аулата. Тъпият звук, издаван от токовете ѝ, отекваше някак самотно. Сега, когато дворът на колежа беше почти пуст, ѝ се струваше невероятно, че само преди месец това красиво извито мостче е гъмжало от студенти, бързащи към аудиториите.

Облакъти се на парапета точно между два надписа: „Дж. Т., випуск 1924“ и „М. Р., випуск 1975“. Разсеяно прокара пръсти по едно сърце, прободено от стрела. Запита се дали издълбалите това леко изкривено сърце изобщо са се оженили. Дали имат деца? Възнамеряват ли да ги пратят в „Уинчестър колидж“. Въздъхна дълбоко и побутна с маникура си едно камъче, което падна в реката.

„Ако е така — помисли си, — не са имали късмет.“

Тази мисъл я накара да трепне. Знаеше, че гледа на цялата тази работа прекалено сантиментално. В края на краишата, „Уинчестър“ даже не бе нейният колеж. Бе получила степен „магистър по архитектура“ от Централната университетска комисия и всъщност нямаше нищо общо с „Уинчестър колидж“ — това бе просто поредната работа. Но докато съзерцаваше красивата гледка в двора осъзна, че ако бе открила „Уинчестър“ по-рано, сигурно би учила тук. Като учебно заведение той бе един от най-renomираните малки колежи на Запад. А като архитектурно творение бе перлата на Скалистите планини. Сгущен в подножието на един от най-живописните склонове на Колорадо, колежът бе успял да запази самобитността си благодарение на поколения здравомислещи, упорити и невероятно способни ръководители.

Но вече всичко щеше да се промени. Отсега нататък Ейдиън Уинчестър щеше да се погрижи хиляди хора да идват тук всяка зима, привлечени от красотата на тази долина. Под негово ръководство „Уинчестър колидж“ щеше да се превърне в блъскав съперник на Аспен, Стиймбоут Спрингс и Сън Вали, за да му донесе дял от доходоносния бизнес на ски курортите.

Ленора трябваше да превърне покритите с бършлян стени на скромния колеж в ослепително примамлива гледка за скиорите. Така поне настояваше Ейдриън.

Тя закрачи бавно и замислено покрай парапета. Спря се да погледа някакъв бръмбар, плаващ самотно върху едно листо, само защото си търсеше повод да закъсне и така да избегне групата, която се е събрала в аулата, за да слуша възхвали за колежа. Когато листото се скри зад един камък, отмести поглед към горичката от трепетлики зад спортната площадка. Опита се да си представи широка врязваща се сред тяхното изящество гола ивица, предвидена за улеснение на начинаещите скиори. Тази представа я жегна болезнено.

Докато се взираше в дърветата, които трябваше да бъдат унищожени, с изненада забеляза как един бягащ мъж се отклони от главната алея и сви към пътеката, заобикаляща футболното игрище. Тъй като всички студенти си бяха отишли и лятната сесия бе отменена, тя въобще не очакваше да види в двора някого, който не е участник в срещата.

Бягащият се носеше покрай игрището толкова плавно, сякаш не полагаше никакво усилие. Движенията му бяха изпълнени с изящество и ритъм.

Ленора продължи да го наблюдава и през останалите две обиколки. Беше висок, тъмнокос, по шорти, маратонки и с яркочервена лента през главата. Бе твърде далеч, за да може да разгледа добре лицето му.

Той пробяга пистата така, сякаш бе на много оспорвано състезание, после намали до бързо ходене. Беше сложил ръце на хълбоците си, а главата му бе отнетната назад като при древен ритуал в поклонение на слънцето. Мускулите на ръцете и краката му бяха изопнати, а потта по кожата му блестеше като капчици утринна роса.

Ленора затаи дъх. Нещо първично се раздвижи в нея. Това бе най-едрият, най-чувствен мъж, когото някога бе виждала. Мъж, от когото лъхаше сила и здраве. Дълго потисканите й чувства бяха взривени от тръпката на необуздано привличане.

Беше неспособна да откъсне поглед от него. Чувстваше се покорена, сякаш той я бе накарал да го гледа. Опитваше се да се убеди, че просто съзерцава едно изключително произведение на изкуството в някая галерия.

„Няма смисъл, Ленора“ — каза си и се разсмя на глас, удивена от слабите си аргументи, целящи да прикрият похотливите й мисли. Даже и не си бе представяла, че обетът за безбрачие, който сама си бе наложила, може някога внезапно да бъде нарушен, че би могла да се превърне в задъхваща се, жадуваща за любов жена.

Часовникът на кулата удари десет и рязко я върна в действителността. Тя се смути, когато разбра колко дълго е наблюдавала бягащия, и бързо се огледа наоколо. Би станало страшно неудобно, ако някой се бе появил и й бе поисквал обяснение за странното поведение.

Когато последният звън загълхна, Ленора слезе от моста и на свой ред се затича. Вдигнала полата си високо над коленете, тичаше толкова бързо, колкото й позволяваха петсантиметровите токове. Ейдиън щеше да е бесен, ако закъснееше. Изстена. Този уикенд най-малко се нуждаеше от скандал. Ейдиън изгаряше от нетърпение земите на „Уинчестър колидж“ да бъдат върнати на семейство Уинчестър. Той приличаше на комарджия, който най-сетне е спечелил на рулетка. Богатството на семейство Уинчестър бе огромно, така че парите едва ли бяха това, което искаше. Всъщност може пък и да имаше нужда от тях. Носеха се слухове, че бил започнал да влага капитали в несигурни проекти почти веднага след смъртта на родителите си при самолетна катастрофа преди дванадесет години.

Ленора отвори вратата на аулата и се ослуша да разбере дали са започнали. Чуваше се само тихият шепот на хора потънали в разговор. Бе успяла да стигне навреме.

Докато си проправяше път към подиума, погледна към Ейдиън. Както винаги той изглеждаше като манекен, слязъл от кориците на лъскаво списание за мъжка мода. Сдържан, самоуверен и безупречно облечен, Ейдиън бе въплъщението на представата на висшето общество за преуспяващ бизнесмен. През последната година и половина Ленора го бе опознала добре, дори по-добре отколкото бе необходимо. Някак неусетно дългите съвещания в офиса се бяха превърнали в по-интимни вечери, които винаги бяха свързвани по някакъв начин с работата, така че присъствието й бе наложително. На тези съвещания Ейдиън никога не я ухажваше открито, но тя подсъзнателно усещаше как ловко я увлича, докато в крайна сметка околните започнаха да ги възприемат като „годеници“.

Като се стараеше да не бие на очи, Ленора зае мястото си до подиума. Ейдриън я погледна въпросително и тя си придаде напълно невинен вид. Докато се опитваше да успокои ускореното си дишане, пооправи полата си.

— Щеше да закъснееш — отбеляза хладно Ейдриън.

Ленора му се усмихна.

— Нещо ми беше влязло в окото и трябваше да спра, за да го извадя. — „И да укротя прекалено развинтената си фантазия“ — добави мислено. Огледа присъстващите и се изненада, когато установи, че аулата беше почти пълна. А това значеше, че вътре има около петстотин гости.

— Очакваха ли се толкова много хора? — попита, опитвайки се да смени темата.

— Изглежда нашият скъп ректор Бингъм има слабост към пищните представления. Поканил е не само всеки възпитаник, който е допринесъл с някоя дребна сума, но е успял да убеди няколко журналисти, че церемонията си заслужава да бъде отразена в печата. Навсярно е решил, че би било добре да се оттегли с повече шум. Разбрах, че много от гостите са били поканени едва снощи.

— Може би по този начин иска да благодари на всички, взели участие в тази кампания, обречена на провал още от самото начало. Доколкото знам, през изминалата година много малко хора са се опитали да помогнат.

Ленора забеляза, че Ейдриън си е сложил пръстена на единия от випуските на „Уинчестър колидж“. Никога преди не го бе виждала да го носи. Запита се кой ли би повярвал на такава фалшива преданост.

— Може би — съгласи се той разсеяно.

После промърмори, сякаш несъзнателно изказвайки мислите си на глас:

— Но ако не е така... ако Бингъм възнамерява да ми скрои номер в последния момент, аз ще... — Ейдриън не довърши заплахата си.

Ленора потрепери. Няколко пъти се бе опитала да избегне този уикенд, но напразно. Най-възрастният Мейсън от компанията „Мейсън, Лангли и Мейсън“, за която работеше, и която поглъщаше голяма част от свободното й време, настоятелно твърдеше, че трябвало да придружава най-важния им клиент. Според него, тя била най-подходящият за тази цел човек, тъй като в качеството си на главен

дизайнер на Уинчестър е работила с него много повече от всеки друг. Накрая като най-важен аргумент Мейсън бе подчертал, че мистър Уинчестър лично е помолил за това.

Внимателното отношение към клиентите, както и към техните нужди и изисквания бе едно от нещата, които бяха спомогнали за утвърждаването на „Мейсън, Лангли и Мейсън“ като една от най-реномираните проектантски компании. Още когато кандидатстваше за длъжността, Ленора бе изрично предупредена за тая допълнителна част от работата. Едно от изискванията за успешно професионално издигане бе да имаш поведение съобразно обществените норми. Доволна бе, че не е омъжена, за разлика от останалите млади архитекти. За една съпруга би било твърде неприятно да бъде укорявана постоянно за всяко отсъствие от дома. За съжаление, имаше случаи, заради които не си струваше да се изтърпят неприятностите, дори и заради престижа и възможностите, които фирмата предоставяше на служителите си. Уикендът, който й предстоеше бе един от тези случаи.

Докато изчакваше появяването на ректора и откриването на церемонията, Ленора прегледа още веднъж кратката реч, която щеше да произнесе. В нея трябваше да опише колкото се може по-накратко промените, които щяха да бъдат извършени в колежа, и да уточни приблизително кога се очакваше да привършат. Речта завършваше с приятното пожелание: „Надяваме се, че ще дойдете отново тук в подходящ екип за ски“.

„Дано само да не се задавя при тези думи...“

Погледна часовника си — беше десет без четвърт. Благодарение на това, че ректорът Бингъм се забави необичайно много, никой не бе забелязал закъснението й, освен Ейдриън.

Вниманието й бе привлечено от някакъв шум зад кулисите вляво. Оттам се подаде радостно усмихнатият ректор. Той се спря, за да намести вратоворъзката си, и се отправи към подиума. Появяването му бе посрещнато от бурни, спонтанни аплодисменти.

Пълният мъж, облечен със старомодно сако, съвсем точно отговаряше на представата за разсеян професор. Изглеждаше изтормозен, но все пак някак странно щастлив. Потта, потриваща опънатата кожа на лицето му, проблясваща на светлината на прожекторите. Той си пое въздух и изчака овациите да стихнат.

— Чувствата ни са взаимни, приятели. Благодаря на всеки от вас за свръхчовешките усилия, които положихте през последните няколко години, за да продължи да съществува колежът. Въпреки всичко, както повечето от вас знаят, дори нашите общи усилия за събиране на парите не можаха да осигурят достатъчно допълнителни средства, за да се справим с инфлацията в наши дни.

В залата настъпи тягостна тишина. Сякаш петстотин души едновременно бяха затаили дъх, надявайки се, че съобщението, което щеше да бъде огласено всеки момент, все пак няма да е истина.

Ленора видя как в полумрака зад последния ред безшумно се отвори врата. За миг се очерта силуетът на висок мъж, който й се стори странно познат. После вратата се затвори и отново стана тъмно.

— В крайна сметка — продължи ректорът, — всички бяхме принудени да приемем неизбежното... а именно, че след седемдесет години на слава и блъсък, това учебно заведение ще престане да съществува. Както знаете, основателят на „Уинчестър колидж“, Ейдриън Уинчестър I, е оставил съвсем ясни наредждания, в случай че се стигне до това окаяно положение. Според неговите изисквания, земите и сградите, застроени върху тях, трябва да бъдат върнати на последния жив наследник на семейство Уинчестър.

Той замълча, изчаквайки да настъпи пълна тишина, а после заговори е малко постих глас:

— За момент изглеждаше, че това наистина ще се случи...

Ленора забеляза как Ейдриън се напрегна при неочеквания обрат в речта на Бингъм и сплетените му пръсти побеляха. Някакъв мускул трепна внезапно на слепоочието му. Тя усети промяната в настроението му — сякаш лениво излежаваща се котка изведнъж подивяваща.

Ректорът Бингъм отново направи пауза, за да могат думите му да окажат своето въздействие.

— Скъпи приятели, за мен е удоволствие да ви уведомя, че необходимите средства бяха внесени точно навреме. Напълно сигурно е, че „Уинчестър колидж“ ще остане отворен не само през следващата година, но и още много години занапред...

Речта му бе прекъсната от бурни аплодисменти и радостни възгласи. След няколко неуспешни опита да продължи словото си, той се разсмя и слезе от подиума, махайки на ликуващата публика.

Както всички наоколо, Ленора бе смяяна от съобщението и се питаше как и откъде са намерени парите. Знаеше, че всички източници бяха изчерпани и тайно подозираше, че някои от тях бяха „пресущени“, защото Ейдриън коварно бе предупредил спонсорите, че ще хвърлят парите си на вятъра за отдавна загубена кауза. Никой не твърдеше открито, че Ейдриън е отговорен за постоянно намаляващите постъпления, но начинът, по който постигаше това бе съвсем очевиден — всеки, който някога стъпваше в дома на Ейдриън, оттегляше своята помош за колежа.

Неочакваната новина предизвика противоречиви чувства у Ленора. Тя бе страшно разочарована, че някои от най-добрите й идеи никога няма да бъдат осъществени, но в същото време бе и доволна, че няма да се наложи проектите й да бъдат използвани. Сякаш товар се смъкна от плещите й и отново можеше да диша свободно.

Забеляза, че ръцете на Ейдриън трепереха. Все пак той успя да се овладее, изправи се сковано и тръгна към ректора, за да го поздрави. Двамата си размениха няколко реплики. После Ейдриън се обърна към ликуващите гости, усмихна се и махна с ръка, преди да се скрие зад кулисите.

След като се убеди, че си е отишъл, Ленора отиде при ректора.

— Нямам представа как успяхте — каза му, — но ви моля да приемете искрените ми поздравления. Много се радвам за вас.

— Благодаря, скъпа. Оценявам...

Останалите му думи бяха заглушени от суматохата, предизвикана от нахлулите на подиума хора, които искаха да споделят всеобщата радост.

Ленора се промъкна през тълпата и се върна в стаята си в общежитието. Предполагаше, че Ейдриън ще иска да се върне в Колорадо Спрингс колкото се може по-скоро, затова започна да прибира дрехите, които бе извадила предишината вечер. Тъкмо затваряше куфара си, когато телефонът иззвънтя.

Резкият глас на Ейдриън я накара да съжалява, че бе вдигнala слушалката.

— Пригответи се за празненството! Ще мина да те взема в седем.

Тя се опита да възрази, но връзката вече бе прекъсната.

Затръшна слушалката и се върна в стаята си. Ядосано бълсна куфара настрана и седна на леглото. Не можеше да проумее защо

Ейдиън иска да остане. Не изглеждаше да е човек, който обича да се тормози. Сега, когато поводът за празнуване вече бе друг, сигурно щеше да бъде цяло мъчение за него да остане до края. Но след като изрази мисли, Ленора осъзна, че ако не останеше, отсъствието му можеше да бъде изтълкувано погрешно. Някои хора продължаваха да вярват, че Ейдиън е нещастен от закриването на колежа.

Ленора с изненада откри, че му съчувства. През последните шест месеца бе разбрала колко много значеше за Ейдиън този ски курорт. Тази вечер щеше да е мъчителна за него.

За момент ѝ се прииска да повика такси до Кроули, откъдето да наеме кола и да се върне в Колорадо Спрингс. В края на краищата, работата, която ѝ бяха възложили, се бе провалила. Не влизаше в задълженията ѝ да утешава Ейдиън Уинчестър, който оплакваше загубата си.

Въздъхна ядосано, защото знаеше, че няма да осъществи плановете си. Не би могла да изостави Ейдиън, също както не би могла да изхвърли малко кученце на дъждъ. Прекалено добре се познаваше, за да се самозалъгва, че би го направила, колкото и да ѝ се искаше. Независимо че изглеждаше уверена, дълбоко в себе си Ленора бе нерешителна.

Трябваше да остане, ако не за друго, то поне за да има достатъчно информация за случилото се, когато в понеделник се явеше да докладва пред „Мейсън, Лангли и Мейсън“. Така че защо да не си прекараше времето колкото се може по-приятно?

След като подреди малкото си неща, отиде в столовата, успя да убеди готвача да ѝ даде един портокал и един банан за обяд и прекара останалата част от следобеда, разхождайки се из двора на колежа. Прибра се в стаята си рано, за да може да си вземе душ преди поканените за празненството да са засели общата баня. Толкова дълго стоя под струята на топлия душ, че кожата на пръстите ѝ започна да се набръчква. След това се зае с дългата си златистокестенява коса. Прекара половин час в оформянето на прическа, която да изглежда свободна и непретенциозна, и резултатът бе толкова добър, че усилието си струваше. Масленозелената рокля, която си избра, бе една от любимите ѝ. Бе дълга, плътно прилепваща и макар да изглеждаше доста предизвикателна, всъщност прикриваše едрите ѝ гърди повече отколкото изискваше модата.

Би могла да си наметне украсения с ресни шал, но после реши да го остави в стаята си. По този начин, в случай че празненството станеше прекалено отегчително, можеше да се оттегли под претекст, че ѝ е студено.

Ейдриън пушеше и крачеше из фоайето, когато Ленора слезе. Тя се спря и го огледа внимателно, преди да успее да я забележи. Ако красотата можеше да послужи като аргумент в спора за „Уинчестър колидж“, то Ейдриън би спечелил убедителна победа. Въпреки че тази вечер бе поставен в ролята на злодея, Ленора бе сигурна, че за празненството няма да му липсва женска компания.

Ейдриън се наведе над едно сандъче с пясък, за да угаси цигарата си. После вдигна глава и я видя.

— Къде, по дяволите, се губиш?!

Тя стисна зъби, прегълъщайки резките думи, които ѝ напираха на езика. Демонстративно погледна към стенния часовник, преди да му отвърне хладно:

— Часът е седем без десет. Мисля, че даже съм подранила.

Ейдриън бръкна в джоба на смокинга си и извади златна табакера и запалка. После явно усетил гнева ѝ, измърмори:

— Извинявай... Денят беше отвратителен. Нямах намерение да си го изкарвам на теб. — Запали цигарата и пое дълбоко дима. — Ще тръгваме ли?

— Извинението ти се приема — отвърна Ленора с въздишка.

Вечерта и без това щеше да бъде достатъчно неприятна, за да се прибави на всичко отгоре и враждебност. Кимна и се насили да се усмихне.

Когато излязоха навън, тя прие предложената ѝ ръка. Слязоха по стълбите, мълчайки неловко. Бяха изминали почти половината от пътя, преди някой от тях да проговори.

— Между другото, исках да ти кажа, че тази вечер изглеждаш великолепно. На празненството няма да има жена, която да може да се сравни с теб — рече някак машинално Ейдриън.

Ленора бе сигурна, че ако го накараше да си затвори очите, нямаше да може да опише с какво е облечена. Не си направи труда да

му благодари за сухия комплимент. Вместо това, опитвайки се да подеме разговор, попита:

— Как премина следобедът ти?

Веднага разбра, че не биваше, да задава такъв въпрос. Ейдриън захвърли цигарата си в тревата, сякаш бе някакво влечуго.

— Отвратително! Бингъм отказал да обясни откъде е получил тайнствените средства, нито на каква сума възлизат.

Извади друга цигара и продължи:

— Сигурен съм, че този негодник само печели време. Мисли си, че като покани много хора да присъстват на евтиното му представление, веднага ще потекат нови постъпления. Тогава в подходящ момент ще разкрие факта, че основните парични средства са били доста оскъдни, но благодарение на новите помощи колежът ще преодолее кризата.

Ейдриън имитираше речта на ректора с хленчещ тон, който накара Ленора да стисне зъби. Тя потрепери и мислено благослови тайнствените благодетели, които и да бяха те. Благодарение на тях нямаше да се наложи да прекара следващата година с Ейдриън. Сякаш я бяха дали ключа за затворническата й килия. Когато уикендът свърши, и заедно с това задълженията й към фирмата отпаднаха, тя щеше да направи всичко възможно никога повече да не види Ейдриън Уинчестър III. Тази перспектива я накара да ускори крачка.

По устните й играеше загадъчна усмивка, а Ейдриън бе мрачно замислен, докато следваха тясната лъкатушеща пътека, водеща към вътрешния двор, където щеше да се проведе първенството. Щом стигнаха до мястото, където другите гости вече биха могли да ги виждат, по лицето на Ейдриън също се изписа усмивка. Ленора знаеше, че тази усмивка ще си остане неизменно върху устните му през цялата вечер.

Тя едва изтърпя двата часа, през които бе принудена да участва в словесната му игра, след което започна упорито да търси начин да се измъкне. Чувстваше се като хваната в капан. Задушаваше се в ролята си на любовница на Ейдриън и трябваше постоянно да внимава да не се издаде колко е доволна, че колежът не се закрива. При първия сгоден случай, който й се удаде, леко го докосна по ръката.

— Стана ми студено — промърмори тихо. — Ще се върна в общежитието, за да си взема шала. Няма да се бавя.

Ейдиън се обърна към нея все така усмихнат.

— Искаш ли да те придружа?

— Няма нужда.

— Не мисля, че е разумно от твоя страна да се разхождаш по тъмно.

— За бога, Ейдиън, отивам само до общежитията!

— Все пак...

Ленора преглътна гневната си реплика относно престореното му беспокойство за сигурността ѝ в практически напълно безопасния район на колежа, после си наложи да се усмихне приветливо.

— Ценя загрижеността ти, Ейдиън, но уверявам те, че мога да отида до общежитието и да се върна, без да ми се случи нещо.

Обърна се и си тръгна, без да му даде възможност да каже нещо.

ТРЕТА ГЛАВА

Потръпвайки от хлад, Ленора отново премина по криволичещата пътека, а после продължи по по-широката алея. Наистина бе станало доста студено. Закрачи толкова бързо, че почукването на токовете ѝ по твърдата настилка отекваше силно и едва долови слабия звук на някакво пиано. Музиката се носеше с лекия бриз като блуждаещи облачета мъгла. Спря се да послуша, мъчейки се да си спомни откъде ѝ е позната тази мелодия. Изглеждаше ѝ никак натрапчиво близка, но същевременно не приличаше на нито една популярна мелодия. Сякаш вкусваше любимо ястие със затворени очи — ястие, което бе с оствър и тръпчив вкус, но не и горчиво, тъй като към него бе прибавен и малко златист мед.

Забравила студа, Ленора се отклони от алеята и се насочи към мястото, откъдето идваше музиката. Мина през хълмче, покрито с трева, и се приближи до правоъгълна двуетажна сграда. Погледна през остьклените врати на главния вход. Единственото нещо, което показваше, че сградата е обитаема, бе слабата светлина пред една врата в дъното на коридора. Опита се да отвори входните врати, но установи, че са заключени.

Все още учудена от странното си поведение, потърси друг вход, докато най-сетне откри незаключена странична врата. Сега вече чуващ музиката много ясно и бе привлечена от нея като от някаква магия.

Тръгна колкото се може по-тихо по коридора към светлината. Когато стигна до открехнатата врата, се спря, събу обувките си и ги взе в ръка. Надникна вътре и огледа стаята.

Тя бе осветена само от една слаба лампа върху пианото. Пред него седеше мъж, изцяло погълнат от мелодията, която свиреше. Смокингът му бе захвърлен върху някаква пейка. Снежнобялата му риза бе с разкопчана яка, а ръкавите ѝ бяха небрежно навити. От непознания се изльзваше такова спокойствие, като че ли се намираше в собствената си всекидневна.

Ленора не искаше да прекъсва прекрасното изпълнение с влизането си, затова тихо се промъкна в стаята и се притули в тъмнината.

Музиката постепенно стана по-жива, напомняйки ѝ за детска игра. Тя се облегна на хладната циментова стена и затвори очи. През съзнанието ѝ бързо преминаха картини от собственото ѝ щастливо детство, прекарано в красивия Салинас, в Калифорния — картини, които я накараха да се усмихне.

Изведнъж музиката се промени. Колебливи, бавни акорди замениха бързите ариежи. Ленора се намръщи. Странна промяна бе настъпила в настроението на мъжа пред пианото. Не можеше да разбере дали тя се е отразила на лицето му, защото седеше с гръб към нея.

Косата му бе черна и гъста. Имаше широки силни рамене и тънка талия. Неговата поза, лекотата, с която музицираше, както и безспорният му талант накараха Ленора да се запита дали не беше настъпило свирене на гостите.

Музиката внезапно спря и последните звуци прокънтяха в ушите ѝ. Бавно и замислено мъжът се обърна и я погледна.

— Какво желаете?

Гласът му я прониза като стрела. Дори и на слабата светлина можеше да се забележи, че е навъсен. Тя се притисна по-силно до стената, опитвайки се несъзнателно да избегне острия му поглед. Един стенен часовник „Салвадор Дали“ тържествено отброяваше секундите.

Ленора се опита да измисли някакво извинение за своята нетактичност, но още преди да отвори уста, друга мисъл проблесна в съзнанието ѝ. Остана с отворена уста. Въпреки че не бе видяла добре лицето му, беше сигурна, че този мъж е „бягащият“, когото бе съзерцавала сутринта.

За втори път се чувстваше гузна, че тайно го наблюдава. Усещаше, че се изчервява. Най-сетне след тези няколко минути, които й се сториха часове, тя успя да промълви:

— Аз... извинете. Нетактично е да се натрапвам. Трябваше да ви предупредя, че съм тук.

Понечи да си тръгне.

— Почакайте!

Когато вдигна очи, Ленора видя, че върху сърдитото му лице се изписва любопитство.

Осъзнал, че няма друг избор, Мангас я сгря с жест. С мъка прегълтна раздразнението си, че го е открила. След като няколко пъти бе попаднал в прекалена близост до Ленора, нарочно се бе усамотил в залата с пианото, за да избегне всякакви случайни контакти. Още не бе готов за срещата с нея. Не бе я наблюдавал достатъчно дълго, за да научи повече за личността ѝ.

— Не исках да ви нагрубя. Желаете ли нещо? — Неговият пътен и дълбок глас бе като милувка.

— Не... — опита да се усмихне тя. — Всъщност исках само да послушам, докато свирите. Беше много хубаво.

Ленора забеляза, че мъжът присви очи. Имаше неприятното чувство, че я разучава внимателно. После по необясним начин той промени позата си така, сякаш някак се бе поотпуснал.

— Благодаря — каза бавно, най-сетне приел комплиманта ѝ. След това продължих тон, като че ли напрежението между тях бе напълно изчезнало: — Ако искате, можете да се приближите, за да чувате по-добре.

Ленора се поколеба. Внезапно просветление я накара да настръхне. „Може би зад поканата му се крие нещо повече от любезен жест.“ Докато все още се колебаеше дали да се приближи или да се върне в стаята си, той ѝ посочи мястото до себе си.

— Да, можете да седнете.

— Сигурен ли сте, че няма да ви досаждам?

Мъжът се усмихна сърдечно и по бузите му се появиха красиви трапчинки.

— Ни най-малко. Ще ми бъде приятно да ми правите компания.

Без дори да осъзнае, че е взела решението, Ленора също се усмихна и тръгна към него.

— Съжалявам за случилото се. Нямах намерение да ви шпионирам. Просто не ми се искаше да прекъсвам свиренето, за да попитам дали имате нещо против да остана.

— А аз се извинявам, че се разгневих. Бях потънал в размисли и не очаквах, че някой ще дойде.

— Въобще не си личеше по изпълнението. Стори ми се, че сте вгълбен в музиката.

Този път той прие комплиманта ѝ с леко кимване.

— Свиренето на пиано е едно от любимите ми занимания, за които напоследък отделям малко време. Страхувам се, че съм загубил техниката си.

„И така, в крайна сметка той не е професионалист, а просто талантлив любител. Колко жалко!“ Ленора му подаде ръка.

— Казвам се Ленора Рандолф, утвърждаващ се архитект и, както вече разбрахте, неумел шпионин.

Силна длан сърдечно разтърси нейната, задържайки я по-дълго отколкото изискващо благоприличието — и все пак не толкова дълго, че Ленора да се опита да изтегли ръката си.

— Мангас Тейлър, мис Рандолф — усмихна се закачливо мъжът.

— Сигурен съм, че това, което е загубило ЦРУ, го е спечелила архитектурата.

„Хитрец — помисли си Ленора, — голям хитрец.“ Беше ѝ направил комплимент, но не бе ѝ казал нищо за себе си. Опрая лакти върху пианото и се наведе напред. Косата ѝ рука по раменете като искрящ водопад.

— А музиката какво е загубила? — попита тя.

— Това, което е спечелила електрониката. Може да се каже, че съм на „ти“ с компютрите.

— Конструирате, изработвате или поправяте компютри?

— По малко и от трите.

— Да не би да работите за „Лоуъл“?

Ленора бе проектирала офисите на „Лоуъл Електроникс Къмпъни“ — най-новият индустриски комплекс в Колорадо Спрингс. Това бе доста изгодно предложение, а клиентите ѝ не само че останаха доволни, но и се отблагодариха щедро. Успехът ѝ с „Лоуъл“ бе и една от причините да бъде считана за напълно готова да се заеме с колежа.

— Не. Работя за „Апачи“. Намира се...

В известната, или по-точно казано, в прословутата Силиконова долина. Трябва да си отшелник, за да не си чул за „Апачи компютърс“.

Ленора бързо прехвърляше в ума си това, което знаеше за бранша. Няколко фирми за електроника и компютри възnamеряваха да

се преместят извън Калифорния — в някой от по-евтините райони на страната, където имаше и по-малко промишлен шпионаж.

— „Апачи“ не мислят да се местят, нали? — попита, без да може да прикрие вълнението в гласа си.

Може би щеше да съумее да привлече нови клиенти. Мангас се засмя.

— Ако замислят нещо подобно, сигурен съм, че го държат в строга тайна.

— Скромността никога не е била мое качество — усмихна се и Ленора. — Но наистина проектирам страховни офиси.

Тя отметна косата си назад с жест, който разлюя едрите й гърди. Очите на Мангас ги проследиха и Ленора едва се сдържа да не погледне надолу, за да се увери, че все още деколтето й не се е разтворило прекалено много.

Сякаш отгатнал мислите й, Мангас подхвърли:

— Добре си. — След като забеляза смущението й, добави: — Имам предвид роклята. Не са много жените, които носят нещо така дръзко и предизвикателно и въпреки това са толкова елегантни.

Тя прегълътна. Комплimentът му бе твърде интимен.

Не знаеше дали да му благодари или да се ядоса на прекалената му прямота. Но Мангас не й оставил време да реши.

— Да не би случайно да си отговаряла за проектирането на офисите на „Лоуъл“? Нали мога да говоря на „ти“?

— Всъщност проектът беше мой.

— Днес имах възможността да видя работата ти. Великолепен е начинът, по който съчетаваш задушевността с просторността и лукса.

Ленора поруменя. Неговата наблюдателност силно я впечатли и й достави огромно удоволствие. Изведнъж се почувства засрамена и неспособна да каже нещо в отговори, освен едно смутено „благодаря“. Опита се да смени темата на разговора.

— Мангас...

Тя се наслади на непознатото досега чувство, гледайки как косата му пада малко над ушите.

— Това често срещано име ли е в семейството ти?

— Навярно някога е било — отвърна бавно той, чудейки се как би реагирала, ако узнаеше истината.

Направи ѝ място до себе си. Когато седна, Мангас се подпра на пианото и се обърна, за да може да я гледа право в очите.

— Произлизам от много голям род.

Сви рамене, решавайки да изльже, за да има по-малко усложнения.

— Предполагам, че би било трудно да не нося името на някого.

Ленора внимателно изучаваше лицето му. То бе с изпъкнали скули и с широка долна челюст. Очите му бяха големи и с цвета на кристалночисто планинско езеро. Почувства се привлечена от тях така, както би била привлечена от топло огнище през студена зимна нощ. Наблюдавайки го, реши, че ако „безмълвни“ можеше да се употреби за описание на очи, то със сигурност би го използвала, за да опише неговите. Толкова пленителни и топли, те не подсказваха нищо за душата му. Някак си усети, че той внимателно прикрива същността си. Предположи, че е много необикновен човек, когото много малко хора можеха да опознаят по-отблизо.

— А Ленора? — попита Мангас. — Това име често ли се среща в рода ви?

Ленора се разсмя.

— Навярно в нечий род е било, но не и в моя. Имам честта да бъда кръстена на една млада жена, която Едгар Альн По е обичал, и за която е писал стихове.

Мангас притвори клепачи и се замисли за момент. После започна тихо да цитира:

„За изключителната и лъчезарна девойка, която ангелите са нарекли Ленора...“

Тя бе смаяна и странно поласкана.

— Вероятно учителят ти по английски е обичал поезията на по толкова, колкото и моята майка. Всичките си ученици ли караше да наизустят „Гарванът“?

Изражението на Мангас стана мрачно.

— Не... — поколеба се, преди да продължи: — с това съм се занимавал сам.

Внезапно настроението му се промени.

— През целия уикенд ли ще останеш тук?

Ленора усети как стомахът ѝ се свива на топка. Почти бе забравила защо се намираше в колежа.

— Да... Предполагам, че ще остана. Или поне ще съм тук до утре сутринта малко след закуската.

— Изглежда, не си много доволна от това — подхвърли той бавно, докато леко почукваше с пръст по един от клавишите с цвят на слонова кост.

— Е, не съм очарована.

— Тогава значи ли това, че не си особено зарадвана, че колежът остава отворен?

Ленора сбърчи чело — задаваше й много странен въпрос. „Защо и как си е помислил, че искам колежът да бъде закрит?“ Изведнъж всичко ѝ се изясни. „Сигурно ме е видял с Ейдриън и е предположил, че имам същото мнение по въпроса.“

— Аз... — започна да обяснява своята позиция. Мангас я прекъсна.

— Няма значение. Не бе почтено от моя страна да те питам за това.

Ленора отново понечи да отговори, но размисли и се отказа. Не искаше проблемът с колежа да завладее и това малко островче на спокойствието. Днес вече бе говорено достатъчно за него, а на всичко отгоре трябваше да слуша за колежа и утре по пътя за вкъщи. Реши да смени напълно темата.

— Прекъснах свиренето ти. Моля те, би ли продължил?

Мангас се усмихна. Дълбоките трапчинки по бузите му придаваха почти момчешки вид. Вгледа се за миг в нея, водейки вътрешна борба. Любовта му към музиката бе нещо много лично, част от него самия, до която не бе допускал никое човешко същество. Някъде от дълбините на съзнанието му един тих глас го накара да направи изключение и още преди да успее да се поколебае, той се поклони леко и каза:

— Как бих могъл да откажа на публика, която толкова много ме ценят?

Когато се обърна към пианото и се настани по-удобно, за да започне да свири, краката и раменете им неволно се докоснаха. Допирът им подейства като електрически ток, но въпреки това бе никак естествен и непринуден, като че ли бяха стари приятели. Ленора усети топлината му по голата си ръка. С мъка се въздържа да не се

притисне по-силно към тялото му, за да поеме колкото се може повече от нея.

Погледна го и пресметна, че е точно толкова висок, за да може с лекота да се сгуши в прегръдките му — нещо, което рядко можеше да направи с друг мъж, поради това, че бе висока метър и седемдесет и пет. Усмихна се. Усмивката й бе израз на учудването й от особеното въздействие, което този Мангас Тейлър й оказваше.

Не можеше да си спомни кога за последен път някой мъж я бе карал да се чувства така. Представи си го, както го бе видяла сутринта. Висок и слаб, само по шорти и маратонки. Безстрашно благодарна на съдбата, че Мангас Тейлър работеше и живееше на хиляди мили оттук. Усещаше, че той би могъл много лесно да разстрои добре уредения й живот, както бурята помита всичко по пътя си.

Съзнанието й отново се върна в реалността, когато Мангас започна да свири песен от филм, спечелил тази година наградата на филмовата Академия. Изпита болезнено разочарование и, без дори да се замисли, протегна ръка и го докосна. Той се обърна и я погледна въпросително.

— Вече промени мнението си за моето изпълнение, нали? Предупредих те, че отдавна не съм свирил.

— Съжалявам. Трябваше да изчакам, докато свършиш. Възторгът ми често надделява над добрите обносци. Просто исках да те помоля да изпълниш мелодията, която свиреше по-рано. Ще ми бъде приятно да я изслушам от началото до края.

Докато говореше, Ленора усещаше как мускулите на ръката му се напрягат там, където все още го докосваше.

— Бих предпочел да не го свиря — отвърна Мангас с ледена учтивост.

Някаква стоманена врата се бе затворила между тях. Онемяла при тази негова неочеквана реакция на молбата й, тя не можеше да намери думи, за да изрази чувствата си.

Мангас дълбоко въздъхна. Когато отново заговори, гласът му си бе възвърнал предишния ласкав тембър.

— Вероятно би искала да чуеш нещо по-добро от онова произведение, което свирех само за собствено удоволствие. Може би нещо от Бах? Или пък от Ролинг Стоунс?

Ленора се усмихна нерешително и подхвърли закачливо:

— Не е възможно да свириш толкова зле, колкото твърдиш, след като репертоарът ти обхваща творби от класиката чак до рока.

Той ѝ смигна заговорнически.

— Звучи впечатляващо, нали? Номерът е да запомниш по нещо от всички стилове.

— Наистина съм впечатлена — разсмя се Ленора и потрепери, тъй като в стаята бе станало по-студено.

Най-сетне забелязал как тя се свива от студ. Мангас взе смокинга си и нежно го наметна на раменете ѝ. Стори ѝ се, че ръцете му я опариха като горещи въглени там, където се докоснаха до голата ѝ кожа.

Смокингът бе голям, тежък и я обгръщаше някак интимно. Ленора мушна ръцете си в ръкавите и, вместо да благодари с думи, просто се усмихна. Когато го обви по-плътно около себе си, бе лъхната от специфичен аромат, който я накара да затаи дъх. Сякаш това бе естественият мириз на мъжа до нея. Мириз, напомнящ за слънчева светлина, за борови гори и носещ уханието на озон след силна лятна буря.

Мангас също се усмихна, като я видя как се сгуши в смокинга му.

— Трябваше да ми кажеш по-рано... или може би трябваше аз самият да забележа.

Протегна ръце и ги пълзна по врата ѝ, за да измъкне косата ѝ и да я остави да се спусне свободно върху черния плат като златист водопад. Задържа длани върху раменете ѝ и се втренчи в нея. Ленора бе изненадана от вълнението, което видя в очите му.

Мангас се чувстваше така, сякаш бе умело притиснат до стената. Как би могъл да ѝ откаже, без да направи нелепа сцена, която още повече да обърка положението. По-лесно би било да изсвири несвързаното си своеобразно духовно пречистване като че това бе най-обикновена творба, отколкото да се опитва да я разубеди с измислени извинения. И все пак мисълта да изсвири своето творение пред друг човек му бе непоносима. Някаква буца заседна в гърлото му.

Когато най-после погледите им се срещнаха, той подхвърли:

— Страхувам се, че произведението е много дълго и бanalно.

При тези думи сърцето ѝ подскочи. Чувстваше се някак странно, сякаш бе ѝ направил подарък.

Мъчейки се да постигне компромис с протестиращия си разум, Мангас добави:

— Прекалено дълго е, за да го изсвири тази вечер. Какво ще кажеш да продължа оттам, където прекъснах?

— Ако не възразяваш, бих предпочела да чуя откъса... — Тъй като не знаеше нищо за пиемата, Ленора търсеше по-прост начин да опише мотива, който особено много й се бе харесал.

— Откъса, в който децата играеха...

Очите на Мангас се присвиха, докато я изучаваше внимателно.

— Наистина ли го разбра или случайно се досети?

Ленора внезапно осъзна защо той така неохотно се бе съгласил да изсвири мелодията пред нея. Тя бе негова. Бе композирана от него. Да я изсвири пред публика би било равнозначно да позволи на някого да прочете личния му дневник.

— Разбрах го, защото мелодията е толкова красива... така изразително написана, че събужда дълбоки чувства. Накара ме да си спомня за собственото си детство.

Усмихна му се и придърпа смокинга по-плътно до раменете си.

— Ако нямаш нищо против, много ми се иска отново да чуя тази част.

Мангас бавно поклати глава, за пореден път учуден от себе си, че толкова лесно се съгласява. После се обърна към пианото и започна да свири.

Веселите, играви звуци изпълниха стаята с радост и надежда — така присъщи на всяко дете. За Мангас музиката символизираше един кратък период, когато светът наистина изглеждаше пълен с обещания. Това бе времето преди да осъзнае кой е и какъв е всъщност — период, който блестеше в съзнанието му като къс злато, лежащ сред черната кал в коритото на някой златотърсач.

След това последваха плахите трели, които помрачиха веселото настроение. Радостта отстъпи място на смута и вълнението. Късчето злато така лесно се бе изпълзнато от коритото на златотърсача и бе паднало обратно в бързотечация поток! За Мангас последвалите години бяха изпълнени със страданието на възмъжаващото момче, когато толкова много му липсваше обкръжението на любящо семейство! Това бе ужасно самотен период, към който рядко се връщаше в спомените си.

След няколко минути музиката отново се промени — постепенно стана спокойна, като гладката повърхност на езеро в тих безветрен ден.

Ленора си спомни дългите горещи лета, през които малко по малко се бе превърнала от дете в жена. Понякога отчаяно се бореше да бъде приета за „голяма“, а друг път тайно се страхуваше, че наистина ще я вземат за такава. По цял ден се разхождаше боса покрай реката Салинас, а през нощта се опитваше да накара някой младеж да престане с изучаването на тялото й, придобиващо все по-женствени форми.

Мангас бе композирал тази част, когато бе студент в „Уинчестър колидж“. Тогава смяташе, че е преодолял завинаги болката от неясното си минало. Въобразяваше си, че ще може да си изгради едно щастливо и безметежно бъдеще толкова лесно, колкото бе естествено денят да се смени с нощ. Тогава Жаклин бе все още част от живота му. Тогава тя му шепнеше обещания и любовни слова.

Ленора не успя да разбере кога настъпи поредната промяна. Спокойният, плавен епизод бе свършил и бе заменен от натрапчиво несвързани и самотни звуци, които сякаш загълхваха все повече с всяка изсвирена нота. Затаи дъх, потресена от страшната самота и отчаянието, отразени в музиката. Никога не бе изпитвала подобна тъга... Никога не бе изпитвала такава болка...

Както бурята се мъчи да изтръгне някое дърво с корените, за да прекъсне жизнената му връзка със земята, така и мелодията разкъсваше душата й, докато накрая от очите й неволно бликнаха сълзи и рукаха надолу по бузите й.

Най-после страданието свърши и започна да се прокрадва колебливо настроение, което постепенно прerasна в бърза, модерна творба — лека... непринудена... сладникава. Ленора не я хареса, но не можеше да си обясни защо. Мангас също не харесваше особено тази част от произведението си, но тя му доставяше най-голямо удоволствие, когато я свиреше. Символизираше периода на неговото възстановяване. Напомняше му, че бе преодолял най-лошото, което животът можеше да предложи, и не само бе оцелял, но и бе преуспял. Жаклин, Ейдриън, отчайващо самотното му детство — всичко това вече бе минало за него. Междувременно се бе превърнал в „нация от един-единствен човек“, но никога не съжаляваше за това.

Мангас изсвири финалните акорди и се обърна към Ленора. Този миг бе изключително напрегнат, деликатен.

— Благодаря... — прошепна тя, осъзнавайки колко необичайно е било изпълнението, и колко щастлива бе, че й беше позволено да го изслуша.

Той я изгледа продължително, преди да протегне ръка и да докосне бузата ѝ. Нежно изтри следите от сълзите, които бяха рукали така спонтанно от дълбоките ѝ кафяви очи. После бавно се приведе до слепоочието ѝ и леко целуна нежната ѝ кожа.

— Няма нужда да ми благодариш — промълви, заровил лице в косата ѝ.

Ленора доближи устни до неговите. Отчаяно искаше да я целуне, желаеше го със страсть, която я плашеше. Топлият му дъх погъделичка с болезнена интимност брадичката ѝ. Най-сетне притисна устни в нейните. Отначало целувката им бе плаха и колеблива, но скоро стана по-настойчива.

Когато Ленора разтвори устни, за да може търсещият му език да навлезе в кадифената вътрешност на устата ѝ, тя почувства как я залива вълна от желание, което бе толкова силно, че я зашемети. Обзе я ужас, когато осъзна колко много искаше Мангас да я люби. „Какво стана с внимателно изградения ми самоконтрол?! Как е възможно една целувка на този мъж да унищожи това, което съм изграждала през целия си живот?!...“

Опита се да се отдръпне, но Мангас придържа главата ѝ отзад. Усети как ужасът ѝ нараства. Опра ръце на гърдите му и го отблъсна. Втренчиха се един в друг и Ленора видя в дълбините на сините му очи, че с Мангас също се бе случило нещо необяснимо.

— Ленора — прошепна ѝ, — съжалявам...

Единственото нещо, което ѝ хрумна, бе да избяга от него колкото е възможно по-бързо. Той бе мъжът, когото се страхуваше, че ще срещне някой ден. Мъжът, който ще ѝ причини това, което баща ѝ бе причинил на майка ѝ. Мъжът, който ще завладее мислите и чувствата ѝ и ще я накара да загуби индивидуалността си. Мъжът, когото ще обикне така силно, че вече няма да бъде Ленора Рандолф. Ще бъде просто жената, в която ще я превърне неговата любов. Самоличноността ѝ ще се слее с неговата и така ще се загуби в сянката му. Чрез музиката и силния си характер, Мангас я бе лишил от защитната ѝ броня и бе

достигнал до дълбините на душата ѝ. И Ленора се бе отдала на порива му с такава готовност, сякаш бе розова пъпка, разтваряща се под топлите лъчи на пролетното слънце.

Отдръпна се от него — изведнъж той се бе превърнал в ужасно същество. Помъчи се отново да се овладее и си мислеше, че е успяла, докато не видя начина, по който я гледаше — Мангас бе усетил страхай.

— Аз... трябва да се връщам на празненството... — заекна. — Приятелят, ми ще се тревожи за мен.

— Приятелят ти?

— Мъжът, с когото дойдох...

— Какъв ти е?

Нямаше време да му обяснява. Трябваше да избяга. Стори ѝ се, че извика „никакъв“, когато излизаше от залата, но в действителност думата се отрони от устните ѝ като приглушен шепот.

Само след няколко секунди отново бе вън, на студения нощен въздух. Едва си поемаше дъх. Имаше нужда от време, за да размисли за това, което току-що ѝ се бе случило — време да остане сама със себе си. Погледна часовника си.

— Боже мой! — възклика високо. — Нямало ме е почти два часа! Ейдриън ще е бесен.

Вече бе тръгнала обратно към мястото на празненството, което явно бе в разгара си, когато изведнъж си спомни, че още бе наметната със смокинга на Мангас. „Как ще обясня на Ейдриън чий е този смокинг?“ Реши да отиде първо до общежитието, за да си вземе шала. Оставаше ѝ само да се надява, че ще успее да измисли някаква убедително извинение за отсъствието си, преди да се види с Ейдриън.

Когато отново се върна на празненството, едва не подскочи от радост, разбирайки, че той дори не бе забелязал продължителното ѝ отсъствие.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мангас остана на пианото дълго, след като Ленора си бе тръгнала. Ръцете му несъзнателно се бяха свили в юмруци. Тази неочеквана и нежелана среща бе трудна за него. Все още не бе готов да се запознае с любовницата на Ейдриън. През деня, докато тя се разхождаше из двора на колежа, старателно я бе избягал и, въпреки това, на няколко пъти едва не се бе бълснал в нея. Не, не бе готов. Намеренията му още не бяха напълно ясни, още не бяха придобили формата на добре изготвен план, който да донесе сигурен успех. Трябваше му повече време, за да я наблюдава отдалеч и да научи повече неща за нея. Но сега всичко се бе променило.

Изведнъж все още незавършеният му план изгуби значението си. Трябваше да започне всичко отначало. А може би трябваше да се възползва от непредвидената им среща.

Но срещата им би могла и да развали всичко. Ленора би могла да реши да разкаже на Ейдриън за непознатия пианист и с това да създаде някаква опасност. Ако го опишеше дори само фрагментарно, то за Ейдриън никак няма да е трудно да разбере, че тя е срещнала точно него, а не друг. Веднъж бе направил грешката да подцени Ейдриън и това не биваше да се повтори.

Глождеше го мисълта, че е възможно да не успее да изпълни своето последно отмъщение срещу Ейдриън. Тази вероятност лежеше като огромен товар върху плещите му. Не можеше да се отърси от напрежението. За по-малко от три дни целият му живот се бе променил безвъзвратно. Мислите, чувствата, постъпките му — всичко бе изцяло съсредоточено върху една-единствена цел — Ейдриън. И Ленора бе средството, което щеше да му помогне да постигне целта си.

Мангас уморено затвори очи. В съзнанието му изплува образът ѝ. Нервно зарови пръсти в косата си и сбърчи чело. Гризеше го съвестта. Ленора сякаш не бе от жените, които Ейдриън харесваше. Или поне със сигурност не му подхождаше. Изглеждаше твърде открита, твърде непринудена, твърде интелигентна, твърде...

Мангас удари с юмрук клавишите на пианото. Неприятният звук, който то издаде, напълно съответстваше на настроението му. „Какво, по дяволите, става с мен?!“ Много отдавна бе разбрал, че хората рядко са такива, за каквото се опитват да се представят. Опитът го бе научил. Горчивият опит. Вероятно в красивите гърди на Ленора биеше сърце на коварна развратница, която умее добре да прикрива тъмната страна на характера си. Иначе защо би била с Ейдриън?

„Ами ако не е такава? Имам ли право да я използвам? И в какъв човек бих се превърнал самият аз, ако наистина я използвам?“

Мангас затвори капака на пианото, стана и завъртя ключа на осветлението. Мракът, обгърнал всичко в залата, бе сграбчил в ноктите си и душата му. Замислено тръгна към изхода. „Ако Ленора наистина е такава, каквато изглежда, несъмнено ще бъде дълбоко наранена, ако осъществя плана си. Но коя ли болка би я наранила по-малко?“

След като поразмисли, Мангас заключи, че би било по-добре, ако тя откриеше истинския образ на Ейдриън сега. Тихо се измъкна от сградата и, вървейки в сянката на сградите, се отправи към все още шумното празненство.

Тъй като без смокинга си би се откроявал сред останалите гости, той се оттегли настрана и започна да ги наблюдава. Никак не се затрудни да открие Ленора. Очите му бяха привлечени от нея с такава лекота, сякаш бяха стари приятели... или любовници. Раздразнено се намръщи, а после мислено се присмя на себе си — отдавна не бе имал нищо общо с плътските удоволствия. Ленора бе красива жена и Мангас очакваше следващата им среща с много по-голямо нетърпение, отколкото бе склонен да си признае.

Връщайки с мъка мислите си към първоначалната причина, поради която я бе проследил, той установи, че смокингът му не бе върху раменете й, а си бе наметнала красив шал, хармониращ с роклята й. Загледа се в нея, в начина, по който държеше изящната чаша за шампанско. Проследи с поглед ръката й, когато разсейно поднесе чашата към устните си. Неволно си представи как пълната й долна устна леко се притиска в кристала, докато отпива от искрящата течност. Припомни си как тази устна се бе впила в неговата и това го накара да притай дъх. Изненада се от силата на чувствата, изгарящи слабините му само при спомена за това.

Рязко се обърна и се отдалечи, ядосано присвил очи. Вбеси го фактът, че бе реагирал като някакъв хлапак. Докато преминаваше през двора и изкачваше стълбите на мъжкото общежитие даже не си направи труда да се зарече, че това няма да се случи пак.

Няколко часа по-късно, след като търпеливо бе изчакал в стаята си и последните гости да се разотидат, Мангас излезе от общежитията. Пълната луна светеше високо над нощното небе. Беше по джинси и моркосин пулlover. Премина през утихналия двор безшумно и с бързи стъпки се отправи към целта си.

Когато приближи женските общежития, позабави ход, свърна от алеята и се скри в сянката на дърветата. Най-после стигна до красиво подрязан жив плет. Започна бавно да брои прозорците на малките балкончета на втория етаж. След като откри този, който търсеше, прекоси двора и се качи на оградата. Протегна ръце над главата си, хвана се за парапета на балкона, издърпа се нагоре и скочи върху площадката. Всичко това бе извършено напълно безшумно и с котешка пъргавина.

Поколеба се за миг, заслушан в звуците на нощта, преди да почука леко по плъзгащата се остьклена врата. След няколко секунди отново почука по абсолютно същия начин. Този път забеляза раздвижване около прозореца и завесата бе дръпната настрани. Ленора надникна навън и го видя. Косата ѝ бе разрошена, а по лицето ѝ нямаше никакъв грим.

— Какво търсиш тук? — попита шепнешком, докато отваряше вратата.

— Дойдох за смокинга си...

По лицето ѝ все още бе изписано объркване, когато понечи да се обърне, за да му донесе смокинга. Гласът на Мангас я накара да спре.

— И да поговоря с теб.

— Сега?

Той се усмихна и сви рамене.

— Тръгвам си след час.

Ленора хапеше устни. Нерешителността ѝ си личеше по очите и Мангас напълно я разбираше.

— Моля те — добави тихо той. — Ще ти отнема само минутка.

— Добре — въздъхна Ленора, — изчакай тук.

Мангас я чуваше как бързо се движи из стаята. Когато отново се появи, бе облечена с дълъг копринен халат, леко пристегнат в кръста. Опитваше се да разреши с пръсти дългата си златистокестенява коса.

— Баща ми ще се отрече от мен, ако някога разбере за това — рече тя, докато отваряше вратата по-широко и държеше завесата настрани, за да може Мангас да влезе.

— И защо ще го прави?

Малка лампа, поставена до леглото, хвърляше мека светлина в тясното помещение.

— Той е полицай в пенсия — усмихна се смутено Ленора, явно неспокойна от решението си да го пусне вътре. — Това... това доста прилича на опасна игра с огъня.

Мангас я огледа набързо. Семплата кройка на изумруденозеления халат подчертаваше стройното ѝ тяло и съвършените ѝ гърди. При първата им среща бе преценил, че е на около двадесет и осем или двадесет и девет години, но сега, когато не бе облечена е изискан тоалет и нямаше грим, тя изглеждаше по-млада. Бе изненадан от тази промяна и с усилие отклони втренчения си поглед.

Ленора отново се усмихна притеснено и отиде до гардероба. Взе смокинга, постави го върху леглото и приглади с длан някаква гънка. После се изправи, мушна ръце в джобовете на халата си и въздъхна дълбоко.

— Искаше ми се да оправдая някак нелепото си поведение тази вечер, но не можах да си измисля извинение, колкото и да се опитвах.

Мангас се отпусна тежко на един стол и сплете пръсти. Беше крайно изненадан, че Ленора е решила да заговори за неловката ситуация, в която бяха попаднали. Очакваше просто да се престори, че това никога не се е случвало.

Мангас веднага подхвана неочеквано засегнатата тема.

— Дойдох да те видя, преди да си тръгна. И аз трябва да ти се извиня. Нямам навика да досаждам на някого, с когото току-що съм се запознал.

Ленора се облегна на тоалетната масичка и скръсти ръце на гърдите си. Втренчи се в стената срещу себе си, после погледна Мангас, а след това пак отвърна поглед настрани.

— Не бих го нарекла „досажддане“ — отвърна тихо. — Приемам извинението ти, въпреки че не ми дължиш такова.

— Вече приятели ли сме?

Тя се засмя.

— О, надявам се, че да. Не ми е особено приятна мисълта, че може да съм поканила посред нощ в стаята си някого, който не ми е приятел. Все още не мога да повярвам, че всичко това е реалност. Ако ме познаваше добре, щеше да разбереш колко необично е...

— Затова и дойдох.

Ленора се обърна и го погледна право в очите. На лицето ѝ се изписа недоумение.

— Моля?

— Искам да те опозная. Това е другата, по-важната причина, поради която дойдох тук. Прекарах последните няколко часа в размисъл и дойдох до извода, че не мога да ти разреша да влезеш в живота ми току-така и после да те оставя да изчезнеш, като че ли нищо не се е случило. — Мангас се наведе напред, гласът му се снижи и прозвуча като милувка. — Освен че бе смущаващо, това, което се случи между нас в концертната зала, бе...

Очите им пак се срещнаха. Изражението ѝ внезапно се промени — стана напрегнато и остро. Нямаше я предишната откритост и приветливост. В погледа ѝ Мангасолови гняв. А може би страх? Реши да продължи дори с риск да бъде презрян от нея.

— Как бих могъл да опиша с думи случилото се между нас така, че да не го омаловажа?

Ленора прегълътна и се втренчи в пода. После прибра зад ухoto си един немирен кичур и, сякаш признавайки някаква вина, прошепна колебливо:

— И аз го почувствах...

Той бе втрещен от думите ѝ. Със своето простишко признание Ленора бе преминала с лекота защитната стена, с която съзнателно се бе ограждал. Предупредителните сигнали, промъкнали се в съзнанието му, накараха сърцето му да забие по-бързо и Мангас неволно си припомни вкуса, на устните ѝ, притиснати в неговите.

Във въздуха около тях витаеше напрежение. Сякаш никой от двамата не знаеше какво да прави в тази толкова неловка тишина. Той

с усилие си наложи да не я гледа. Трябаше му време да осъзнае това, което току-що се бе случило.

Озърна се в стаята, опитвайки се да овладее чувствата си. Откри някои незначителни неща, подсказващи какъв е характерът на Ленора. Погледът му се спря за миг на дебела книга, оставена небрежно отворена върху шкафчето до леглото, после се отмести върху голямата папка, подпряна на една от стените. Част от съзнанието му попиваше и подреждаше всичко, което виждаше, с точността на компютър. Запомняше всички подробности, като например малкия пулверизатор на парфюма й, доставен върху тоалетката, и финото дантелено бельо, грижливо сгънато и сложено в отворената чанта.

Когато погледът му се върна към Ленора, бе смаян от силното си желание да премине късото разстояние, което ги разделяше, и да я прегърне. Томителна тръпка премина през тялото му, когато си представи твърдите ѝ гърди и стройните ѝ бедра, притискащи се плътно в него. Никога досега не бе го обземала подобна страст. Като че ли цялата омраза, натрупана през последните десет години след всичко, което му бяха сторили семейство Уинчестър, изведнъж необяснимо как се бе трансформирала в силен копнеж по тази нищо неподозираща жена, стояща в другия край на стаята.

Знаеше с абсолютна сигурност, че стига да поиска, би могъл да я обладае тук и сега. Бе убеден, че тя го желае със същата страст, с която я желаеше и той, макар че би го отрекла. Очите ѝ, накъсаното ѝ дишане, полуотворените устни — всичко това издаваше нейното желание, въпреки че бе скръстила ръце на гърдите си, като че ли да се защити от нещо. О, сигурен бе, че може да притежава тялото ѝ, и че тя ще му се отдаде, без да се налага да я убеждава, но искаше нещо повече от тялото ѝ. Искаше душата ѝ. Искаше я цялата, така че ни най-малка частица от нея да не остане за Ейдриън.

— Ще ми се пак да се срещнем — каза ѝ ласково.

— Не! — отвърна Ленора, без дори да трепне.

— Не?

Едва се сдържа да не извика тази дума, изненадан от отговора ѝ.

— Мисля, че това не е добра идея.

Мангас присви очи, потънал в размисъл. Облегна се бавно и небрежно, като по този начин успя да прикрие умело бурните чувства, бушуващи в душата му.

— Защо не? — попита колкото се може по-спокойно.

Гъста червенина се разля по бузите и шията на Ленора. Мангас разбра, че тя, води жестока вътрешна борба, докато се опитва да намери подходящ отговор. Най-сетне му рече тихо:

— Не знам защо. Просто чувствам, че така трябва да бъде.

Той отчаяно търсеше никаква конкретна причина за отказа ѝ — нещо, за което би могъл да спори, и което да използва, за да я убеди, че не е права.

— Не си омъжена, нали?

— Не — прошепна Ленора.

— Сгодена ли си?

— Не...

— Тогава защо?

— Казах ти, че не знам. Зная само, че това би било грешка... и за двама ни.

Тя взе смокинга и му го подаде.

— Мисля, че е по-добре да си тръгваш вече.

Мангас бавно се надигна от стола. За първи път в живота си не знаеше какво да прави. Разумът сякаш го бе напуснал. Разбираще единствено, че не бива да позволи всичко да завърши по този начин. Посегна уж да вземе смокинга, но вместо това хвана ръката на Ленора и я привлече нежно към себе си. Тя се приближи до него неохотно, но без да се възпротивява, сякаш също като него разбираще, че този миг е бил неизбежен. Когато я прегърна; Мангас усети, че трепери, и изведнъж го завладя някакво непреодолимо желание да я защити. Но от какво... или кого — това засега бе загадка.

Точно както си бе представял, телата им се сляха толкова естествено, сякаш го бяха правили стотици пъти.

— Това не може да е краят... — прошепна той, заровил лице в косата ѝ.

И в момента, в който го каза, осъзна, че това бе мъчителната истина. Не би могъл да я остави да си тръгне — трябваше да я види отново. Плавно спусна ръце по гърба ѝ, притисна я още по-силно към себе си и вдъхна опияняващия ѝ аромат. Ленора все още се държеше хладно и стоеше неподвижно в обятията му.

— Не мога да се срещна с теб отново. — Гласът ѝ бе сух и безстрастен.

Мангас се отдръпна леко и я погледна в очите. Сърцето му биеше глухо в гърдите. Взря се в лицето ѝ и бе ужасен от това, което видя. Тя сякаш знаеше, сякаш някак бе успяла да достигне до дълбините на душата му и да я разгадае.

— Добре, Ленора — изрече, съжалявайки за думите си, преди да ги е произнесъл. — Няма да те карам да правиш нещо, което не искаш. Може би така е по-добре. — Всяка от тях се бе изтъръгнала с мъка от свитото му гърло.

Докосна леко бузата ѝ и усещането от този допир се запечата дълбоко в съзнанието му. Пръстите му се спуснаха до брадичката ѝ, а после продължиха надолу към копринената кожа на шията ѝ. Лъхна го ефирна топлина — тиха въздишка се бе откъснала от устните ѝ. Бавно, много бавно се приближиха един към друг, сякаш привлечени от непреодолима сила, сякаш бяха две капки вода, спускащи се по стъклото на някой прозорец, за да се слеят най-накрая и да станат едно цяло: Устните им се докоснаха в целувка, изпълнена с безкрайна нежност. Целувка, която ги накара да забравят всичко около себе си.

Мангас я прегърна с порив, показващ колко много се нуждае от нея, а Ленора му отвърна със сподавено ридание. Вече не можеше да се бори нито с него, нито със самата себе си. Обви ръцете си около вратата му и го притегли по-плътно до себе си.

Отдаде се на вихъра на бурните си чувства. Бе уморена да води една битка, която тялото ѝ болезнено желаше да загуби, затова изтласка страховете си в най-тъмните кътчета на съзнанието си. Сигурна бе, че по-късно те отново ще излязат на повърхността, за да я преследват неумолимо, но в момента това нямаше никакво значение. Всичко, което знаеше — всичко, което искаше да знае, — бе колко ѝ е хубаво да се сгуши в прегръдките на Мангас, да се наслади на силното му тяло, на магията, която я държеше във властта си... магията, завладяла също толкова силно и него.

Начинът, по който възприемаше всичко това, бе необясним. Добро и зло, правилно и грешно — понятията се бяха слели в едно, в един огромен водовъртеж от чувства. Страхуваше се от мъжа, който я държеше в обятията си, ужасена бе от лекотата, с която бе завладял сърцето ѝ. Въпреки това, бе му се отдала така безрезервно, както пеперудите политат към пламъка, привлечени от блясъка му, загиват в него. Дали същото се бе случило и с майка ѝ? Толкова силно ли бе

влиянието на баща й над нея? Така ли щяха да оживеят най-големите й страхове? „Но защо? — протестираше съзнанието й: — Къде е писано, че жената трябва да се подчини на мъжа, който е влязъл в живота й? Възможно ли е да има изключения? Трябва ли да стана като майка си — жена, чиито реални възможности в живота са били само наполовина осъществени, защото е обикнала мъж?“

Ленора потисна старите си страхове и без да се противи повече разтвори устни, за да приеме търсещия език на Мангас. Той я целуна с безкрайна нежност, страхувайки се, че може да я уплаши, ако покаже истинската сила на страстта, която изгаряше слабините му. После се отдръпна, затаил дъх от изненада. Обгърна с длани лицето й и се втренчи в очите й. Тялото й се изви, търсейки изход от болезнения копнеж.

— Наистина ли искаш това?

— Аз... не знам — въздъхна Ленора. — Вече не зная какво искам.

Това бе лъжа. Много добре знаеше какво иска, но не и как да му го каже. Какво би си помислил, ако му кажеше, че желае той да си тръгне, че наистина не иска да го вижда повече? Дали би й повярвал, след като тялото й опровергаваше всичко. Така или иначе, сигурно ще разбере по очите й, че отчаяно иска той да остане не само тази нощ, но и утре, и... завинаги. И въпреки всичко страхът я сковаваше.

— Нека се срещнем пак, Ленора.

Тя огледа лицето му, възхищавайки се на невероятния син цвят на очите му. Толкова поразително изпъркваха на фона на мургавата му кожа! Съдейки по тъмния му тен, би трябвало да са кафяви. Потърси отговора в извивката на устните и тънките бръчкици около клепачите. „Ако дам на този мъж най-големия дар, който притежавам, дали той ще го опази или ще го унищожи? Дали сърцето ми ще се превърне в негово завоевание или ще бъде пазено като някакво рядко цвете?“ Отдавна бе решила, че няма да даде любовта си на нито един мъж. Цената, която жените плащаха за това свое увлечение, бе твърде висока. „Но... имам ли друг избор?“ Някак си почувства, че ако не даде сърцето си на Мангас, той просто сам ще си го вземе.

Обърна се и отиде до тоалетната масичка. Бръкна в чантата си и извади сребриста кутийка. След като взе визитна картичка от кутията, написа домашния си адрес и телефонния номер на обратната страна и

му я подаде. Мангас погледна първо картичката, после нея. Със свободната си ръка я придърпа към себе си и я целуна. Целувката бе като обещание, че ще се срещнат отново. Без да каже нито дума повече, той си тръгна.

ПЕТА ГЛАВА

Ленора захвърли молива си върху чертожната маса и подиря с ръце брадичката си. Току-що се бе провалил третият ѝ опит да измисли някой нетрадиционен и в същото време консервативен проект за новата административна сграда на „Сан Хуан Сейвингс“. Шефът ѝ, Дейвид Мейсън, я бе натоварил с твърде трудна, почти непосилна задача. Само пет дни по-рано, преди да тръгне за уикенда в „Унчестер колидж“, най-важното нещо в живота ѝ бе да представи пред борда на директорите на „Сан Хуан“ проект, който толкова да им се хареса, че да я направят главен архитект по този проект. А сега просто не можеше да се съсредоточи. Едва сдържаше силното си желание да отиде в кабинетите на другите двама архитекти, конкуренти по проекта. Чувстваше, че дори мисълта за това, колко по-напред са те, няма да ѝ върне богатото въображение, от което имаше нужда, за да довърши работата си.

Въздихна дълбоко, отиде до прозореца и погледна навън. Обикновено само няколко минути, прекарани в съзерцание на бързо издигащи се небостъргачи в Колорадо Спрингс, ѝ бяха достатъчни, за да я накарат отново да се отдаде с голямо усърдие на работата си. Но днес това не действаше. Дори силното ѝ желание, един ден името ѝ да бъде изписано върху медна плочка на входа на някой от новите небостъргачи в тоя град, не успя да я върне към чертожната маса.

Мечтата си за такава плочка не бе споделила с никого, тъй като бе сигурна, че не би могла да обясни истинските си подбуди. Не търсеше слава — та това бе смешно! Вече никой не обръщаше внимание на релефните надписи върху медните плочки пред някоя сграда, нито пък на имената на авторите на статии в списанията. Не, общественото внимание нямаше нищо общо е нейната мечта.

Надписът щеше да прилича по-скоро на нещо като подпись върху картина, създадена, за да доставя удоволствие на онези, които я гледат, а не да донесе известност на художника. Стигаше ѝ дори само да знае, че създаденото ще остане и след нея, за да радва идните поколения.

Беше се лишила от много неща, за да осъществи мечтата си. Мъжете, обвиняващи я, че използва женствеността си за издигане в професията, никога не биха жертвали толкова много, а и не би им се наложило. Понякога ѝ се струваше, че е най-самотното същество на земята, и в пълен контраст с чувствата ѝ, целият свят изглеждаше населен с безброй щастливи любовни двойки. Залъгваше се, че тези болезнени периоди отдавна са отминали, и че вече се е научила не само да взема решения, но и да ги спазва. Едно от тия решения бе, че целта ѝ в живота е много по-важна, от който и да е мъж. Докато...

„По дяволите! Каква магическа мрежа е сплел около мен Мангас Тейлър?“ Нишките бяха толкова тънки, почти невидими, но въпреки това Ленора ги усещаше като тежки вериги, сковали всяка нейна мисъл.

Опрая чело на хладното стъкло и се вгледа в оживеното движение по „Юниън булевард“, но мислите ѝ бяха на осемдесет мили оттук в една безлична стая на студентските общежития и бяха съсредоточени върху мъжа, който настоятелно я бе молил да се видят отново... И не се бе обадил повече.

Тръсна ядосано глава и хвърли поглед на часовника си.

„Боже мой, нима вече е единадесет и половина?!“

Бе пропиляла утрото, без да ѝ хрумне нито една що-годе прилична идея. Погледна още веднъж през прозореца, преди решително да се отвърне от гледката, която толкова обичаше, и да седне отново пред чертожната маса. Бе работила много упорито, за да получи правото да съзерцава града точно от това място, затова нямаше да позволи на някакъв мъж, когото почти не познаваше, да ѝ разиграва номера, заради които да изгуби придобитото с толкова много труд.

Разположението на прозорците бе символ на успех при „Мейсън, Лангли и Мейсън“. Компанията заемаше целия най-горен етаж на „Райт билдинг“ — един от най-известните небостъргачи в града. След разкошното фоайе етажът бе разделен на кабинети, които ясно показваха какъв е рангът на всеки служител във фирмата. Тези, чиито прозорци гледаха на изток към хълмистите прерии на Колорадо, бяха чертожници, счетоводители, а също така млади, неопитни архитекти. Да получиш кабинет с изглед на север към тучните зелени хълмове около Военновъздушната Академия или на юг, към равнините на Форт Карсън и Пueblo, значеше, че си станал един от „напредващите“.

Кабинет в западната страна на сградата с великолепен изглед към Пайкс Пийк показваше, че си от „избраните“.

Ленора бе станала един от „напредващите“ архитекти на „Мейсън, Лангли и Мейсън“. Бе преместена в свой собствен кабинет, след като бе прекарала две мъчителни години в съзерцание на равнините. Всъщност рядко ѝ оставаше време да погледне през прозореца. Никога не забравяше колко упорито бе работила, за да получи признание и затова винаги бе готова за битка, когато някой от архитектите, все още работещи в източната част на сградата, подхвърляше реплики за „любимката“ на компанията, намеквайки, че тя се бе издигнала толкова бързо не защото има талант, а просто благодарение на факта, че е жена. Изживяваше всичко това много болезнено, но не казваше нищо, защото бе уверена, че делата биха говорили по-убедително от каквите и да било думи, които би използвала в своя защита. Щеше да проектира и да види построени най-хубавите, най-модерните сгради в Колорадо Спрингс. А един ден щеше да даде прием за всички скептици и тогава щеше да им отвърне както подобава.

Строг мъжки глас унищожи прекрасния ѝ свят. Стресна се така, сякаш някой бе спукал балон близо до нея. Завъртя се с лице към вратата и въздъхна с облекчение, когато видя, че това бе Пол Шонеси, а не някой от шефовете ѝ, тръгнал на обиколка.

— Състари ме с десет години — укори го Ленора.

Пол опря широките си рамене на полирания дъбова рамка на вратата. В очите му проблясваха закачливи пламъчета.

— Ммм... не всеки изглежда така добре на твоята възраст.

Както обикновено, Пол не се уплаши от сърдитата ѝ физиономия. Затвори вратата и с бавни стъпки обходи помещението.

— Поразузнах наоколо — каза заговорнически, — и установих, че ако пак представиш някоя от своите чудесни скици, Абът и Кросфийлд няма да имат никакъв шанс да спечелят проекта за „Сан Хуан“.

Ленора изстена. Знаеше, че Пол Шонеси е дошъл само за да ѝ вдъхне увереност. Като най-добър приятел и поддръжник, той лично се интересуваше от всичко, което става с нея. Щеше да получи удар като види, че „чудесните скици“ се състояха само от няколко драсканици.

Опита се да му отвлече вниманието, докато скрие листа от любопитния му поглед, но не бе достатъчно бърза.

— Какво, за бога, е това? — почти извика той.

Въпреки че бе с цели две години по-млад от Ленора, Пол се държеше с нея като баща или по-голям брат още откакто се бяха срещнали за пръв път. При запознанството им бе оповестил, че са „създадени да бъдат приятели; така че няма защо да се противопоставят на съдбата си“. По този начин, пренебрегвайки напълно нейната обичайна стеснителност, бе нахълтал в живота ѝ. Ленора спокойно приемаше от него неща, който не би изтърпяла от никой друг. Освен всичко останало, Пол бе и невероятно способен. На двадесет и седем години вече бе успял да наложи своя линия при някои от стиловете в жилищната архитектура. Ето защо Ленора искрено се възхищаваше както от личността, така ѝ от таланта му.

Тъй като бе един от хората от „източната страна“, работата му все още не бе получила признание. Вместо това, проектите му, както и тези на другите млади архитекти, се появяваха под името на компанията. Ленора бе уверена, че той няма да остане дълго на това ниско служебно стигало. Но Пол бе много скептично настроен. Това бе стар спор между тях. Пол считаше най-високопоставените личности от фирмата за страшно надути, самодоволни и предубедени негодници, които целят да разрушат напълно кариерата му. Ленора пък ги смяташе за малко старомодни, капризни старци!

Когато не му отвърна веднага, Пол продължи с не по-малко ядосан глас:

— Къде са примерните скици, върху които работеше миналата седмица?

Тя кимна с глава към кошчето за отпадъци.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо?

— Нямам нито една добра идея, от която да започна.

Пол разкопча сакото си и мушна ръце в джобовете на панталона. Стоеше и я гледаше втренчено.

— Ще ми обясниш ли какво не е наред?

Искаше ѝ се да го попита какво го кара да си мисли, че нещо не е наред, но после реши, че би било безсмислено да се опитва да го залъгва.

— Не. Не ми се говори за това.

— Добре. — Пол изключи лампата на чертожната маса. — Щом не искаш да говориш, тогава да вървим да обядваме.

Ленора се усмихна. Много добре знаеше, че още преди да са преполовили обяда си, ще му разкаже доброволно всичко за Мангас Тейлър. Без никакъв натиск от негова страна щеше да му опише всички детайли от странния уикенд, просто защото, имаше нужда да сподели с някого, а Пол бе най-подходящият човек за това.

— Чакай да си взема палтото и веднага тръгвам с теб.

Пол ѝ помогна да се облече.

— Къде отиваме?

— Вече съм поръчал да ни донесат сандвичи. Времето е толкова приятно, че реших да ядем на покрива.

— Страхотна идея — каза тя, докато го следваше по стълбите. — Отдавна не сме се качвали горе.

Миналата година случайно бяха открили своето тайно кътче през един особено напрегнат период, когато им се искаше да се махнат от кабинетите, но не можеха да се отдалечават. Оттогава отиваха понякога на покрива в почивките за кафе или за обяд, когато времето бе хубаво и програмите им си съвпадаха.

Портиерът им бе отделил едно ъгълче от складовото помещение за сгъваемите им столове и чадъри. Масата, която бяха купили от една лятна разпродажба, стоеше постоянно навън. Макар че в началото бяха притеснени, че колегите им могат да открият това убежище на покрива на сградата и да поискат да се присъединят към тях, скоро разбраха, че няма защо да се тревожат, защото всички ги мислеха за побъркани.

Настаниха се удобно, но преди още Ленора да успее да разопакова сандвича си, Пол се върна на въпроса за проекта на „Сан Хуан“.

— Много ми е неприятно, че оставяш тази възможност да ти се изпълзне, Ленора. Знаеш, че всички очакват точно това. Страшно ще се радват, ако се провалиш.

Тя отхапа от сандвича и му се усмихна.

— Май че си се наплашил повече и от мен. Не всички очакват да се провала.

— Не бъди наивна. Твойт провал ще даде повод на половината да подхвърлят „нали ви казах?“, а на останалите — надежда, че ще могат да заемат някога мястото ти.

Ленора огледа малкото съваемо столче. В очите ѝ играеха дяволити пламъчета.

— Не мисля, че някой от тях ще се побере тук.

— Много смешно, Ленора, много смешно. Да видим дали ще ти е толкова смешно, когато проектът бъде възложен на Абът или Кросфийлд!

Тези думи ѝ подействаха като студен душ.

— Голям философ си, Пол. Не познавам друг човек, който така умело да ме предизвиква.

— Какво искаш... да те оставя намира и да си мисля, че по някакво чудо ще се отървеш от това, което те мъчи? После ще се превърнеш в жената чудо и ще успееш да свършиш до петък работа за две седмици, така ли?

— Хей, не прекаляваш ли?

— Извинявай — въздъхна Пол. — Просто полудявам, когато... Е, няма значение.

— Когато какво? Слушаш клюките в помещението с личните шкафчета ли?

Ленора се наведе и взе ръката му между дланите си.

— Приятно ми е, че ме подкрепяш, Пол, но не бива да правиш повече от това.

Явно отгатнал какво ще каже по-нататък, Пол се опита да я прекъсне, но тя го спря.

— Независимо дали ти харесва или не, ще ме изслушаши докрай... дори вече да си чувал това, което ще ти кажа. Каквото ѝ да правим, ние двамата няма да можем да променим мнението на онези, които мислят, че аз съм стигнала дотук, само защото съм жена. Когато започнеш да се проявяваш като мой защитник, сякаш винаги забравяш, че хората, които искат да се проваля, не са повече от тия, които се страхуват от теб и твоя талант и биха искали да се махнеш оттук.

Пол се ухили.

— Не звучи ли нелепо, когато е казано на глас?

Ленора също се усмихна.

— Слава богу, че никой не ни чува!

Но само след миг, когато погледна към отворената врата, видя там Мангас Тейлър.

— Секретарката ти ми обясни, че мога да те открия тук.

Ленора едва успя да затвори зяпналата си от изненада уста и с мъка преодоля силното си желание да стане и да избяга. Пусна ръката на Пол и започна да се изправя, но се бълсна в него, тъй като и той ставаше от стола си в този момент. Трябаше да седне отново, защото Пол, опитвайки се да запази равновесие, събори сгъваемия алуминиев стол.

Ленора изстена вътрешино. Двамата с Пол се държаха като деца, хванати да пакостят. Мангас стоеше на прага, опрял рамо в рамката на вратата и скръстил ръце на гърдите си. Гледаше я внимателно, с неизказан въпрос в очите. Ужасно много ѝ се искаше да изчезне, но това бе невъзможно.

— Мангас Тейлър, това е мой колега, Пол Шонеси. Пол, това е Мангас Тейлър, един приятел.

Двамата си стиснаха ръцете.

После Пол се втренчи в нея, сякаш търсеше нещо, което да му подскаже какво да прави по-нататък. Тъй като нито Ленора, нито Мангас нарушаваха тягостното мълчание, той реши благоразумно да се оттегли, за да ги остави насаме.

— Е, мисля, че трябва вече да си тръгвам. Имам да свърша още няколко неща този следобед.

Обърна се към Мангас и бързо го прецени с уж небрежния си поглед.

— Приятно ми бе да се запознаем.

Мангас се отдръпна от вратата, за да му стори път.

Когато Пол вече си бе отишъл, той се приближи и седна до Ленора.

— Надявам се, че минах изпита.

— Нямаше да си тръгне, ако не бе те харесал.

Мангас се усмихна леко и по бузите му се появиха трапчинки.

— Умееш много добре да се грижиш за себе си, но въпреки това изглежда с лекота привличаш мъже, които искат да те защитават.

— Уверявам те, че това става несъзнателно. И сама се справям много добре.

— Не се и съмнявам.

Мангас се наведе напред, взе ръката ѝ и изведнъж стана сериозен.

— Не съм дошъл тук случайно, Ленора. Откакто те оставих преди три дни, ти си все пред очите ми, каквото и да се опитвам да направя. Накрая трябаше да преустановя всякаакви опити за работа и да се върна в Колорадо Спрингс, за да се уверя, че си такава, каквато съм те запомнил.

— И...?

Леката усмивка изразяваше съмнението ѝ, че наистина е разстроила живота му до такава степен.

— Ако паметта ми бе по сила — продължи тихо той, — нямаше да стоя далеч от теб толкова дълго.

В съзнанието на Ленора се появиха предупредителни сигнали. Тя си спомни поне за десетина мъже, които умееха да използват красноречието си така убедително, сякаш бяха политици в предизборна кампания. Не можеше да отрече, че между нея и Мангас се бе случило нещо, което не бе преживявала никога досега. Но интуицията я караше да не вярва, че това е било нещо повече от древния инстинкт за самосъхранение, с помощта, на който човечеството е успяло да оцелее.

Както винаги, очите отразиха мислите ѝ. Мангас я погледна учудено.

— Какво има? Съмняваш се в искреността ми или в това, че те намирам толкова красива, че влизаш в сънищата ми?

Ленора също се втренчи в него. Възможно ли бе да забелязва чувствата ѝ толкова лесно или просто предположенията му бяха много точни.

— Мисля, че не трябва да си въобразяваме кой знае какво за това, което стана между нас.

Той пусна ръката ѝ и се облегна назад.

— Аха. Значи ли това, че вече си се разочаровала?

— Не, но не разбирам.

— Не разбираш какво? Че нещо чисто физическо също може да бъде неповторимо?

— Неповторимо? — повтори иронично Ленора. — Едва ли е...

— Не ти ли е идвало наум, че понякога е възможно едно много красиво нещо да бъде унищожено, ако го анализираме прекалено внимателно? Не искам същото да се случи с това, което става между нас. Приеми го както щеш — предполагам, че точно сега няма

значение как ще го наречем — но за мен то е много ценно и не искам да го загубя!

Помълча за миг, а после тихо добави:

— Нека да опитаме!

Ленора все още имаше шанс да се измъкне, да запази живота си така добре уреден, както сама си го бе устроила. Всичко, което трябваше да направи, бе да му заяви, че не я интересува, и да откаже да се срещнат отново. Така щеше да се чувства в безопасност. Животът ѝ щеше да продължи постарому — сигурен, предсказуем, удобен. Мангас би могъл да я нарани. Дали изпълнението на съблазнителното обещание, проблясващо в очите му, си струваше разочарованиета, които би могъл да й донесе.

Той въздъхна дълбоко.

— Изглежда сега не е подходящият момент да говорим за това. Ще те взема от къщи в осем и тогава ще го обсъдим по-подробно.

— Добре — промърмори Ленора, неспособна да откаже, въпреки несъзнателното си желание да го направи. — Но мисля, че ще е по-добре да се срещнем някъде.

Мангас се усмихна.

— Защо ти не минеш да ме вземеш? Ще прекараме вечерта така, както ти пожелаеш.

Ленора разгледа внимателно изражението му, преди да отговори. Явно целеше да я предразположи, но нямаше да успее. Изведнъж осъзна, че се е страхувала не от Мангас или от това, което би поискал, а от самата себе си.

— Звучи добре — отвърна най-сетне. — Къде си отседнал?

— В хотел „Бродмуър“. Когато дойдеш, помоли да ми звъннат от рецепцията, за да сляза. Ще се срещнем във фоайето. Ако решиш, може да вечеряме там. Научих, че ресторантът „Чарлс Корт“ е отличен. Но можем да отидем и другаде, ако имаш любимо място. Няма значение къде ще бъдем. Само да не ти хрумне да не дойдеш. Никак няма да ми е приятно да съм се облякъл, а после да се окаже, че си ми вързала тенекия.

Тъй като не разчиташе, че краката ѝ ще издържат, Ленора си остана седнала, когато Мангас се изправи да си тръгва. Като стигна до вратата, той се обърна.

— До довечера?

Толкова много обещания имаше в тази единствена дума.
Ленора само кимна.

При завръщането си в кабинета най-старателно отстрани всякакви спомени за случилото се и за терзанията си от последните три дни и се зае отново с проекта. Подробностите по сградата, която се опитваше да проектира за „Сан Хуан Сейвингс“, изникнаха като по някакво чудо в съзнанието й, и то толкова бързо, че едва успяваше да ги скицира.

Както обикновено, когато бе погълната изцяло от работата си, часовете отлитаха неусетно. Чу се леко почукване и Пол подаде глава на вратата.

— Да не би да си ми сърдита за нещо? — попита нерешително.
— Какво те кара да мислиш така?

— Ами, когато видях приятеля ти да си тръгва и се върнах да си довърша обяд, открих, че той е в боклука, и това бе първият обезпокоителен признак. После, когато се реших да се видя с теб следобед и секретарката ти ми препреши вратата, вече бях напълно сигурен, че съм на верен път.

Ленора остави молива на масата и се намести по-удобно в стола си.

— Извинявай за обяд. Помислих си, че си отишъл някъде и няма да се върнеш, а и бързах, затова просто изхвърлих всичко в коша и слязох тук. Колкото до препречването на вратата — не беше нищо лично. Казах на Джаки да не пуска никого.

— Като спомена за Джаки, сетих се, че тя ме помоли да ти предам, че докато си била изолирана от външния свят, по телефона те е потърсила някоя си Саманта Бакстър.

— Саманта се е обаждала? От Калифорния ли?
— Не ми каза откъде те е търсила.
— Чудесно... — Очите на Ленора засияха от радост. — Толкова отдавна не съм говорила със Саманта. Тя е от най-близките ми хора. Ще ти хареса, Пол... Въобще не прилича на мен.

— Значи няма да я харесам. Ти определено си мой тип. Някой ден ще се осъзнаеш и ще избягаш с мен в Мадагаскар. Но междувременно...

— Какво?
— Струваше ли си?
— Струваше ли си какво?
— Целият ти следобед, прекаран далеч от света.
— Ела и сам ще прецениш.

Пол се приближи до чертожната ѝ маса. Без дори да продума разгледа набързо скициите и широка усмивка огря лицето му. Възклика по начин, типичен за хората от Запада, а това ѝ бе напълно достатъчно.

— Да разбирам ли, че одобряваш предварителните скици? — не можа да скрие собствената си доволна усмивка Ленора.

Пол обви ръцете си около талията ѝ и я притисна в задушаваща прегръдка.

— Изглежда всичко, от което си се нуждаела, е било просто една доза от същото лекарство, за да се съвземеш.

— Мога ли да знам какво имаш предвид?

— Онзи Тейлър. Знаех си, че всичко е било заради някой мъж. Нищо друго не би могло да наруши концентрацията ти. Навярно е сериозно. Никога преди не съм виждал някой да успее да те разстрои толкова много.

Ленора почти бе отворила уста да отрече, но разбра, че е безсмислено да се опитва да го лъже.

— Не знам колко сериозно го приемам, но си прав за едно. Никой преди не е спъвал работата ми. Не съм сигурна дали това ми харесва... Не, нека се изразя по-точно. Сигурна съм, че не ми харесва. Работата ми винаги е на първо място.

— Ще ми кажеш ли нещо за него?
— Какво искаш да научиш?
— Всичко, което можеш да ми кажеш?

— Името му е Мангас Тейлър, живее в Калифорния и работи за „Апачи компютърс“.

— Все пак си ми сърдита за нещо, нали?

— Не, не съм — разсмя се Ленора. — Казах ти всичко, което знам за него.

— Надявам се, че се шегуваш.

Ленора не отвърна нищо и Пол продължи:

— Наистина ли смяташ да излезеш с мъж, за когото не знаеш почти нищо?

— Пол — въздъхна тя, — баща ми никога не е реагирал толкова остро, дори когато се държеше прекалено покровителствено. Моля те, не забравяй, че съм на двадесет и девет години. Понякога се налага да съдиш за отношенията си с някого, след като си започнал връзката си с него. Този случай е подобен. А и мисля, че съм достатъчно възрастна, за да го направя.

„В края на краищата — рече си мислено Ленора, пренебрегвайки угризенията си, — какво може да е чак толкова лошо у един мъж, който посред нощ се качва на втория етаж и се промъква през прозореца с лекотата на котка? Дано само Пол да не научи никога за това!“ Полазиха я тръпки при тази мисъл.

Прихвана с ластиче свитите на руло чертежи и ги сложи до куфарчето си. Имаше намерение да поработи вкъщи върху тях след срещата си с Мангас.

— Освен това... — опита се да прибави още един аргумент в своя полза, но разбра, че той не я слуша.

— Сигурен съм, че съм го виждал някъде, а и името му ми звучи толкова познато — промърмори Пол тихо, сякаш на себе си. — Сетих се — щракна с пръсти, — ей сега ще се върна.

Ленора бе привършила с разчистването на бюрото си и вече бе облякла палтото си, готова за тръгване, когато той нахълта отново в стаята.

— Виж това — подхвърли ѝ един стар брой на списанието „Таим“. — Твоят мистър Тейлър не работи за „Апачи компютърс“, а е негов собственик.

В горния ляв ъгъл на страницата Ленора видя малка черно-бяла снимка на Мангас Тейлър. Бе направена в момента, в който той се е качвал в някаква кола, и затова не бе много ясна, но въпреки всичко нямаше съмнение, че това е той. Смаяна, Ленора прочете текста под снимката:

„М. К. Тейлър, президент и собственик на «Апачи компютърс», вероятно е в Колорадо, за да намери строителен терен за новия си завод“.

Трескаво прегледа цялата статия. Разбра, че се отнасяше за промишления шпионаж в Силиконовата долина в Калифорния и за проблемите, които той създаваше на разположените там предприятия за електроника. Информацията за Мангас бе включена в картотеката на фирмите, търсещи терени за построяването на нови филиали далеч от гъсто населените райони, където цените на сировините и оборудването вече излизаха извън контрол.

Загледана през прозореца, тя се опитваше да „смели“ новината, че М. К. Тейлър е същият мъж, който настояваше да се срещнат отново, защото вярвал, че между тях имало някакво магическо привличане. Изглеждаше ѝ невероятно, че тези два образа са всъщност един и същи човек.

Не, това бе невъзможно. Не отговаряше на представите ѝ. Сякаш някаква студена ръка се протегна към гърдите ѝ и сграбчи с ледените си пръсти сърцето ѝ. Какво ли замисляше Мангас Тейлър?

Ленора се концентрира напълно и усилено се опитваше да възстанови някои детайли, натрупани в паметта ѝ през последните няколко години относно загадъчния М. К. Тейлър и „Апачи компютърс“. Тъй като бе най-известната преуспяваща компания, основана, притежавана и управлявана от един-единствен човек, „Апачи“ често се споменаваше в различни издания — като се започнеше от неделните притурки и се стигнеше до най-авторитетните списания за финансова информация. Ленора бе следила статиите за „Апачи“, защото си имаше лични съображения за това. Те бяха начин да получава информация за един район в близост до мястото, където бе израснала. В този район все още живееха стари нейни приятели, някои лели, чичовци и братовчеди, много от които се интересуваха от бързо разрастващата се компютърна индустрия.

М. К. Тейлър отдавна бе наричан „тайнственият мъж от Силиконовата долина“ — област на юг от Сан Франциско, получила название си от малките силиконови полупроводници, произведени за пръв път тук в началото на шейсетте години.

Имаше много материали за „Апачи“, за невероятно бързото ѝ развитие, за големите ѝ печалби, които бяха направили милионери някои от служителите ѝ, за страхотния ѝ екип от инженери. И въпреки всичко, човекът, който стоеше зад всичко това, успяваше някак да остане извън центъра на общественото внимание. Ленора се стресна,

когато установи, че знае много повече за различните директори и дизайнери, работещи за „Апачи“, отколкото за нейния създател.

Отново се обърна към Пол, който я гледаше разтревожено.

— Какво можеш да ми кажеш за него?! — попита го безстрастно, с равен глас.

— Имаш предвид нещо извън очевидното?

Ленора кимна.

— Носи се слух, че постепенно е изтласкан до положение, при което „Апачи“ или ще стане една от най- мощните компании, произвеждащи персонални компютри, или ще се разпадне. Няколко големи корпорации са се заели сериозно с Тейлър. Искат да се отърват от него, като изкупят компанията му, но от всичко, което съм прочел досега, става ясно, че той не желае да продава. Може би ги разиграва, за да ги накара да вдигнат цената, но лично аз не мисля, че е така. Той си е спечелил репутацията на човек със силна воля, затова се обзалагам, че няма да позволи да го отстраният от бизнеса. Ако е така, ще трябва да разширява компанията, докато в един момент тя се разпадне, и в същото време да се надява, че цената няма да се подобие толкова, че да не му остане никаква печалба.

— Ще я продаде — каза тихо Ленора. — Не е по-различен от останалите. Просто изчаква да се повиши цената.

— Не съм съгласен — отвърна Пол.

Настъпи мълчание.

— Нещо друго?

— Моля?

— Знаеш ли нещо друго за него?

Той се замисли за малко, после сви рамене.

— Това е всичко. Научих тези подробности от една статия, която прочетох миналата седмица, докато чаках при зъболекаря.

Ленора погледна часовника си. Ако искаше да отиде навреме за срещата си с Мангас Тейлър, трябваше да тръгне веднага. Но нещо я спря.

— Как мислиш, защо Мангас Тейлър се интересува от мен?

Пол се намръщи и й хвърли многозначителен поглед.

— Е, хайде сега, Ленора — промърмори, — необичайно е за теб да си просиш комплименти.

— Или иначе казано, ти също не знаеш?

— Не са ли достатъчно красотата, интелектът, силният ти характер?

— Като изключим, разбира се, интелекта, другите ми звучат несъстоятелно.

Пол шумно въздъхна.

— Защо не попиташи самия него какво намира в теб?

Ленора се запъти към вратата.

— Така и ще направя. Всъщност, това ще е първото нещо, което ще го попитам, когато се срещнем тази вечер.

ШЕСТА ГЛАВА

Ленора спря колата си пред входа на хотел „Бродмуър“ и подаде ключовете на служителя от паркинга. Бе силно разочарована от неочеквания обрат на нещата и все още се ядосваше при мисълта, че би трябвало да се досети, че Мангас Тейлър не е обикновен служител на „Апачи компютърс“. Малко служители от средно ниво имаха достатъчно големи банкови сметки, за да си позволят да отседнат в хотел с пет звезди.

Във фоайето се бе събрала малка група и тя трябваше да я заобиколи, за да стигне до receptionта. Чудеше се какви ли други подробности е пропуснала? Какви ли изненади още я чакаха? И най-вече, искаше ли наистина да остане тук, за да разбере всичко това?

— С какво мога да ви помогна?

Мъж на средна възраст, облечен с тъмносин костюм, се наведе към нея, облегна се с едната ръка на плата, а с другата направи знак на пиколото да вземе някакъв багаж.

— Може ли да позвъните на мистър Тейлър и да му предадете, че мис Рандолф го чака във фоайето?

— Разбира се.

Ленора му благодари с усмивка и отиде да разгледа една витрина, в която бяха изложени няколко порцеланови статуетки. Малък надпис в единия ъгъл съобщаваше, че те се продават в магазина за сувенири. Централната фигура толкова я впечатли, че пренебрегна всички останали и съзерцаваше само нея.

Индианецът, който стоеше до коня си и гледаше към нещо в далечината, й изглеждаше някак странно познат. Строгите му черти носеха отпечатъка на постоянна тъга и това й напомни за една игра, която бе измислила в детските си години. Представи си, че самата тя е този индианец и се опита да види това, което той виждаше и да почувства това, което той чувстваше. Спомни си цитат от Стария Лос — индианец от племето оглала — един от малкото оцелели при масовите избиивания:

„Там умря мечтата на един народ. Това бе красива мечта. Традицията бе унищожена и народът ни се разпръсна. Вече нямаме корени, защото свещеното дърво е мъртво.“

Потънала в мислите си, не чу, когато я повикаха по име. След като думите най-сетне достигнаха до съзнанието ѝ, Ленора се стресна и се извърна към стоящия до нея администратор от рецепцията.

— Мис Рандолф, мистър Тейлър ме помоли да ви предам, че ще му се наложи да закъсне малко. Предложи, ако нямаете нищо против, да го изчакате в бара.

— Каза ли колко ще се забави?

— Не, за съжаление.

— Добре, благодаря ви.

Ленора отново се обърна към витрината. Беше напрегната. Обзе я силно желание да се качи в колата си, да си тръгне и да забрави, че въобще е срещала някой си Мангас Тейлър. Но както правят повечето удавници в страха и объркането си, тя отхвърли единственото нещо, което можеше да я спаси, и реши да остане.

Изведнъж затаи дъх. Разбра защо фигурката ѝ се струваше толкова позната. Приликата с Мангас Тейлър бе толкова голяма, като че ли той бе позирал на скулптора. Почти всичко съвпадаше — стройното мускулесто тяло, острите черти на лицето, гъстата черна коса. Само очите не бяха същите. Вместо насилено сини като цвета на небето в началото на лятото, те бяха кафяви и дълбоки.

Нетърпелива да получи отговор на напиращите в нея въпроси, отиде до рецепцията.

— Извинете... — започна, едва овладявайки гласа си.

— Да? — вдигна поглед администраторът от книжата, които разглеждаше.

Ленора знаеше, че ако го попиташе направо за номера на апартамента на Мангас, нямаше да научи нищо, затова се усмихна ослепително и каза:

— Все пак реших да се срещна с мистър Тейлър в апартамента му. Бихте ли ми обяснил как да стигна дотам?

След като получи пълна и точна информация, прекоси фоайето и излезе през едната врата на широка алея, заобикаляща някакво езерце. Когато стигна до края на приземния етаж, тръгна по една пътека, стигаща до малка тераса.

Спра се и, хапейки устни, се загледа в блестящите сребристи цифри. Отлагаше момента, в който отново ще се срещне с Мангас, и в същото време очакваше този миг с такова нетърпение, че се бе заковала на място, неспособна нито да продължи, нито да се върне.

Зад нея водите на езерцето отразяваха последните лъчи на залязващото слънце. Залезът бе оцветил кремавите стени на старата част на хотела в оранжево. Строгият ред и разкошът, царящи в интериора ѝ помогнаха да се успокои и след кратко колебание тя протегна ръка, за да почука на вратата. Но още преди да я докосне, вратата се отвори.

В отговор на изненаданото ѝ възклицание Мангас оповести:

— Видях те през прозореца.

После се отдръпна и я покани с жест да влезе.

Ленора не се помръдна, а просто се втренчи в него. Косата му бе мокра — навярно само преди няколко минути бе излязъл изпод душа. Разкопчаната риза разкриваше бронзовата кожа на гърдите му. Ленора неволно си спомни как го видяла преди няколко дни — почти гол, обикалящ с отметната назад глава и с ръце на хълбоците — и се опита да уталожи ускореното си дишане. Този жив образ се преплете с образа на порцелановата статуетка и тя усети, че се сливат в съзнанието ѝ. Страстното излъчване на мъжа пред нея я обгърна като задушаваща вълна от топлина.

Помъчи се да преодолее копнежа, който я тласкаше към Мангас, като потърси отчаяно изход в предишния си гняв и съмненията. Гневът и недоверието я връхлетяха с цялата си помитаща сила. Когато си възвърна самоувереността, влезе във всекидневната на апартамента на Мангас. Отиде до мраморната камина и се облегна на студената ѝ плоча.

— Защо не ми каза, че си собственик на „Апачи компютърс“? — попита с привидно спокойствие.

Мангас тихо затвори вратата. Усещаше по позата и по заплашително изправената ѝ глава, че зад този въпрос се криеше много повече, отколкото тя искаше да покаже. „Как ли е научила това“? Но само след миг прецени, че не е чак толкова важно. Сръчно закопча красивите копчета на ризата си и тръгна към Ленора. Спра на няколко сантиметра от нея и вдъхна дискретния аромат на парфюма ѝ.

— Има ли значение?

— Първо отговори на моя въпрос, а после аз ще отговоря на твоя.

Мангас протегна ръка към шията й, но Ленора се отдръпна ядосано.

— Не ме докосвай! Не съм дошла тук за това, а за някои обяснения!

— Нямаше ли да бъде излишна показност от моя страна да обява, че съм собственик на „Апачи“?

Тя го изгледа унищожително.

— Е, добре. Просто мислех, че това не е твоя работа. Една случайна среща в концертната зала на колежа не ти дава право да научиш всичко за мен.

— Ако всичко бе спряло дотам, щях да се съглася с теб, но не стана така. Фактът, че поискав да се опознаем по-добре, означава за мен, че си съгласен да ми кажеш повече за себе си — особено за нещо толкова важно като работата ти.

Ленора неволно опипа шията си там, където Мангас я бе докоснал.

— Колкото повече мисля за това, толкова по-трудно ми е да повярвам, че М. К. Тейлър, когото „Таим“ описва като хладнокръвен, пресметлив и загадъчен, е човек, който има време или желание да преследва жена като мен. Защо избра мен... Защо мен? Какво, по дяволите, си замислил?!

Беше толкова разярена, че не го изчака да отговори.

— Парите и властта въобще не действат възбуждащо на някои жени, но за мъж с твоя външен вид, дори в обор да работи, пак ще има достатъчно самки да тичат подире му. Да не би да си мислиш, че ще ме накараш да повярвам, че само след една случайна среща съм станала едва ли не най-важната за теб от всички тия жени.

Мангас се запита дали тя осъзнаваше колко близо е до истината и дали бе така уплашена от силата на чувствата, породили се между тях, че да се опитва да ги постави в определени граници.

— Не съм много сигурен — отвърна спокойно, — но по някакъв странен начин усещам, че току-що ми е бил направен комплимент.

— Не, не е така. Просто посочих очевидните неща. Ще се придържаш ли към въпросите ми или само си губя времето тук?

Той разтри врата си, отиде до дивана, седна и вдигна крака върху масата пред себе си. Ясно му бе, че Ленора няма да го остави намира,

докато не получи задоволителни отговори. Да ѝ каже това, което иска да чуе, би било лесно, но в момента просто нямаше да успее да излъже.

— Противно на представата, която си си създала за мен, аз водя много тих живот. Всячески избягвам ситуации, при които бих могъл да срещна описаните от теб жени, а за други почти нямам време. А що се отнася до това, че не съм изяснил връзката си с „Апачи“, просто не ми се удава такава възможност. Сега е мой ред да задавам въпроси. Какво толкова важно има във всичко това?

— Аз... не зная... — Ленора се отпусна в едно кресло и продължи по-тихо: — Не вярвам в приказките, а всичко, което се случи напоследък, ми прилича на някои от историите на братя Грим.

— Винаги ли си така сурова към себе си?

— Не разбираш ли какво имам предвид? Не знаеш нищо за мен и все пак искаш да повярвам, че съм станала страшно важна за теб.

Като че ли някаква завеса се вдигна и Мангас разбра от думите на Ленора това, което може би тя самата все още не знаеше.

— Ти се страхуваш от мен, нали?

Успя да види правотата си да проблясва в очите ѝ само миг преди Ленора да прикрие всичко с ироничен смях. Напомняше му за една малка пустинна лисица, която някога бе преследвал и хванал — беше също като нея ужасно объркана, уплашена и готова да се защитава с нокти и зъби.

Тя стана от креслото и взе чантата си.

— Всъщност, бях дошла, за да ти кажа, че тази вечер не мога да изляза. Забравих да ти спомена по-рано, че имам друга среща, на която трябва да отида.

Мангас бавно и неохотно се изправи и сложи ръце на раменете ѝ.

— Дори и за миг не си помисляй, че ти вярвам, разбра ли?! Не съм си променил програмата за цялата седмица, за да ти позволя да се измъкнеш с такова глупаво извинение. Не ме интересува как ще го наречеш, Ленора, но нещо става между нас и аз нямам никакво намерение да го оставя да ни се изплъзне, преди да съм разбрал какво е то.

Повдигна брадичката ѝ и я застави да го погледне.

— Но ако ми кажеш, че не го чувствуаш, ще те оставя намира.

Нямаше нужда да чуе думите й — прочете отговора в очите ѝ. За миг почувства болезнено желание случилото се с тях да бъде истина. Лъжите, които бе наговорил на Ленора, тежаха на съвестта му. Привлече я към себе си и нежно докосна устните ѝ със своите. Скоро целувката му стана по-страстна. Той се опитваше да прогони мислите за истинските си подбуди за връзка с тази жена. Тъкмо когато се готвеше да я пусне, Ленора издаде тих стон и обви ръце около врата му. Притисна се до него и там, където го докоснеше, плътта му искаше още и още. Вкусил от нектара на устните ѝ, Мангас закопня да разучи топлата кадифена вътрешност на устата ѝ, да усети как тялото ѝ отвръща на ласките му и се извива в древния танц на страстта.

Изведнъж страшно много му се прииска да прекара някое утро с Ленора — да седят прегърнати на склона на планината и да съзерцават изгрева на слънцето и небето, озарено от мека розова светлина. искаше да вдишва аромата на косите ѝ, примесен с мириса на заобикалящите ги кедри и борове. Представяше си я как върви към него, огряна от ярките утринни лъчи на фона на горичка от трепетлики, танцуващи под полъха на лекия ветрец. Досега не бе осъзнавал колко много му е липсал покоят, който бе открил, бродейки из планините на Колорадо. Но вече бе открил този таен кът от сърцето си и Ленора бе станала част от него.

Престана да я целува, за да я погледне. Пръстите му проследиха красивите очертания на брадичката ѝ и докоснаха пухкавите ѝ устни.

— Би било лъжа да твърдя, че разбирам какво чувствам, но няма да те изльжа, ако ти кажа, че никога досега не съм изпитвал подобно нещо към друга жена. Не зная какво значи това, нито до какво ще доведе. Знам само, че не мога да ти позволя да излезеш от живота ми.

Ленора имаше усещането, че е попаднала в някакъв водовъртеж и отчаяно се мъчеше да се откопчи от притегателната му сила. Постепенно, докато ръцете на Мангас бавно милваха гърба ѝ, тя престана да се бори и се остави да бъде погълната от чувствата, породени от неговото докосване.

Моментът бе деликатен и крехък, като стъклено укращение, поставено на най-високия клон на коледно дръвче. Никой от двамата не искаше да прекъсне магията му от страх, че няма да я изживеят отново.

Мангас я притисна в прегръдките си. Очите му красноречиво говореха за копнежа му. Ленора склони чело на рамото му с лека въздишка, която издаваше капитулацията й много по-ясно от каквito и да било думи. Обви отново ръце около врата на Мангас и притисна тялото си пътно до неговото. Когато устните им се сляха, те почувства как под клепките ѝ напират парещи сълзи. Тези сълзи изразяваха радостта ѝ, че най-после си бе позволила да чувства, след като бе прекратила ужасната борба с дълго потисканите си страсти. Съмненията и страховете ѝ бяха изчезнали, бяха изтиканни някъде назад в съзнанието ѝ, за да не могат да ѝ напомнят за себе си при всяка мисъл за това, колко силно желае този мъж.

Когато пак поиска да вкуси от сладостта на устата му, усети, че той потрепери и чу тихия му гърлен стон. Внимателно пъхна ръцете си под разкопчаната му риза и погали стегнатия широк гръб.

Мангас осъзна, че се поддава на изкушението. Скоро щеше да загуби контрол над себе си, без да успее да завладее чувствата на Ленора. Ако оставеше нещата съвсем да се задълбочат, би развалил всичко. Трябаше да спре любовната им игра.

Спусна ръце до талията ѝ, за да я отстрани нежно от себе си. Но неволно докосна гърдите ѝ и решителността му едва не изчезна. „Господи, колко силно я желая!“ С огромно усилие отдели устните си от нейните и, заравяйки лице в прекрасната ѝ коса, се залута из необуздания хаос на чувствата си. Докосването ѝ, красотата ѝ, ароматът ѝ го опияняваха.

Когато устните ѝ опариха шията му и езикът ѝ обходи адамовата му ябълка, разбра, че не би могъл да издържа повече.

— Ленора... — прошепна ѝ, — знаеш докъде ще доведе това, ако не спрем...

Отговорът ѝ бе само една тиха въздишка, която накара стомаха му да се свие на топка. Той грубо я отстрани.

— Повече не бих могъл да се владея! Или ще отидем докрай, или ще спрем дотук!

Преди Ленора да му отговори, Мангас рязко се обърна и тръгна към спалнята.

— Докато се обличам, си помисли за място, където би искала да отидем за вечеря.

Ленора бе слизана. Не можеше да повярва, че той я бе оставил. Въобще не бе очаквала такова развитие на събитията. Бе му показала по много начини, че иска да прекара нощта с него, и въпреки това Мангас бе отказал. „Дали е възможно страховете и съмненията ми да са били неоснователни?“

Искаше ѝ се да го последва и да му разкаже за миналите си разочарования и за разбудените си страсти. Но не можеше така лесно да преодолее строгите ограничения, които от години сама си бе налагала. Осъзна, че не може да изрече онези думи, които биха го върнали отново в прегръдките ѝ.

Успя някак да овладее гласа си, за да прозвучи нормално.

— Мисля, че си прав. — С болка разбра колко нелепо бе това изречение след всичко, което току-що бяха изживели.

Отидоха в тих ресторант с интимна обстановка, известен с изключителното си обслужване и дискретните сервитьори. Мангас поръча бутилка „Каберне Совиньон“ от малка, но много добра винарска изба в долината Салинас и скоро двамата установиха, че имат общ приятел в лицето на собственика на избата.

— Ходех на училище заедно с най-големия му син — рече Ленора.

— Сега той работи в счетоводния отдел на „Апачи“. Жена му чака трето дете — отвърна усмихнат Мангас.

Ленора потръпна. „Как е възможно?“

— Изглежда твърде дълго съм отсъствала — отрони бавно. — Трудно ми е да си представя, че приятелите ми от детството имат вече свои собствени деца.

— Можеш да дойдеш с мен, когато си тръгна следващата седмица.

Това трябваше да бъде безобидна покана от тия, които се казват лесно и после бързо се забравят, но намещите в нея бяха твърде осезателни.

— Не мислех, че ще си тръгнеш толкова скоро...

Мангас хвана ръката ѝ.

— Този уикенд съм свободен... Защо не го прекараме заедно?

— Добре.

Ленора се изненада, че толкова бързо и лесно се съгласи.

— Къде искаш да отидем?

— Няма значение.

— Отдавна не съм ходил в планините на Колорадо. Досега не бях осъзнал колко много са ми липсвали.

Запалена от неговия ентузиазъм, тя отвърна:

— Вече две години не съм се качвала в планината, но си спомням някои пътеки, които са много подходящи за малки екскурзии през уикенда. Или ако предпочиташ, бихме могли да вземем коне. Освен това, знам едно място, където можем да се качим на балон, когато се уморим от ходене.

— Предполагам, че си се пробвала и в безмоторното летене — разсмя се Мангас.

— Е, не толкова често, колкото би ми се искало... Имам един приятел, който обича приключенията, но не иска да върши нещата сам. Аз съм единственият достатъчно побъркан човек около него, който се оставя да бъде придуман да го придружи.

Искаше му се да я попита за приятеля ѝ. Съдейки по описанието, никак не приличаше на Ейдриън, затова Мангас бе сигурен, че това не бе той. Все пак знаеше, че в гласа му ще проличи острата болка от ревността, която изпитваше.

Тъй като искаше да спечели време за размишления, насочи разговора към работата ѝ и защо бе напуснала Калифорния, за да стане архитект в Колорадо.

— По това време бях сгодена за кадет от Военновъздушната Академия. Изглеждаше ми разумно да се преместя, затова го последвах тук. Като завърши, аз останах, а той се върна. Може би ще кажеш, че съм заменила една любов с друга — разсмя се Ленора, — но втората се оказа много по-силна.

— И оттогава?

Тя явно не го разбра.

— Имаше ли друг мъж?

В момента, в който зададе този въпрос, Мангас вече съжаляваше. Не искаше да знае дали в живота ѝ е имало и други мъже. Не искаше да я слуша, когато говори за Ейдриън, не искаше думите ѝ да го карат да си ги представя заедно. По-късно щеше да има достатъчно време за това.

Погледът му се стопли от нежна усмивка.

— Не, не ми отговаряй. Нямах право да ти задавам подобен въпрос. В него има много повече от обикновено любопитство.

— Вече за втори път ме питаш дали в живота ми е имало или в момента има мъж. Защо?

Мангас прокара пръст по ръба на чашата си.

— Може би ми е трудно да повярвам, че си свободна.

— Или...

— Може би това е просто израз на желанието ми да знам всичко за теб.

— Бихме могли да направим нещо по въпроса — каза тайнствено Ленора.

— Какво имаш предвид?

— Приятелска размяна на информация.

Мангас отново се разсмя.

— Какво искаш да знаеш?

— Ммм... да започнем с любимото ти ястие.

— Руло „Стефани“ — лесно се приготвя и е непретенциозно.

Мога да сложа почти всичко в него и то все пак може да се яде. Но най-хубаво е, че от остатъците стават чудесни сандвичи. Понякога ми стига за няколко дни.

— Готовиши си сам?!?

Ленора не можа да скрие изненадата си.

— Как иначе мислиш, че се храня?

Тя сви рамене.

— Май просто бях приела, че вероятно имаш готовач, или в повечето случаи ядеш навън.

— Ако си спомняш, бях ти казал, че водя доста затворен живот.

Трудно ѝ бе да повярва. Мангас бе една от най-известните личности напоследък, а на тях животът им обикновено никак не бе „затворен“. Ленора бе живяла далеч от дома няколко години, но не достатъчно дълго, за да приеме, че жените в Калифорния са ослепели или че са изгубили усета си.

— Добре тогава, да оставим ястието. Кой е любимият ти цвят?

— Меденокафявият. По някакво съвпадение, това е точно цвета на косата и очите ти.

— Не може да бъде!

— Мой ред ли е?

— Ще отстъпя, но само временно.

— Кое е любимото ти цвете?

— Това бе лесно. Калифорнийският мак. Той бе неделима част от детството ми.

— А любимо място?

— Сега вече е по-трудно, понеже са няколко. Едното е по крайбрежието на Калифорния, близо до Биг Сър — планински връх в Колорадо, в околностите на прохода Индипендианс... Кармел през зимата... Долината Салинас през пролетта... Да продължавам ли? — усмихна се тя.

Мангас я погледна втренчено и промълви с дрезгав глас:

— Къде обичаш да бъдеш докосвана, когато се любиш?

Ленора затаи дъх. Заляха я горещи вълни и ушите ѝ започнаха да пламтят.

— Предполагам, че след такъв въпрос от мен се очаква най-спокойно да продължа да си ям и да те попитам за любимия ти спорт на закрито. — В мига, в който изрече тези думи, тя осъзна грешката си.

Мангас се разсмя. Смехът му бе дълбок, заразителен и отразяваше явното му задоволство. Намигна ѝ заговорнически.

— Вторият по ред спорт на закрито, който най-много обичам, е шахмат. Но ти не отговори на въпроса ми.

— Би ли ми повярвал, ако ти кажа, че не знам?

Ленора се опита да придае незаинтересован тон на гласа си, за да не се забележи невежеството ѝ по тази тема. Освен обичайните места, тя никога не си бе представяла, че една област от тялото може да е по-чувствителна от друга. Кратката ѝ любовна история не бе довела до никакви бурни преживявания. Бе ѝ донесла само разочарования. Не можеше да повярва, че лактите или коленете изведнъж биха се превърнали в ерогенни зони, или поне това не би станало с нейните лакти и колене.

Усмивката изчезна от лицето на Мангас. Бе изненадан от отговора ѝ. Искаше му се между тях да се получи нещо леко и безгрижно, но вместо това Ленора му бе позволила да надникне в душата ѝ. „Възможно ли е жена с нейната външност и чувствено излъчване да е невежа в сексуално отношение? Не, това е невъзможно! Бих бил глупак, ако дори само си помисля такова нещо. Ленора просто знае как да съблазнява много по-добре от повечето жени.“

Поднесе ръката ѝ до устните си и леко целуна пръстите ѝ.

— Тогава можем да разберем това заедно — промърмори, решил да участва в играта ѝ.

Ленора едва не се задави. Ако не бяха в ресторант, би забравила предишната си свенливост и би го подканила да започне „експеримента“ си веднага. Беше изумена от това колко рязко се бе отдалечила от обичайната си сдържаност. Погледна го над чашата, докато отпиваше гълтка вино. Да се залъгва, че ако завърже връзка с този мъж, той няма да промени живота ѝ, би означавало да твърди, че земята ще си остане същата, ако внезапно започне да се върти в обратна посока. Но пък и да каже, че би могла още сега да си тръгне най-невъзмутимо, би било също толкова нелепо.

— Мисля, че сега е мой ред, нали? — подхвърли Мангас, докосвайки леко ръката ѝ.

Ленора кимна.

— Любимият ти спорт на закрито?

Изглежда бе забелязал нейното притеснение и неусетно бе насочил разговора към друга тема. Ленора му бе безкрайно благодарна за това.

— Тенис — отвърна тя.

— Чудесно!

Мангас се облегна с доволна усмивка на лицето.

— От години не съм играл, но ще се радвам да опитам отново. Какво ще кажеш да те взема утре след работа и да използваме кортовете на хотела? Ще отидем на вечеря след това. Който загуби, ще плати сметката.

Ленора също му се усмихна сладко, сигурна, че може да остави парите си вкъщи.

— Съгласна съм — отвърна с невинно изражение.

СЕДМА ГЛАВА

Мангас спря, за да си поеме дъх, докато Ленора тичаше да стигне една топка, излязла извън очертанията на корта. Усмихна се при мисълта за предните два гейма. Бе успял да отбележи достатъчно точки, за да не загуби с твърде голяма разлика, но го бе постигнал само благодарение на това, че бе играл по-добре от когато и да било преди, докато Ленора сякаш играеше без никакво усилие.

Тя с лекота връщаше топки, които Мангас си въобразяваше, че не би могла да поеме, а после, използвайки контра удари, го бе „разхождала“ из целия корт. Беше страхотна и той си го призна с възхищение. Добре че не бе толкова глупав да заложи на изхода от срещата нещо повече от една вечеря.

Наблюдаваше я, докато Ленора прибираще един кичур зад ухoto си и се приготвяше да бие сервис. Беше по яркожълти къси панталонки и блузка без ръкави, които подчертаваха дългите ѝ ръце и красиво оформените ѝ крака. Бе като омагьосана от всяко нейно движение. Всеки жест издаваше сила и грация. Огромно удоволствие му доставяше да я гледа как се навежда да отрази някоя топка или как прекосява корта, за да заеме начална позиция. Такава наслада не бе изпитвал никога, преди да я срещне.

След пет минути третият гейм завърши. Ленора го пресрещна до мрежата с игриви пламъчета в очите.

— Ще продължим ли?

— Преди да ме въвлечеш в това, можеше да споменеш, че си страшно добре тренирана.

Мангас уви една хавлиена кърпа около врата ѝ и бързо я целуна по челото.

Ленора се разсмя. Хвана го за ръката, като че ли бяха приятели от детството, и двамата заедно излязоха от корта.

— Това е единственият спорт, за който намирам време напоследък. Открих, че тенисът е чудесен начин да забравя разочарованията, да се отърся от тяхното влияние.

— Начинът, по който играеш, е нещо много повече от разтуха. Ще ме посветиш ли в тайната на успеха си?

— Самозашита. Когато бях малка, брат ми често ме завличаше на корта за спаринг-партньор. Накрая толкова се уморих да тичам след топките, че се научих да ги връщам.

— Марк Рандолф е твой брат?

— Да. — Ленора го погледна изненадано. — Познаваш ли го?

— Срещали сме се няколко пъти на благотворителни събирания.

— Мислех, че избягваш неща от този род.

— Тези, на които присъствам обикновено, са много тихи, строго ограничени приетии, където касите се пълнят за благотворителни цели, но успоредно с това се уреждат и много бизнес сделки.

— Колко благородно... — промълви тя.

Мангас се втренчи в нея с учудено изражение.

— И реалистично. Един процъфтяващ бизнес може да даде работа на стотици хора, за да не се нуждаят те от милосърдие.

— Предавам се — леко се поклони Ленора.

Все още държейки се за ръце, минаха покрай ледената пързалка и се запътиха към езерцето. Бе времето преди вечеря, когато всичко утихва, а прохладният бриз бе привлякъл на открито любителите на разходки.

— Предполагам, че вече си решила къде ще вечеряме — рече Мангас, когато влязоха в апартамента му.

— Все още мисля върху това — отвърна Ленора, хвърляйки ракетата си върху дивана.

Всъщност това, върху което мислеше, откакто Мангас я бе закарал вкъщи предната вечер, бе по какъв начин да му каже, че иска да се люби с него. „Как се назива подобно нещо? Мога ли просто така да го изтърся? Да кажа нещо като... Хей, Мангас, какво ще кажеш да открием къде ми харесва да ме докосваш?“

Почувства, че от смущение гъста червенина плъзва по шията ѝ. Отиде до прозореца и дръпна завесата. Втренчи се с празен поглед в железния стълб, близо до алеята, в пълните с цветя кошници, висящи от него. Знаеше, че подхожда към всичко това погрешно. „Само ако можех да изглеждам толкова изтънчена, за каквато той ме взема...“

Най-после отрони едва чуто:

— Доколкото знам... хотелът има прекрасен рум сервис...

Възцири се неловко мълчание, от което намекът в това, което току-що бе казала, ставаше все по-явен.

Ленора прегълътна, несъзнателно стисната завесата.

„Защо не казва нищо?“ — измъчваше се тя, неспособна да се обърне и да види как са му повлияли думите ѝ.

Страхуваше се, че е отишла твърде далеч в не съвсем подходящ момент.

Мангас бе безкрайно учуден. Тя отново го бе хванала неподготвен. Дори и с най-лекия намек за желанието си да прекара нощта тук, бе запалила огън, който му бе отнел способността да мисли и говори. Преди му се струваше, че винаги знае какво да прави, но сега се чувстваше като загубено в тъмнината дете. Бе ужасно объркан... Взрян в гърба ѝ, механично вдигна ръка, за да разтрие врата си.

„Господи, та тя е толкова красива!“ Винаги, когато я видеше, дъхът му секваше, независимо дали бе облечена с джинси и пулover, както когато се разхождаше из двора на „Уинчестър колидж“, или пък с рокля, която едва-едва покрива гърдите ѝ, както на празненството и в концертната зала.

Изведнъж осъзна, че тя бе жената, влизала така често в сънищата му — едно имагинерно създание, което възприемаше като плод на въображението си. Уверена, предизвикателна, чувствена и... „Дори да не е любовница на Ейдириън Уинчестър, то поне е негова много близка приятелка?“ — напомни си с неприязнь.

Безмълвно прекоси стаята, застана зад нея и хвана ръцете ѝ. При докосването му Ленора потрепери, а от устните ѝ се откъсна дълбока въздишка. Сега вече можеше да си признае, че цял живот бе чакала този миг. Дори преди да срещне Мангас бе копняла за него. И в същото време се бе страхувала от този мъж и от промяната, която той би предизвикал. Но сега всичко това остана в миналото. Никога вече нямаше да се присмива на приказките и любовните истории. А и как би могла, след като същите неща се случваха и с нея.

Отпусна се на гърдите му и той я прегърна. Топлият му дъх погали ухoto ѝ. Беше им толкова добре! Като че ли сливането им бе предопределено от съдбата. Сякаш всичко, което се бе случило преди, е било само подготовка за този миг.

Мангас внимателно повдигна лицето ѝ. После посегна към шнолите, придържащи косата ѝ, и започна бавно да ги измъква.

Златистокестенявите кичури се спуснаха свободно по раменете ѝ. Ленора понечи да ги докосне, но той хвана ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. Целуна върховете на всеки пръст, а след това продължи към длани, за да очертае с език влажни кръгове по тях. Ленора остана почти бездиханна.

Най-после Мангас я погледна. Срещайки сините му очи, потъмнели и пълни с желание, Ленора прошепна многозначително:

— Изглежда обичам ръцете ми да бъдат докосвани...

По устните му заигра загадъчна усмивка. Отметна косата от лицето ѝ. Леко, като полъх на вятера, целуна ухото ѝ, после проследи извивката на шията ѝ, опита с език соления вкус на кожата ѝ. Докосна с устни клепките, слепоочията, носа ѝ... Когато стигна до устните ѝ и ги обсеби, тя изстена от удоволствие.

Мангас плъзна ръце до извивката на талията ѝ и я придърпа поблизо до себе си. Погали гърба ѝ, след това с мъчително бавни движения насочи ръце към гърдите ѝ, но спря съвсем близо до тях, без да достигне целта си. Ленора едва потисна порива си да хване длани му и да ги сложи върху гърдите си, но тъй като не бе сигурна какво трябва да прави, не се помръдна.

Явно усетил, но не разbral нейното колебание да стане поактивна в ласките им, Мангас я накара да го погледне.

— Ленора, ако не искаш това да продължи, по-добре ми кажи сега. Нямам нищо против, дори да си променила решението си: Не е необходимо точно сега да правим любов.

„По дяволите, аз зная толкова малко, а копнея за толкова много! Как бих могла да му кажа, че го желая? Какво трябва да направя, за да му доставя удоволствие?“ Ленора за пръв път искрено съжали, че преди време бе решила да избягва всякакви емоционални сътресения. В резултат на това решение бе останала невероятно непосветена в сексуално отношение за една двадесет и деветгодишна жена. Кой би ѝ повярвал, че такова нещо е възможно в днешно време!

Опита се да избегне погледа му, но това се оказа невъзможно. Лицата им бяха само на сантиметри... С мъка сподави стона си. Много по-лесно би ѝ било да му каже какво иска, само ако можеше да скрие лицето си в извивката на шията му, за да не види реакцията, от която се страхуваше.

Огромна буза бе заседнала в гърлото ѝ, когато проговори.

— Искам да ме любиш, но не съм сигурна какво трябва да правя. Просто не знам...

Скептичният израз на лицето му я накара да замълчи. Мангас очевидно не вярваше на нито една нейна дума.

— Искаш да кажеш, че си девствена?! — Нескритото съмнение в гласа му прозвуча по-скоро като язвително подхвърляне, отколкото като въпрос.

— Не! — прошепна нервно Ленора, заварена неподготвена от внезапната му атака.

Гневът ѝ прикри донякъде огорчението и унижението ѝ. Отблъсна Мангас и го изгледа изпепеляващо.

— Опитвах се да ти кажа, че досега съм имала много малък опит, и че този опит не ме е научил на нищо. Исках този път да бъде различно. Надявах се, че ще бъде различно. Но виждам, че съм събркала. Под блъскавата ти обвивка изглежда се крие същият самовлюбен egoист като последния мъж, с който си въобразявах, че мога да имам някаква сериозна връзка. Не, благодаря! Не желая да имам нищо общо с това.

Опита да мине покрай него, но той я спря.

— Пусни ме! — процеди през зъби.

— Не и преди да уредим нещата.

— Да уредим? Какво има да се урежда? Сгреших, че дойдох тук. И смятам да поправя тази грешка, като си тръгна. А сега ме остави да си вървя.

— Това, което казах, бе ужасно нетактично и напълно разбирам гнева ти, но не разбирам защо така изведнъж любенето с мен се превърна в грешка.

— Промених си решението, това е всичко.

— Така ли? — Мангас отпусна ръце. — Ако наистина си променила решението си, няма да те задържам тук, но там е работата, че не ти вярвам. Сигурен съм, че макар и да се опитваш да го скриеш, ти ме желаеш също толкова, колкото и аз. Дори сега, когато го отричаш, гърдите ти копнеят да бъдат докосвани... тялото ти изгаря от същата страсть, която изгаря и мен.

Би била глупачка да се опитва да му противоречи. Всяка нейна клетка го желаеше отчаяно.

— Ленора...

Тя се извърна и отиде отново до прозореца. Беше ѝ толкова трудно да остави всичко просто така да ѝ се изпълзне. „Защо се опитвам да използвам едно най-обикновено недоразумение като повод за борба, която няма да доведе до нищо, а само ще ме накара да изгубя контрол над ситуацията!“ Така ѝ се искаше да го прегърне и въпреки това никаква частица от съзнанието ѝ упорито се стремеше да унищожи преди още да се е зародило нещо, което би могло да бъде толкова прекрасно.

Твърдо решена да не позволява на страха да я управлява, Ленора си поглътала дълбоко въздух и, преодолявайки малодушието и съмненията си, изговори думите, които толкова много желаеше да му каже:

— Моля те, Мангас, люби ме. Люби ме, преди да съм намерила никаква причина да го избегна... — След миг продължи, прошепвайки едва чуто: — Заведи ме на онова пътешествие, което очите ти обещават още откакто седяхме заедно пред пианото...

Мангас бе толкова поразен, че не смееше даже да диша. Уязвимостта на Ленора и прошепнатите ѝ слова сякаш го обляха със студен душ. Тя бе открила душата си пред него, а в замяна искаше само неговата искреност. Чудовищната реалност на това, което възнамеряваше да направи с нея — да я използва — надвисна отгоре му като черен облак, карайки го да потрепери от отвращение.

Изведнъж осъзнал, че никога вече няма да види това изражение на пълно доверие, струящо от очите ѝ, Мангас се втренчи в лицето ѝ, опитвайки се да запомни всяка негова черта.

— Ленора... не знам какво да кажа. Сбъркал съм в толкова много неща... Ти не го разбираш. Съжалявам. Страшно много съжалявам...

Тя се обръна към него. Нов ужас накара сърцето ѝ да забие побързо.

— Прав си. Наистина не разбирам...

„Слава богу!“ — искаше да извика Мангас и отново се вгледа в лицето ѝ с огромна тъга.

— Мангас... — започна нерешително Ленора, — да не би да се опитваш да ми кажеш, че сега ти си променил решението си?

— Ленора — въздъхна той с безкрайна болка, — желая те безумно... Няма значение дали това е правилно или грешно.

— Как може това, което става между нас, да е грешно?

Мангас тихо изстена. Приближи се до нея, прегърна я и зарови лице в косата ѝ.

— Трябва да спра това — прошепна, — но не мога. Прости ми, Ленора...

Думите му бяха прекъснати от търсещите ѝ устни. Нахлулите чувства залихаха всякааква логика в мислите му. Посрещна огнената ѝ целувка с глад, който я накара да изостави всички задръжки. Разпалваше я и я насырчаваше, докато Ленора започна да отвръща все по-смело на ласките му. Първичните инстинкти, потискани толкова дълго, най-сетне надделяха и сега управляваха реакциите ѝ. Тя нетърпеливо изучи горещата пещера на устата му и страшно се зарадва, че това го накара да въздъхне от удоволствие. Най-сетне бе разбрала колко упояващо е да доставиш наслада на някого.

— Кажи ми пак, че ме желаеш, Ленора... — настоя Мангас. Устните му откриха отговора в страсти на целувката ѝ. — Помогни ми... — прошепна ѝ той, отдръпвайки се, за да я погледне. — Накарай ме да забравя!...

Въпреки че не го разбра, Ленора видя молбата в очите му. Докосна плахо раменете му и, прокарвайки пръсти по цялата дължина на стегнатите му мускулести ръце, стигна до китките. После с поглед, впит в неговия, сложи длани върху гърдите си.

Мангас затаи дъх, почувствал изпепеляващата ѝ страсть. Хвана края на блузата ѝ и Ленора с готовност му помогна да я съблече. Смъкна презрамките на сutiена ѝ — първо от едното рамо, после и от другото — като проследяваше с устни белезите, които те бяха оставили. Придвижвайки се по-надолу, той изхлуваше постепенно дантелената материя с бавни целувки. Всяко движение бе обмислено и попадаше точно в целта. Също като майстор бижутер, който обработва ценен диамант, Мангас премахна и последните ѝ задръжки. Ленора чакаше със затаен дъх да достигне до пулсиращата плът на зърната ѝ, измъчена и изгаряща от желание.

Най-сетне той пое твърдото зърно в устата си, за да го гали с език и нежно да го ухапе. Стенейки от удоволствие, Ленора хвана главата му отзад и притисна лицето му между гърдите си.

Мангас обхвана задните ѝ полукълба, повдигна я без усилие и притискайки я плътно до слабините си, започна да целува чувствителната кожа под гърдите ѝ. Ленора се изви като змия, за да

посрещне търсещата му уста, и вълна от чувствена наслада изличи от съзнанието й всичко, освен мъжа, който ѝ доставяше това блаженство.

— Обвий краката си около кръста ми! — нареди ѝ той с дрезгав глас.

Когато Ленора го направи, контактът бе естествен, много близък и обещаващ крайно възбуждащо еротично изживяване. Ризата му галеше вътрешната страна на бедрата ѝ. Ленора жадно потърси устните му и впи своите в тях.

Новооткритото ѝ чувство за власт вече я бе научило на много неща. Сега безпогрешно знаеше, че Мангас ще изстене от удоволствие, стига само да прокараše върха на езика си по края на ухото му или пък да докоснеше с устни шията му. Предварително знаеше също, че когато поискаше шепнешком позволение да съблече ризата му, за да усети допира на голите му гърди срещу своите, щеше да чуе как дъхът му секва.

Дълбок стон се отрони от гърлото на Мангас, когато я вдигна и я отнесе в спалнята. Коленичи, за да я положи на края на леглото, а после се плъзна между краката ѝ. Ленора свали ръце от врата му, бавно ги прокара по твърдите му гърди, спирайки само да усети тежките удари на сърцето му, и продължи към колана на шортите. Докато пръстите ѝ опитваха стягащата връзка и постепенно я развързваха, той бе затаил дъх. Когато най-после измъкна тениската от гащетата, мушна ръка отдолу и започна да гали стегнатия му гол гръб. Кожата му бе така гладка, а плътта под нея толкова твърда! Усети как мускулите му трептят, докато той плъзгаше длани по бедрата ѝ. Ленора започна плахо да опипва корема му, после гърдите и установи, че зърната им бяха станали твърди. Запита се дали е също толкова чувствителен там, колкото и тя. Тихият стон, с който посрещна милувката ѝ и начинът, по който притисна ръцете ѝ бяха красноречив отговор.

Мангас нетърпеливо измъкна тениската си през глава, после отново протегна ръце към Ленора и я привлече към себе си. Тя копнееше да я докосва. Гърдите ѝ се подчиняваха и следваха твърдата линия на неговите гърди, а бедрата ѝ изгаряха от допира със слабините му.

— Мангас — мълвеше тя отново и отново, без да съзнава, че повтаряйки името му, го молеше да изпълни обещанието, което бяха пошепнали ласките му.

Той внимателно я положи по гръб върху широкото легло и легна върху нея. Krakата му властно се движеха върху нейните, а ръката му галеше бедрата ѝ, преди да премине с бавни, отмерени кръгове към корема... Ленора бе потопена в един свят, за който само можеше да мечтае...

Останалата част от оскъдното им облекло скоро се оказа също на пода до тениската на Мангас. Ленора започна да намира все по-голяма наслада в това да докосва и да бъде докосвана. Разбра, че вътрешната страна на лактите и задната част на коленете ѝ наистина бяха много чувствителни, когато не кой да е, а точно Мангас ги обхождаше с език.

Галеше я бавно, мъчително бавно, като че ли тялото ѝ бе ценен дар — нещо, което да се помни и да бъде пазено като скъп спомен за цял живот. Милваше нежно вътрешната страна на бедрата ѝ, пръстите му пълзяха все по-нагоре и ставаха все по-настойчиви, докато накрая тя се разтвори пламенно за него, забравила всяка къв свян. Откликаше на ласките му с нетърпение, което ускоряваше дишането ѝ и разрушаваше самоконтрола му. Страстта им се разгаряше взривообразно и най-сетне те се сляха в едно огнено кълбо, носени от вихъра на древния любовен танц...

С дълбоки мощни тласъци Мангас въведе Ленора в един прекрасен свят, в който тя не беше влизала никога дотогава. Разтърсена от мощни вълни на чувствена наслада, граничеща с екстаз, Ленора издаде силен вик на изненада.

Когато най-сетне тазът ѝ престана да вибрира, усещайки ударите на сърцето ѝ близо до гърдите си, Мангас повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Подобно нещо не ти ли се е случвало досега? — попита я тихо.

— Не точно по този начин...

Преди да я притегли отново до себе си и да допре бузата до нейната, тя видя в зениците му проблясък на болка.

— По дяволите, Ленора — прошепна ѝ, — всичко в теб е толкова противоречно... Само ако знаех...

Ленора сбърчи чело.

— Не говориш много свързано, знаеш ли? Може би щях да разбера оплакването ти, ако само аз бях харесала това, което току-що се случи. Но въпреки цялата си наивност знам, че не бе така.

Проследи с език твърдата линия на ключицата му, усмихвайки се тържествуващо, когато чу как той рязко си пое дъх.

— Какво стана със стеснителното създание, което не знаеше как да задоволи един мъж? — ухили се Мангас.

— Ммм... Трябва да е останало някъде във всекидневната заедно с някои дрехи. Мисля, че беше крайно време да се отърва от него, нали така?

Ленора лениво осея с леки целувки гърдите му, слизайки все по-надолу, докато стигна до тъмнокафявата плът около зърното им. Реакцията му на лекото ѝ захапване и галене с език отново ѝ каза всичко, което искаше да знае.

Мангас се претърколи по гръб, хвана я за раменете и я привлече върху себе си.

— Май съм създал чудовище — изръмжа той, преди да впие устни в нейните.

Ленора отвърна на повторно разпалената му страсть с леко подканящо движение на ханша си. От гърлото ѝ се изтръгна възторжен вик, когато Мангас сграбчи бедрата ѝ, разтвори ги и твърдият му пенис прониза влажната плът на утробата ѝ. Кулминацията им бе също така буйна, както и преди, но този път Ленора видя само блаженство в погледа на Мангас, докато той се връща бавно в действителността.

Прислонил главата ѝ върху рамото си, Мангас нежно изтри с целувки малките капчици пот, покрили челото ѝ.

Изведнъж станала сериозна, Ленора вдигна очи към него и прошепна:

— Благодаря...

Гъстите му вежди се извиха въпросително.

— Сега, предполагам, е мой ред да не разбера.

Тя се мъчеше да намери точните думи.

— Преди да срещна теб, животът ми бе такъв, какъвто исках да бъде... или поне така си мислех. Сега знам, че нещо е липсвало...

Ленора усети как той се стегна и мислено се укори за нетактичността си. Измъквайки се от прегръдките му, тя се опря на лакти и се взря в лицето му.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че ти ме накара да се почувствам като зряла, чувствена жена за пръв път в живота ми, и това ми харесва. Точно както...

Преглътна думите, които едва не се изпълзнаха заедно с останалите. Едва не му каза, че го обича. Беше потресена от осъзнаването на чувствата си. Седна и заклати крака от ръба на леглото.

— Започвам да огладнявам — промърмори бързо. — Може би трябва...

Дъхът ѝ секна от изненада, когато усети Мангас да целува гърба ѝ.

— Какво стана с рум сервиза? — попита разсеяно той между две целувки.

— Нищо... просто... Мангас! — извика задъхано, — ако не престанеш с това...

— Е, и?

Мобилизирайки малкото си останали сили да му се противопостави, Ленора стана и тръгна към вратата.

— Ще ти кажа по-късно, защото сега отивам да си взема душ.

— Имаш ли нужда от компания?

— Също колкото от още един крак — засмя се тя.

Когато излезе от душа и започна да бърше водата от краката си, мислейки си какво ли би нравила с трети крак, установи, че бе забравила дрехите си за смяна в спалнята. Бързо уви плътно около себе си пухкавата бяла хавлия с избродирано „Б“ и излезе в късия коридор, който свързваше трите стаи на апартамента.

Откъм всекидневната се носеше апетитна миризма. Влезе и видя Мангас, който напълно облечен седеше до красиво подредена маса и се опитваше да запали една свещ.

Той вдигна очи, усмихна се и подхвърли закачливо:

— Изглеждаш прекрасно!

— Как успя да уредиш да ти донесат храна тук толкова бързо? — попита Ленора, без да обръща внимание на комплиманта му.

— Някои неща трябва да останат забулени в тайна, скъпа.

Развеселена от неумелата му имитация на Хъмфри Богарт, тя се приближи до масата.

— Може ли да хвърля един поглед?

— Бъдете моя гостенка, милейди.

Под оловносивите затоплящи похлупаци Ленора откри голямо парче говеждо филе, печени картофи и аспержи. Тъй като вече не

можеше да издържа на протестите на къркорещия си стомах, тя взе една аспержа и отхапа от нея.

— Великолепно!

Затвори очи и въздъхна. Когато само след миг ги отвори, видя, че Мангас се е втренчил в нея с широка усмивка.

— Нещо смешно ли има?

— Как мислиш, какво щеше да ми отвърнеш, ако преди три часа ти бях казал, че ще се разхождаш безгрижно из хотелския ми апартамент, увита само с хавлия?

— Щях да ти кажа, че си луд... — ухили му се Ленора. — Но всъщност аз не се разхождам безгрижно, а си стоя на едно място.

Пъхна останалата част от аспержата в устата си и добави:

— Дай ми пет минути и...

— Нямаш никакъв шанс. Хубавият изглед помага на храносмилането — промърмори във врата ѝ Мангас.

Ленора почувства, че хавлията се свлича бавно от гърдите ѝ и се опита не особено ентузиазирано да я задържи, преди да падне.

— Остави я... — дрезгаво настоя Мангас, у когото се бе надигнал нов глад за тялото ѝ.

След всичко случило се преди броени минути бе смаян от лекотата, с която тя отново го бе възбудила. Знаеше, че не съблазнителният начин, по който бе увила хавлията го караше да се чувства така. Дори да бе влязла в стаята в дълъг до пода чувал от брашно, пак би реагирал по същия начин. Погледът ѝ му подсказваше, че Ленора го желае също толкова силно, колкото и той нея. Притегли я в прегърдката си и телата им отново се сляха в пулсиращо от страст кълбо.

Въпреки внимателно обмислените от управата на хотела способи храната да се сервира като „току-що излязла от кухнята“, ястията им отдавна бяха изстинали, преди да се върнат на масата. Тъй като според Ленора да се изхвърля всичко това би било голямо разточителство, тя не позволи на Мангас да поръча отново и затова ядоха студено месо и топъл шоколадов мус. Знаеше, че той не ѝ повярва, когато му го каза, но наистина това бе една от най-вкусните вечери в живота ѝ.

Настаниха се на дивана, наслаждавайки се на удоволствието да седят прегърнати. Когато дойде време да се пригответ за тръгване, Ленора с изненада осъзна, че животът ѝ рязко се е преобразил.

Мисълта за завръщането ѝ вкъщи никак не ѝ хареса. Бе отделила много години в стремежа си да превърне своя дом в спокойно убежище, но сега той ѝ се стори не по-привлекателен от пещера, пълна с прилепи.

След като облече роклята, която си бе донесла, за да отиде на вечеря в ресторант с нея, по устните ѝ заигра занесена усмивка. Почти от пръв поглед се бе влюбила със съкрушителна сила в напълно непознат мъж.

Леко почукване по вратата на спалнята прекъсна мислите ѝ.

— Готова ли си?

— Да... почти. Влез. Трябва да свърша още няколко неща.

Бавно поклати глава от учудване, докато обуваше обувките си. Колко странно бе, че процесът на обличане се считаше за по-интимно нещо от правенето на любов! И колко тактично бе от страна на Мангас да предвиди, че ще се чувствала донякъде притеснена. Бе настоял да ѝ отстъпи спалнята си, а самият той да се облече някъде другаде. Тръпка на задоволство премина през тялото ѝ. Толкова хубаво би било да преоткрие живота заедно с този мъж. Да научи тънкостите на споделянето, да е привързана към някого, който заема много важно място в живота ѝ. С течение на времето, нерешителността и стеснителността ѝ щяха да изчезнат, както бе изчезнал и страхът ѝ от прекалена близост с него. Също като слепец, който току-що е прогледнал, Ленора бе нетърпелива да влезе в новата си роля.

Когато вдигна поглед, видя Мангас, облегнат на рамката на вратата, с небрежно разкопчано моркосиньо сако и с ръка на хълбока.

— Никак не ми се ще да те закарам вкъщи. Сигурна ли си, че не искаш да останеш?

Искаше ѝ се да остане, искаше ѝ се ужасно.

— И утре да се появя на работа в този вид? — кимна към пътно прилепналата си рокля. — После ушите ми ще горят със седмици.

— Това ще те притеснява ли... имам предвид хората да говорят за теб?

— Не. Поне не ме е притеснявало досега.

Мангас я изгледа лукаво.

— Звучи интересно. Ще ми разкажеш ли нещо повече за това?

Ленора се промъкна покрай него, щипвайки го закачливо по носа.

— Някои неща трябва да останат забулени в тайна, скъпи.
Смехът му отекна в коридора.

По пътя към жилището ѝ откриха, че имат и друг общ приятел в лицето на един от инженерите, работещи за „Апачи“. Мангас ѝ съобщи, че Барбара Ардън била започнала работа в компанията, веднага след като завършила колежа, когато „Апачи“ не била нищо повече от неясна идея и се е помещавала под наем в единия край на огромен склад. Барбара била непоколебима дори през трудните месеци, когато никой не получавал заплата. Сега тя и съпругът ѝ, също инженер от „Апачи“, имали къща в Блекторн — така наречените „Бевърли Хилс на Сан Франциско“ в района на залива.

— Е, поне се надявам, че все още работи за „Апачи“ — промърмори Мангас. — Когато я видях последния път, тя хранеше новородената си дъщеричка и заплашваше, че ще си останела вкъщи през следващите пет години, за да се грижи за нея, докато започне училище.

— Някак по-лесно ми е да си представя Барбара с логаритмична линия в ръка, отколкото с бебе.

— Справя се и с двете толкова лесно, както се справя и с мен, когато иска нещо да се направи по нейните изисквания.

— Това вече ми прилича на Барбара — разсмя се Ленора.

Като навлизаха в паркинга на жилищния комплекс, фаровете осветиха съседката ѝ Рут Суонсън, която тъкмо слизаше от форда си. Тя видя Ленора и я изчака да излезе от колата.

— Някой си Ейдиън Уинчестър те потърси при мен около десет часа. Каза, че цяла вечер се опитвал да се свърже с теб и че ужасно се е разтревожил, да не би да ти се е случило нещо. Уверих го, че тази сутрин съм те видяла, но той настоя все пак да проверя в жилището ти и аз го направих. Надявам се, че нямаш нищо против. Имах чувството, че ако не го сторя, полицията ще дойде.

Ленора въздъхна раздразнено. Беше забравила, че бе обещала на Ейдиън да прегледа тази вечер скиците на дизайнерите от „Ню Йорк Интериор“ с предложения за новия му комплекс в Аспен. „По дяволите! Защо не е отишъл да ги остави в офиса, вместо да настоява да ги прегледам веднага при завръщането си в града?“ Впрочем, тя знаеше защо. Въпреки че никога не бе окуражавала Ейдиън, не бе направила и всичко необходимо, за да го обезкуражи в ухажването му.

Просто от ленивост бе оставила отношенията им да преминат границата, която ѝ се искаше да постави между тях. Никак нямаше да ѝ е лесно да се измъкне от това положение.

— Съжалиявам, че ти е създал такива неприятности. Бях забравила, че имах... уговорка с него, а и той понякога се тревожи прекалено много. Благодаря ти, че си се погрижила за всичко.

— Съвсем не ми беше неприятно — махна с ръка съседката ѝ, усмихна се широко и тръгна към своето жилище. — Ще се видим утре.

Ленора се извърна към Мангас. Беше поразена, като видя промяната в изражението му. Преди очите му бяха топли и ласкови, а сега изведнъж бяха станали непроницаеми.

— Някакви проблеми ли има? — попита я тихо. Последното нещо, което би искала да направи в момента, бе да му говори за Ейдриън.

— Не... Просто съм забравила за една уговорка. Ще се погрижа за това утре сутринта.

Мангас с мъка проглътна първата дошла му наум язвителна забележка. Не желаеше тя да изтълкува погрешно неговия въпрос за това колко често се „уговаря“ вечер с мъже като Ейдриън Уинчестър. Ревността бе чувство, което никога не бе показвал открыто.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да не говориш за това... нали?

— Имаш ли нещо против?

Той се втренчи в нея, потискайки порива си да ѝ каже, че всъщност иска да знае всичко.

— Не, не ако наистина така желаеш.

Ленора хвана ръката му.

— По-добре да обсъдим къде ще отидем този уикенд. Решил ли си вече нещо?

— Не още — отвърна равно Мангас.

— Бих искала само да ме предупредиш малко по-рано, за да знам какво да си взема. — Тя извади ключа от чантата си. — Прави с мен каквото щеш през тия два дни...

— Ще те предупредя.

Ленора се повдигна на пръсти и леко го целуна, надявайки се, че погледът му отново ще се изпълни със страстно излъчване. Но Мангас си остана все така затворен за нея, прикривайки тревожните си мисли

зад онази стена, за която репортерите пишеха толкова често. Взе ключовете ѝ и отключи вратата, а после ги пусна в шепата ѝ.

— Не мога да остана, Ленора — допря бързо устни до челото ѝ.
— Довиждане.

— Лека нощ, Мангас — извика тихо Ленора, докато той се отдалечаваше и навлизаше в сенките на двора.

Пътуването обратно до хотела бе като пътешествие през някакъв ад за Мангас. Беше си позволил само за една вечер да чувства отново и докато радостта бе вълнуваща, то болката бе унищожителна.

От дванадесет години насам Ленора бе единствената жена, която го бе накарала да усети, че отново живее пълноценно. Но тя бе открита първо от Ейдриън.

Колко нелепо бе се провалил планът му за отмъщение. Една стройна красавица бе поискала да влезе в живота му и той несъзнателно ѝ бе позволил да го направи.

„Господи! — изстена вътрешно. — Възможно ли е наистина да съм се влюбил в нея?!"

Знаеше с ужасяваща сигурност, че това е вярно. Намираше се там, където многократно се бе заклевал, че никога няма да попадне — царството на наивниците търсещи партньор за еднопосочено пътуване, наречено „Живот“. Мислейки за жената с медно кестенява коса, която го бе завела там, Мангас се прокле, че бе постъпил като най-големия глупак. „Навярно никой не е хълтвал толкова лесно, колкото мен!“

ОСМА ГЛАВА

Ленора кръстосваше нервно крака, опитвайки се неуспешно да скрие нетърпението си. Това, което трябваше да бъде миг на триумф, след като си бе извоювала правото да проектира сградата на „Сан Хуан Сейвингс“, сега се бе превърнало в досадно и безкрайно отлагане на излизането ѝ от офиса. Скромната усмивка в отговор на всичките хвалебствия, изказани по адрес на проекта ѝ, започна да изглежда като залепена на лицето ѝ маска.

Най-сетне, откривайки подходящ момент да се измъкне, тя се втурна към кабинета си и едва не се сблъска с Пол Шонеси, когато сви зад ъгъла на коридора.

— Научих, че е дошъл ред на поздравленията! — сияеше той. — Какво ще кажеш да те водя на вечеря?

— Благодаря, но имам среща. — Ленора го хвана под ръка. — Нека го отложим за друг път.

— Събота?

Тя поклати глава.

— Тогава неделя?

— Може би някой ден през следващата седмица.

Пол я последва в кабинета ѝ и ухилен до уши я наблюдаваше как размества най-различни неща.

— Е, време беше.

Ленора се спря за малко и го погледна въпросително.

— От три години сме приятели и това е първият път, когато ще прекараш с мъж целия уикенд.

— Как е възможно да го знаеш?

— Кое — че това е първият път, или че ще излизаш за уикенда?

— Което и да е... тоест и двете?

— Много съм наблюдателен и това качество е развивано в продължение на дванадесет семестъра интензивно обучение при Дик Трейси.

Като минаваше покрай него, за да излезе през вратата, Ленора дръпна края на вратовръзката му и бързо го целуна по бузата.

— Искаш ли да ти кажа къде да сложиш дипломата си? — прошепна му сладко.

— Не!

Смехът му огласи коридора.

Движението бе по-натоварено от обикновено, защото летовниците използваха Колорадо Спрингс като кръстопът при пътуванията си. По принцип Ленора бе търпелив и възпитан шофьор, но тази вечер изкреша високо на двама мъже, които не бяха забелязали веднага, че светофарът вече се е сменил на зелено, а по-късно изгledа заплашително няколко души, които сякаш нямаха намерение да й позволяят да мине пред тях. Пътуването й отне повече от половин час. Дори Мангас да бе решил да отидат някъде наблизо, сигурно щяха да пристигнат по тъмно.

Спря на запазеното си място на паркинга, скочи от колата и забърза към жилището си. Доволна усмивка просия на лицето й, когато видя един плик, затиснат на вратата. Отличителният знак на „Бродмуър“ върху плика веднага й подсказа от кого бе писмото. Тъй като искаше да му се наслади в уединение, тя го мушна под мишница, докато отключваše.

Хвърли чантичката си върху един стол, събу обувките си и се отправи към спалнята. Опита се междувременно да отвори плика, но в бързината го скъса. Стиснала хартията между зъбите си, съблече лененото си сако и съмъкна ципа на полата си. Остави я да се свлече на пода, после я подхвани с единия си крак и я поднесе до свободната си ръка, а с другата разгъна грижливо сгънатия лист.

Преустанови безразборните си движения и се усмихна, когато видя името си изписано със силно наклонен почерк.

„Ленора, опитах се да намеря по-тактичен начин да ти съобщя това. Не успях. Затова ще го направя по единствения приемлив за мен начин — откровено.

И двамата знаем, че онова, което се случи между нас снощи, беше грешка. Изглежда влиянието на всеки един от нас върху другия е твърде странно. Сигурен съм, че ако

поразмислиш, ще се съгласиш, че по тази причина би било по-добре да не се виждаме повече, за да не позволяваме нещата да се усложняват.

Желая ти всичко добро в живота.

Мангас“

Думите се размазаха в големи неясни петна върху бежовата хартия. Ленора сбърчи вежди и по лицето ѝ се изписа объркане. Сякаш принудена да изпълни докрай някаква предварително записана програма, тя се приближи до леглото и внимателно остави полата си върху него. След това машинално се извърна и все още стиснала здраво писмото, отиде във всекидневната. Несъзнателно търсейки утехата, която биха ѝ донесли нечии ръце, увiti около нея, Ленора се сви в единия ъгъл на мекия диван. Едва тогава се опита да прочете отново и да разбере писмото на Мангас.

„Ленора... „Колко отчетливо и сигурно е написал името ми.“

„Опитах се да намеря по-тактичен начин да ти съобщя това.“

„Колко ли се е опитвал? Колко дълго? Час? Два? Щеше ли да се постарае повече, ако знаеше колко дълбоко ще ме нарани? Дали въобще имаше значение за него?“

„Не успях...“

„Господи... наистина не успя, Мангас!“ — искаше ѝ се да изкриещи.

„Затова ще го направя по единствения приемлив за мен начин — откровено.“

„За да разбиеш сърцето ми от мъка!“

„И двамата знаем, че онова, което се случи снощи, бе грешка.“

„За кого? И Защо?“

„Изглежда влиянието на всеки един от нас върху другия е твърде странно.“ Тя отново се попита: „Защо?“. Не разбираше, не можеше да осъзнае какво иска да ѝ каже. „Да не би да е странно да чувства такова щастие, такава радост от удоволствието, което споделих с него снощи? И да е разбрал за пръв път в живота си какво значи да бъде раззвънен при завръщането си у дома, отколкото при тръгването за работа?“

„Сигурен съм, че ако поразмислиш, ще се съгласиш, че по тази причина би било по-добре да не се виждаме повече, за да не позволяваме нещата да се усложнят.“

— По дяволите! — извика Ленора. — Не съм съгласна, не разбирам!

Всъщност Мангас не ѝ бе дал възможност. Протестът ѝ бе глас в пустиня.

„Желая ти всичко добро в живота.“

Тя изтри сълзите, които започваха да бликат. Имаше нужда от гняв, за да притъпи болката. „Къде остана справедливото ми възмущение?!“

Спомни си отдавна забравен цитат. Колкото повече се мъчеше да го погребе дълбоко в съзнанието си, с толкова по-голяма сила се връщаше той, за да ѝ се присмива. Завладявайки все по-сигурно всичките ѝ мисли, той скоро се превърна в монотонен ритъм и Ленора бе принудена да се примери с него:

„По-добре да си обичал и разлюбил, отколкото въобще да не си обичал.“

„Що за човек трябва да е бил Тенисън, за да напише нещо такова? — чудеше се тя. — Колко ли силно трябва да е обичал? За ден? Или като мен за седмица?“

Сви крака до гърдите си, обви ги с ръце и подпра чело на коленете си. „Само седмица наистина. Но сякаш цял един живот премина през тия седем дни. А може би чувствата ми не са истински? Може би просто се отдадох на мига — красив балон, носен от полъха на вятъра. Ако наистина е така, защо тогава, след като прочетох писмото на Мангас, балонът гръмна, вместо да се спусне леко на земята?“

Изведнъж осъзна, че няма да получи никаква утеша, колкото и да се опитва да отрича любовта си и да се преструва, че тя не е била реалност. Много трудно щеше да си възвърне контрола, който така лекомислено бе позволила да ѝ се изпълзне при появата на Мангас. Точно от това се бе страхувала и сега вече знаеше, че е имала основания за този страх.

Времето незабелязано отмина, докато си припомни до най-малка подробност вчерашния ден, опитвайки се отчаяно да открие във всеки жест и дума дори и най-малка следа от скрит смисъл, който да не е

разбрала. Когато най-после вдигна глава от коленете си и видя, че слънцето бе почти залязло, все още не бе проумяла какво бе накарало Мангас да напише това проклето писмо.

Остави хартията да се изпълзне между пръстите ѝ и да падне върху дебелия килим, след това сковано се изправи и отиде в кухнята. Аспиринът съвсем слабо облекчи пулсиращите ѝ слепоочия. Тътреики се към банята, тъжно констатира, че домът ѝ никога не е бил по-самотен. Никога не бе чувствала такава пустота, както сега. Мангас не само бе откраднал сърцето ѝ, но също бе променил живота ѝ — вече никога нямаше да бъде същият, въпреки всичките ѝ усилия.

Докато гледаше отражението си в огледалото на банята, искаше ѝ се да крещи от мъка, от ярост, от отчаяние. След като намокри една кърпа, за да я сложи върху лицето си, започна да се смее. Колкото повече си припомняше как се бе мъчила да избегне прекалената, близост с Мангас и колко упорито я бе преследвал той, толкова по-сilen и по-отчаян ставаше смехът ѝ. Този неистов смях премина в сподавени ридания, чак когато спомените предизвикаха остра, пронизваща болка, която накара стомаха ѝ да се свие. Дълго възпираните сълзи най-сетне бликнаха, оставяйки мокри следи по жълтеникавата ѝ копринена блуза.

След време сълзите пресъхнаха и Ленора отново потъна в своя ъгъл на дивана с влажна кърпа върху подутите си очи. Въпреки че животът ѝ бе необретимо променен, тя се надяваше, че е времето ще забрави Мангас Тейлър, и че той ще се превърне просто в един блед, сладникаво горчив спомен, не по-различен от другите. Сега трябваше само да преодолее този период на болезнена самота.

„Дали да не се обадя на Пол? Той би постоял при мен, би облекчил донякъде мъката ми, би поел част от товара ми върху раменете си... би бил верен и нежен приятел през най-тежките ми дни. Не би задавал никакви въпроси, ако помоля да не го прави. Не, не би го направил — осъзна мрачно. — Не би ми задавал въпроси, защото няма нужда от това. Инстинктивно отгатна причината за радостта ми, а сега навярно би отгатнал и причината за мъката ми. Цяло щастие е, че имам довереник като Пол!“

Ленора взе телефона и погледна часовника. Имайки предвид часовата разлика, в Калифорния сега би трябало да е десет и половина. За миг се поколеба, тъй като позвъняване в толкова късен

час веднага би разтревожило майка ѝ. Но нуждата ѝ да чуе топлия ѝ глас надделя над всичко друго и започна да набира номера. От няколко месеца не бе говорила с нея. Тя бе най-любящият и себераздаващ се човек, когото познаваше. Беше нейно вдъхновение... и източник на най-големите ѝ страхове. Една прекрасна жена, която трябваше да бъде лекар, а не медицинска сестра, подчинена на хора с ограничени интелектуални способности. Но родителите ѝ мислели, че не е подходящо за жена да практикува медицина, съпругът и семейството ѝ пък се нуждаели от средствата, които работата ѝ осигурявала и това ѝ бе попречило да осъзнае потенциалните си възможности. А когато ги бе открила, вече бе твърде възрастна, за да се връща към учебниците.

Като малко момиче Ленора често бе се питала колко ли хора са умрели или ще умрат, само защото майка ѝ не бе станала лекар. А през онзи период, в който самата тя се превръщаше в жена, лежеше вечер в леглото си и се кълнеше, че никога няма да позволи с нея да се случи същото нещо.

Бе решила да не усложнява живота си и затова не се обвързваше с мъже. Но ето че Мангас Тейлър бе нахълтал в живота ѝ и тя така лесно бе пренебрегнала обета си! За толкова кратко време се бе оставила да бъде зависима от мъж.

Докато чакаше връзка, тя се заслуша в шумовете по линията. Едно, две, три иззвънения.

„О, дано само да си е вкъщи!“ — молеше се мислено. Тъкмо щеше да затвори след седмото иззвънение, когато чу едно задъхано:

— Ало?

Изненадана, Ленора нерешително попита:

— Кой е на телефона?

— Ленора?

— Марк? О, Марк, колко хубаво е, че си вкъщи!

— Не съм сигурен, че това е толкова хубаво. Тук съм, за да си оправя счупения крак.

— Не знаех...

— Няма усложнения и засега върви добре. Единственият проблем е, че никак не ми бе лесно да открия нещо достатъчно дълго, за да го плъзна под гипса и да си почеша прасеца.

Ленора се разсмя. Говореха си толкова непринудено, сякаш се бяха разделили вчера, а не преди две години. Научи, че той пазел

къщата, откакто преди седмица родителите им се отправили на обичайното си пътешествие до Хаваите. Почти на един дъх й съобщи, че любимото им кино от детските години било съборено, за да се освободи място за търговски център. Още половин час си обменяха информация и си обещаваха, че скоро ще се видят. И тъкмо бяха решили да се сбогуват, когато Ленора зададе въпроса, който се бе заклела, че няма да му зададе.

— Познаваш ли Мангас Тейлър?

— Да, срещал съм го няколко пъти. Защо питаш?

— Какъв е?

— Висок, хубав, малко тих...

— По дяволите, Марк! Никога няма да се промениш. Не можеш ли просто да отговориш на мой въпрос, без да се интересуваш защо ти го задавам?

— Добре, добре — разсмя се той. — Сега да видим... Мангас Тейлър... Може би един, от най-интересните хора, които съм срещал. Като си помисля, сигурно е така, защото той е чудесен слушател. Вече не се намират много от този тип хора, особено из средите, в които се движа. Когато говори с теб, има способността да те накара да се почувствуваш по-особен, сякаш от всички в стаята ти си най-очарователен. Изглежда контактен, но мисля, че в действителност е самотник. Не е мъж, с когото една жена, която има поне малко ум в главата, би искала да се обвърже.

— Защо не?

— Известен е като човек от типа „обичай ги и ги изоставяй“. Съдейки по това, което съм виждал, той напълно заслужава репутацията си. Не си спомням някога да съм го срещал два пъти с една и съща жена. Имай предвид, че никак не му липсва компания. Отвратително е да гледаш как жените налитат на него, като мухи на мед.

Ленора едва овладя гласа си, за да прозвучи безгрижно.

— Май че малко му завиждаш...

— Аз ли? Нищо подобно! — Марк стана сериозен. — Да не би вече да...

— Аз? Никога! Най-обикновено любопитство, това е всичко. Срещнах въпросния господин на един прием преди седмица и той спомена, че сте познати.

— Е, във всеки случай не мисля, че е мъж, от когото би се заинтересувала... Просто не е твой тип.

— Защо вдигаш толкова шум за това, Марк? Знаеш, че не съм дотолкова оглуяла, че да се обвързвам с някого като Мангас Тейлър...

— Ооо, Ленора... да не би вече да си го направила?!

Тя въздъхна, отегчена и уморена от преструките.

— Ние сме обречени да направим някое наистина глупаво нещо в живота си. Аз само малко избързах...

— Искаш ли да ми разкажеш какво стана?

— Не... Бих искала да намеря тъмна пещера и да се скрия там, докато забравя всичко това.

— Сигурна ли си?

— Марк, вече ми помогна. Дори повече, отколкото си представяш. Останалото просто ще отнеме време.

— Бих могъл...

— Вече го направи. А сега се връщай в леглото и поздрави мама и татко, когато се върнат от Хаваите.

— Искаш ли следващия път, като видя този Тейлър, да му ударя един по носа?

Ленора не можа да не се усмихне на картината, която си представи при тези думи.

— И какво би направил, ако се съглася?

— Чувала ли си за „удари и бягай“?

Тя се разсмя гласно.

— Марк, обичам те. Хайде, кажи ми „лека нощ“ и се мушвай в леглото.

Преди да затвори Марк я накара да обещае, че ще му се обади след няколко дни. Тя му обеща и го увери, че до края на седмицата вече няма дори да си спомня кой е Мангас Тейлър.

Лъжата ѝ увисна тежко във въздуха, докато поставяше телефона отново на мястото му. „Ex, само да беше истина — да можех да изтрия Мангас Тейлър от паметта си така лесно, както той оставил следите си там...“

Преди да дойде краят на уикенда, Ленора бе разбрала, че единственото средство, способно да облекчи болката, която

съпътстваше всичките ѝ мисли и действия, бе работата. Упорито се захвана със завършването на проекта за „Сан Хуан Сейвенгс“. Това я изстискваше до краен предел и всяка вечер се довличаше до леглото прекалено уморена, за да лежи будна и да мисли за Мангас, но не и достатъчно уморена, за да го задържи извън сънищата си. Когато заспеше, пак попадаше под негова власт. Нощем отново изживяваще седмицата, която бяха прекарали заедно, и отново изпитваше същото щастие. Денем чувствуваше само загубата.

В края на месеца телефонът иззвъння, докато се приготвяше да тръгва за офиса. Още преди да бе изрекла докрай своето „Ало?“, звънлив женски глас я прекъсна:

— Здравей, Ленора, Саманта се обажда. Няма да те задържам дълго. Знам, че ще отиваш на работа, но току-що разбрах, че жилището, което исках, най-сетне се е освободило. Бях си обещала, че ще ти се обадя веднага щом открия място, където да се настаня. Е, сега го правя. — Саманта се разсмя. — Познава ли се, че малко съм развлнувана?

Ленора седна на ръба на леглото си и се усмихна. Дори не се опита да разтълкува несвързаните ѝ думи, тъй като знаеше, че не след дълго ще последва обяснение. Братовчедка ѝ беше се родила по-рано от определения срок и това бе повод за шаги в семейството. Обикновено подхвърляха, че заради преждевременното си раждане тя върши всичко по-бързо. Майка ѝ бе с напълно посивяла коса, преди да навърши четиридесет години — нещо, с което Саманта бе страшно горда и казваше, че това не само я правело различна от другите, но и по-красива.

Ленора премести телефонната слушалка на другото си ухо, за да си сложи обицата.

— Саманта, не мога и да си представя друг човек, когото бих искала да чуя в такова мрачно утро като днешното. Вече няколко пъти се опитвам да се свържа с теб, но все те няма. Как си?

— По-добре не мога и да бъда. Да се видим за обяд и ще ти разкажа всичко.

— Ти си тук? В Колорадо Спрингс? Нищо чудно, че не мога да те открия.

— Е, няма нужда да се изненадваш толкова. Все пак Колорадо Спрингс не е на края на света, нали?

— Да, но не е като да се отбиеш до Сан Франциско. Между другото, ти си първият ми роднин в Калифорния, който се отбива за обяд. Боб с теб ли е?

Гласът на Саманта стана сериозен.

— Не, но несъмнено ще бъде една от темите на разговора ни на обяд. Ако, разбира се, можеш да дойдеш.

— Само кажи къде. Напоследък работих през много от обедните почивки, така че мога да се освободя за целия следобед. И бих предпочела да го прекарам с теб, вместо да върша нещо друго.

След като обсъдиха няколко възможности, решиха да се срещнат в заведение, където Ленора знаеше, че персоналът не би имал нищо против, ако се забавят по-дълго с кафето.

Утрото премина по-бързо от друг път, като само едно обаждане на Ейдиън прекъсна работата й. Попита я дали би го придружила на вечеря, на която трябвало да отиде и й каза, че щял да я помоли за една услуга. Преди Ленора да има възможността да му напомни, че го счита само за приятел, и че би било по-добре да не излизат, той я увери, че ако приемела нямало да й поставя никакви условия.

Ленора се опита да откаже, но мисълта да прекара още една петъчна вечер, потънала в мъчителни спомени, я накара да осъзнае, че каквото и да е друго би било за предпочтитане. Въпреки, че вече два пъти му бе отказвала през последните две седмици, и въпреки решението си вече да не се среща с него, бе му благодарна за разсейването, което й бе донесъл. Освен това споменаването на тази „тайествена“ услуга бе възбудило до краен предел любопитството й. Когато след известно колебание най-сетне се съгласи да го придружи, нещо й подсказа, че Ейдиън не е очаквал тя да приеме.

За да не забрави за срещата, Ленора прелисти настолния си календар и си записа кратка бележка. Никак не й се искаше отново да се обърка, както се бе случило преди месец. Споменът я накара да трепне. Трябаше само да затвори очи и цялата картина се появяваща пред нея като кадър от филм. Един филм на ужасите, който завърши със сбогуването на Мангас. От онази вечер Ейдиън и Мангас бяха някак странно преплетени в паметта й, въпреки че връзката не бе логична. Може би това бе още една причина да обещае на Ейдиън, че

ще отиде на вечерята с него. Навярно подсъзнателно се надяваше да открие някакъв намек за това, какво бе накарало Мангас да я изостави.

„По дяволите! — захвърли молива върху бюрото. — Защо всяка моя мисъл е свързана с Мангас? Той си отиде. Кога най-после ще прогоня духа му? В бележката му нямаше нищо, което да подсказва, че е възможно да се върне. Но дори и да се върне, дали трябва отново да се обвържа с него?“ Погледна часовника си. Обядът със Саманта бе като дар от Бога. Ако някой въобще може да я спаси от самата нея и от слабоволието ѝ да позволява на мислите за Мангас да управляват живота и, то това бе неукротимата ѝ братовчедка.

Грабна сакото си и тръгна към изхода. След двадесет минути вече влизаше през двойната врата на ресторант „Барлет“. На една от най-хубавите маси, която имаше чудесен изглед към Пайкс Пийк, седеше Саманта Бакстър.

Докато прекосяваше залата, Ленора се усмихна на себе си. Колко хубаво бе да знаеш, че някои неща никога не се променят! Сякаш братовчедка ѝ можеше винаги да махне с вълшебна пръчица и нещата сами се уреждаха. Забелязвайки я, Саманта стана да я посрещне. Бляскавата ѝ корона от руси къдици потрепваше весело. След като стисна Ленора в силна прегръдка, тя се отдръпна леко и я огледа критично.

— Да не би да си се отказала от яденето?

Ленора се разсмя.

— Радвам се, че те виждам!

— Наистина, добре ли си?

— Напоследък работя малко по-усилено, това е всичко. Понякога забравям да се храня. Ще си наваксам веднага щом нещата се поуталожат. Затова пък ти изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Това, което виждаш пред себе си, е резултат от месеци на упорити усилия. Много се радвам, че забеляза. Щеше да ми бъде трудно да изнамеря начин да вметна „случайно“ в разговора ни диетата и упражненията, но нямаше да те оставя да не забележиш.

Ленора я прегърна отново.

— Толкова ми е приятно да видя, че не си се променила!

Сервитьорът дойде и те мълкнаха, само колкото да си изберат нещо от менюто, а после продължиха разговора си. Ленора се загледа през прозореца към величествената планина, която сякаш

господстваше над Колорадо Спрингс, после се обърна отново към Саманта.

— Правилно ли те разбрах тази сутрин, когато каза, че си намерила жилище?

— Това е само част от новините ми... но да започна отначало.

Тя скръсти ръце върху бялата ленена покривка и си пое дълбоко въздух.

— С Боб се разведохме...

Ленора неволно ахна. Саманта и Боб изглеждаха като съвършена двойка.

— Знам какво си мислиш — продължи Саманта. — Всички бяха шокирани, като им съобщихме. Мама и татко даже настояха да се срещнем с консултант. Бяха съкрушени, когато им казах, че разводът е изцяло по моя вина... и че аз бях тази, която го поиска. Изглежда не разбираят, че съм се променила, че съм пораснала, а Боб не е. Той все още е добрият, предан, любящ мъж, за когото се омъжих, и все още е на мнение, че мястото на съпругата е вкъщи, без значение колко тежко е финансовото положение, колко се е отегчила тя, и че никога няма да има деца, които да изпълнят дома й с радост... Напускането ми бе най-трудното нещо, което някога съм правила, макар и да знаех, че ако остана, ще умирам вътрешно всеки път, когато го погледна. Опитах се да постоя в Салинас след развода, но най-накрая трябваше да си тръгна, тъй като стана ясно, че всички, включително и Боб, очакват „да се осъзнай“. Всички си мислеха, че след време аз и Боб отново ще се съберем.

— Сигурно затова мама въобще не ми писа за случилото се. Вероятно е възнамерявала да изчака, докато нещата се оправят, и тогава да ми разкаже.

— И аз не те известих, защото никак не ми се струваше подходящо да пиша за нещо такова, като прибавка към картичката за Коледа или за рожден ден. Във всеки случай, когато най-сетне реших да се махна оттам, си припомних колко много ми беше разказвала за Колорадо Спрингс. Изглеждаше ми добро място за поставяне на основите на едно ново начало. И ето че съм тук!

— От колко време си тук?

Саманта се усмихна гузно и промърмори:

— От три седмици...

— Три седмици! Защо не ми се обади по-рано?

— Зарекох се, че ще се справя сама, и че няма да се свържа с теб, докато не си намеря работа и жилище. Знаех, че ще ме подслониш, но се страхувах, че ще се почувствам толкова добре, та чак няма да ми се иска да се изнеса. Трябва да призная, че въпреки голямото си желание да бъда независима, има моменти, когато изпитвам панически ужас.

Ленора хвана ръката й.

— Познавам това чувство много добре.

Обядът бе сервиран и те продължиха да си разказват нови неща, случили се през годините на раздялата им. Когато отново заговориха за настоящето, докато поглъщаше огромния си сандвич, Саманта успя да съобщи на Ленора, че си намерила работа в една застрахователна компания, където заплатата не била кой знае колко висока, но затова пък колегите й били страховитни.

Решиха да прекарат уикенда заедно и се разделиха на паркинга. Ленора дълго гледа след нея, докато тя се отдалечаваше с яркочервената си кола, и бе безкрайно благодарна на любимата си братовчедка, че отново бе влязла в живота й, и то точно навреме. Биха могли да се разбират също толкова добре, както когато бяха деца.

Ленора се отправи към своята, но нещо я накара да се обърне. Един мъж излизаше от ресторантa. Преди той да си сложи слънчевите очила, Ленора видя дълбоки тъмносини очи, взрени в нея. От изненада дъхът й секна. Във външността му нямаше никаква прилика с Мангас, но очите му бяха със същия син цвят — цветът на планинско езеро. Ленора отново пропадна в бездната на празнотата, която бе забравила за кратко време.

Бързо се извърна, за да скрие сълзите, бликали при острата, пронизваща болка на спомена, и отключи колата. Когато най-после успя да се приюти вътре, постави ръце на волана и подпра главата си върху тях.

— Дяволите да те вземат, Мангас Тейлър! — изхлипа задавено.

— Върви по дяволите!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мангас захвърли наполовина изядения си сандвич на бюрото и Барбара Ардън едва не подскочи от изненада. Изгледа го мрачно.

— Няма никакъв вкус! — оправда се стой.

— Сандвичите от бюфета никога не са били добри на вкус, но това не ти е пречило да ги ядеш. Ако го бе изял на обяд, а не чак сега, нямаше да е толкова изсъхнал.

Мангас я стрелна с поглед.

— И какво значи всичко това?

Изпускайки шумна въздишка, Барбара сложи на бюрото папката, която бе държала досега, отпусна се назад в креслото и го погледна в очите.

— Ами просто значи, че до днес винаги, когато ядеше някой сандвич от бюфета, или не му обръщаше никакво внимание, както впрочем и на всичко, друго, което ядеш, или пък не забелязваше недостатъците му. Как така нещо, което от край време си е било безвкусно, изведнъж става още по-безвкусно? Честно казано, напоследък не те разбирам. От няколко седмици се държиш като съвсем друг човек — като някой, който носи огромен товар на плещите си. Да не би да ти оказват натиск за сливане и ти да не си казал на никого от нас? Ако е така, мисля, че имам право да знам.

Мангас потърка с обичайния жест врата си.

— Не. Не е сливането. Тия дни не мисля за това. Всъщност ние се справяме много по-добре, отколкото смеех да се надявам. Все още съм убеден, че имаме шанс да спечелим... ако ли не, ще загинем, докато се опитваме да го направим.

Той се засмя мрачно. Бе избягвал Барбара и бе правил всичко възможно да не се среща с нея вече почти месец. Знаеше, че не е честно. Тя и не подозираше, че дори само бегъл поглед, докато се разминават в коридора, събуждаше у него страшно болезнени спомени, които не го оставяха да свърши каквато и да било работа през останалата част на деня. Откакто се бе върнал от Колорадо Спрингс,

Барбара бе за него връзка с Ленора — мъчителна връзка, постоянно напомняща за някого, когото отчаяно се мъчеше да забрави. Тя се изправи.

— В такъв случай, какво има, Мангас? Явно нещо те тревожи. Не само че с всеки изминал ден кръговете под очите ти стават по-тъмни, но ти дори си по-кисел от обикновено, ако нещо не стане както трябва. Накратко, не си същият човек, с когото по цели нощи стоях в един стар, студен склад. Тогава поне бе весело, ако си наблизо.

От всичките му приятели и сътрудници Барбара Ардън го познаваше може би най-добре. Донякъде, защото се знаеха от толкова дълго време и бяха прекарали много перипетии заедно, донякъде, защото тя беше човек, който много обича приятелите си. Мангас често твърдеше, че е събрала професията си, и че би станала изключителен търговски посредник. Впрочем, в ранните години от разрастването на „Апачи“ Барбара бе работила и като търговски посредник, но това не ѝ бе харесало и се бе зарекла да не го прави никога повече.

Беше ниска и набита, с мека червеникова коса и лице, обсипано с лунички. Имаше обезоръжаваща усмивка. Справяше се с инженерни проблеми, считани от другите за страшно трудни, дори непреодолими. Огромният успех на „Апачи“ се дължеше до голяма степен на нея и затова Мангас ѝ даваше най-големия дял от печалбата.

— Има стара поговорка — каза тихо тя. — Споделената мъка е половин мъка.

— И ти смяташ, че трябва да стоваря на твоите плещи това, което ме тревожи?

— Нещо такова — усмихна се Барбара насърчително. — Само помни, че съм по-издръжлива, отколкото изглеждам.

— Барбара, ти си по-издръжлива дори и от мен.

— И така?

Мангас завъртя стола си настрани и се втренчи през прозореца. Барбара чакаше търпеливо. След няколко минути той най-после започна:

— Помниш ли жена на име Ленора Рандолф, с която си ходила на училище?

— Разбира се. Въпреки че бях с две години по-голяма и учех в по-горен клас, ние си останахме добри приятелки през цялото това

време. За съжаление, не сме поддържали връзка, но все още мисля за нея като за близък човек.

— Срещнах я, когато бях в Колорадо Спрингс... — Настъпи неловка пауза.

— Е, и?

— И... се влюбих в нея — изрече бавно Мангас с тих, монотонен глас.

Барбара неволно изпусна друга въздишка.

— Никога не бих се досетила какво ти е тежало, Мангас. Съжалявам. Трябваше да бъда по-тактична. Това, предполагам, значи, че е вече омъжена?

— Не.

— Е, тогава не разбирам.

— Обвързана е с човек, с когото някога си имах работа.

— Изненадана съм, че позволяваш нещо такова да те спре... Не, мисля, че „смаяна“ е по-точната дума в случая. Смаяна съм, че въобще оставяш нещо да те спре. Трябва да ти е страшно близък приятел...

— Не разбиращ, Барбара, просто не разбиращ. Познанството ми с този човек е много старо. За да не те отегчавам с подробности, ще ти кажа само, че то е основано на взаимна омраза, която никак не е намаляла през последните десет години, откакто за последен път се срещнахме. Дори нещо повече — чувството е станало по-силно.

— Ако беше приятелство, мисля, че бих могла да те разбера, но въобще не мога да осъзная защо позволяваш на омразата да победи любовта!

Мангас трепна.

— Нещата са доста по-сложни, отколкото изглеждат. В тях от моя страна са замесени поведение и мотиви, от които не съм особено горд.

Барбара се размърда в креслото, изхлузи обувките си и подви крака под себе си.

— Искам да знаеш, Мангас, че не вярвам в това, за което ще те попитам. Но трябва да го зная, преди да продължа нататък. — Тя прочисти гърлото си. — Не те притеснява фактът, че този мъж познава Ленора... Защо, по дяволите, да преиначаваме думите? Не те притеснява, че тя е спала с него, нали?

— Първото ми желание е да отрека, че такова нещо въобще е възможно, но това е лъжа. Ако наистина вярвах, че Ленора и този мъж

са интимни приятели, тогава страшно бих се раздразнил. Но съм убеден, че не са и никога не са били. Дори и да бяха любовници от дълго време, това не би променило чувствата ми към нея.

— В такъв случай трябва да призная, че нищо не разбирам.

— Там е работата, че аз също не разбирам. Единственото нещо, което осъзнавам, са чувствата... Чувствата и мисълта, че това, което ме откъсна от нея, е станало толкова незначително, че всеки ден се проклинам за глупостта си.

— Ами тогава защо не се върнеш?! — раздразнено повиши, глас Барбара.

— Донякъде, заради начина, по който си тръгнах... Донякъде, защото всяка сутрин очаквам да се събудя и да открия, че чувствата ми са били точно толкова преходни, колкото съм се опитвал да се убедя, че са. И донякъде, защото се страхувам от силата на любовта си към нея... и от това колко властна е тази любов. Почти успях да си внуша, че е по-добре всичко да свърши сега.

— Не е възможно искрено да вярваш, че ще престанеш да я обичаш, така както би могъл да спреш да харесваш даден вид кафе, нали? Е, добре, гарантирам ти, че няма да успееш. Не и ако наистина я обичаш толкова силно, колкото си мислиш. Ако някога имаш достатъчно късмет болката най-накрая да се притъпи, тогава само ще се проклинаш за това, което не се е осъществило.

Мангас се вгледа изпитателно в лицето ѝ, опитвайки се да проумее смисъла на гневните ѝ думи. В очите ѝ проблясваха сълзи.

— Някога обичах по същия начин — отвърна тихо тя на неизказания му въпрос. — Няма нужда да ми разказваш за тежките часове на самотата. Но за разлика от теб, аз нямах такъв избор. Мъжът, когото обичах, загина във война, срещу която бях протестирана, и го бях нарекла глупак за това, че отива да се бие. Не ми даде възможност да му кажа колко съжалявах или колко много го обичах, или каквото и да било...

Самотна сълза се стече по бузата ѝ...

— Не искам да си мислиш, че не обичам Питър. Той е и винаги е бил повече, отколкото съм смеела да се надявам, че ще бъде. Но това не е същата любов, която някога имах; и никога няма да бъде същата. Знаех, че само веднъж в живота си бих могла да оцелея след такава загуба, след такава болка, и ето защо следващия път избрах

сигурността. Никога не съм съжалявала за този избор, освен някой път, когато почувствам, че в мислите ми се прокрадва далечен спомен за онази любов... И от нейната загуба още боли.

— Смъртта...

— Тя ми попречи да променя нещата. Смъртта превърна загубата в нещо непоправимо... за разлика от твоята...

Прекъсна я звънът на телефона за вътрешна връзка. Мангас натисна бутона.

— Да?

— Искахте да ви напомня да не задържате мисис Ардън след пет часа, мистър Тейлър.

— Благодаря.

Барбара повдигна въпросително вежди.

— Не бих искал да ти дам дори най-малкия повод да напуснеш. „Апачи“ се нуждае от теб повече от всякога. Сега си върви вкъщи и целуни бебето.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен. Питър е чудесен баща. Така че двамата ще се справят сами за няколко часа.

Мангас се облегна на бюрото.

— Мисля, че вече достатъчно ти наговорих. Дори със сигурност повече, отколкото възнамерявах. Защо не си пожелаем приятна вечер?

Барбара го изгледа непоколебимо, докато се наместваше по-удобно в креслото.

— Може би не си имал намерение дами кажеш какво става с теб, но все пак го стори. Така ти ме направи съпричастна и няма да си тръгна, докато поне в общи линии не завършим разговора си.

— И какво, според теб, би трябало да бъде логичен завършек на нашия разговор?

— Още не съм решила.

— О, разбирам. Ще се наложи ли да поръчвам сандвичи за вечеря?

Барбара се усмихна закачливо.

— Не е лоша идея.

— Слушай, довечера имам съвещание...

— Аз също, ако, разбира се, помниш. И не се опитвай да ми се оправдаваш, че имаш нужда от време, за да се подготвиш за нея. Случайно знам, че ще си там само да наблюдаваш.

Тя махна някакво мъхче от сивата си пола и изведнъж изтърси:

— Кажи ми, косата на Ленора къса и къдрава ли е като моята?

— По дяволите, Барбара! — избухна Мангас. — Какво се опитваш да докажеш?

— Че само се залъгваш. Хайде, продължавай! Опитай се да ме убедиш, че безобидният ми въпрос за приятелка, която не съм виждала от години, не те е изненадал. Всичко е изписано по лицето ти, Мангас. То ми казва много повече, отколкото трябва да знае.

Мангас я изгледа гневно.

— Откога се интересуваш от личния ми живот?!

— Аха! Поредната ти остра реакция. Винаги се опитваш да се скриеш зад старата си ръждясала броня. Да не би да си въобразяваш, че ще ме отпратиш, като ми кажеш, че не е моя работа? Това някога да ме е възпирало? Ако наистина мислеше така, никога не би ми споменал за Ленора. Сега престани да се държи като някой, който е осъден да живее в самота, и се поотпусни.

Настъпи тягостна тишина, прекъсвана само от шума на напускащите сградата и тръгващи към домовете си служители. Отново взрян през прозореца, сякаш загубен в някакъв друг свят, Мангас най-сетне проговори:

— Сега е с дълга коса, спускаща се на меки вълни до раменете й.

— Още ли изглежда като навита пружина, готова всеки момент да скочи?

Лека усмивка озари лицето му, но в същото време в очите му се появи болка.

— Първия път, когато я видях, си спомних за новородените жребчета, за които се грижех, когато работех в едно ранчо. Светът изглеждаше толкова омаен за тях, бе изпълнен с обещания и те се хвърляха в прегръдките ми с такава невинност...

— Успяла ли е в живота?

— Много близко е до успеха. Проектите й често преминават през различни комисии и тя се самоубеждава, че това е необходимо за оценяването на таланта й и за оцеляването й като архитект. Но звездата й започва вече да блести самостоятелно... за голямо разочарование на мъжете в ръководството на компанията, за която работи. Предприемачите и техните заместници, работили с нея по различни проекти, много я уважават.

— Струва ми се, че си се интересувал за нея. Защо?

— Причините звучат сега толкова глупаво и безсмислено. Не ме е грижа колко ще ме подпитваш, защото тъй или иначе, няма да ти кажа какви бяха те.

Барбара се разсмя.

— Приличаш ми на петгодишния ми племенник, който така, както си бил с изцапани от шоколад устни, казал на майка си, че дори да го хвърлела в морето, пак нямало да й каже кой е отхапал от тортата, която е направила за гостите.

— Благодаря — разсмя се на свой ред Мангас. — Това вече оправя нещата. Но не съм сигурен какво се опитваш да кажеш — може би, че поведението или пък мотивите ми са детински?

— Е, тъй като все още не си ми казал нещо повече за мотивите си, ще се въздържа от забележки. Колкото до поведението ти, мисля, че децата не са способни да си причиняват толкова голяма болка. Те обикновено са по-egoистични и по-бързо намират начин да се измъкнат от нещастието си.

— Ако имаше някакво решение, Барбара, бих го приел с цялото си сърце. — Мангас мълкна за миг, а после продължи, сякаш говореше на себе си. — Понякога през мъчителните нощи, когато се опитвам да си представя живот без Ленора, осъзнавам, че това няма да е никакъв живот...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ленора още веднъж огледа набързо шкафчето в банята, за да се увери, че не е забравила нещо от личните си вещи, които щяха да ѝ бъдат необходими да поддържа добър външен вид през десетте дни на престоя си в Аспен. Макар да знаеше, че там има много магазини, откъдето би могла да купи всичко, което е забравила, това не я успокояваше. Винаги се чувстваше по-уверена, когато опаковаше багажа си внимателно.

Перспективата да прекара известно време далеч от Колорадо Спрингс и от натрапчивите спомени за Мангас бе примамлива. Бе се оказало, че „услугата“, за която Ейдиън бе намекнал преди няколко седмици, изискваше от нея да се настани в къщата му в Аспен и да работи с предприемачите по комплекса му. Когато Ейдиън ѝ бе направил предложението, отначало едва не му бе отказала, но щом той беше споменал, че през това време щял да бъде в Европа, Ленора бе размислила. Това, което окончателно я бе убедило, че иска само услуга, а не нещо с по-смущащ подтекст, бе фактът, че бе предложил същото и на другия архитект по проекта. Пребиваването десетина дни в местност с толкова живописна природа, която би накарала всичките ѝ проблеми да изглеждат, незначителни, би ѝ подействало като лек за сърцето. Нямаше търпение да тръгне. Бурята в душата ѝ след раздялата ѝ с Мангас никак не се бе утложила с времето, макар че два месеца би трябвало да са достатъчни за някакво облекчение на тъпата болка, която я преследваше навсякъде.

Затвори чекмеджето на шкафчето и се върна в спалнята. Докато съгъваше един пулover, дочу тихо почукване на входната врата.

„Дяволите го взели!“ В момента никак не и трябваше посещение от досадната ѝ съседка, която никога не ползваше звънеца. За миг си помисли да се престори, че не е чула почукването, но се отказа, защото

знаеше, че ако я срещне по-късно на паркинга, обяснението щеше да й отнеме два пъти повече време.

Готова да се впусне в светкавичен разяснителен монолог, Ленора просто онемя, когато отвори и видя на прага Мангас. Изглеждаше ужасно. Великолепният му здрав вид сега бе измествен от болнава бледност. Бузите му бяха хълтнали дълбоко, а наболата брада правеше очите му да изглеждат още по-блуждаещи, сякаш гореше от треска.

— Съжалявам, Ленора — каза бавно той. — Опитах, но не можах да остана далеч от теб.

Сякаш изведнъж някакъв обръч стегна гърдите й. Едва си пое дъх.

— Не те искам тук... — успя да каже най-сетне.

„О, Господи, помогни ми! — помоли се отчаяно. — Помогни ми да бъда достатъчно силна, за да го отблъсна!“

Някакъв вътрешен глас я караше да избяга. Но краката й отказваха да се подчинят. Разумът й изискваше да изкреши, да се освободи от гнева и невероятната болка, която отново й бе причинил с внезапното си появяване на вратата, но от устните й не се откъсваше нито звук. Изведнъж осъзна, че й се иска да го докосне, да отмести кичура коса от челото му и да изтрие умората от лицето му, но ръцете й висяха като оловни.

— Моля те — рече тихо Мангас. — Нека да вляза и да поговорим. Нека се опитам да ти кажа колко много те обичам.

„Как смее да ми говори такива неща?! Как може да ме зареже така безцеремонно, а после да очаква от мен да го приема отново, за да разкъса напълно сърцето ми? Няма да позволя да се върне в живота ми! Не бих могла — твърде много загубих, докато възстановя душевното си равновесие...“

— Не — прошепна най-после Ленора. — Мисля, че в писмото си казал всичко, което си искал да ми кажеш. Прав беше... не сме подходящи един за друг. Би било грешка да...

Като на забавен кадър видя как Мангас протегна ръка към нея. Имаше достатъчно време да избяга, да се отдалечи от него или просто да се извърне. Но тялото й не помръдна. Разумът й крещеше, че не иска той да я докосва, но в същото време ръцете й отрекоха това и започнаха бавно да се увиват около врата му... С дълбока въздишка Мангас я притегли към себе си и я прегърна.

— Не! — изхлипа Ленора на гърдите му. — Не те искам отново в живота си. Искам само да те забравя. Искам да забравя, че въобще сме се срещали...

Той внимателно я вдигна и я отнесе във всекидневната. Тъжно забеляза, че много е отслабнала. „Ще мога ли някога да изкупя вината си за това, което ѝ сторих? Има ли думи, които да ѝ покажат колко съжалявам?“

Седна на дивана и я задържа в ската си.

— Остани при мен, моля те... Имам нужда да те докосвам, да те чувствам до себе си, когато говоря с теб.

— Точно това не искам да правиш.

Ленора грубо го отблъсна, стана и отиде до камината.

— Не зная как или защо се случи, но ще бъда глупачка, ако отрека, че между нас имаше нещо, макар и само за кратък миг преди толкова много време. Слава богу, то бе само физическо. Бих съжалала всяка жена, която е имала неблагоразумието да се обвърже с теб, Мангас Тейлър. Разбира се, ако не ѝ харесват безчувствените егоцентрични мъже. Но аз определено не съм от този тип жени. За мен вече не си интересен. Отсега нататък с теб нямаме нищо общо.

Тя вирна брадичка и постави ръце на хълбоците си.

— А сега се махай оттук! — заповяда му, опитвайки се да прикрие лекото треперене на долната си устна. — Всичко, което сме имали да си кажем, вече е било казано.

— Между нас има още страшно много неизказани неща, Ленора — отвърна Мангас с нежен, но непоколебим глас. После се наведе напред, опря лакти върху коленете си и разтърка парещите си очи. — Това е нещо ново за мен, въпреки че тази мисъл ми е също толкова близка, колкото и чувството, което извиква. Но все пак се страхувам, че ще прозвучи донякъде странно, като я кажа гласно...

Ленора го гледаше напрегнато и объркано.

— Обичам те.

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Върви по дяволите! — изстена тя.

— Обичам те! — повтори Мангас. — Сега знам, че това е нещо, което никога няма да спра да изричам или чувствам, Ленора.

— Проклет да си... — отвърна Ленора с хриплив шепот.

Ръката ѝ се протегна към него, сякаш нямаше друг избор. Той стана и я погледна нежно, че дъхът ѝ секна.

— Грешиш, Ленора. Случилото се между нас не беше само физическо. Дори поради някакви причини никога вече да не се любим, знам, че чувствата ми към теб не ще се променят. Няма да отрека, че това, което изживяхме преди два месеца, ми достави удоволствие, каквото не съм изпитвал с никоя друга, но чувствата, които питая към теб, са много по-дълбоки от това...

Ленора усети, че политва към него. Думите, които така болезнено бе желала да чуе, я омайваха. Но припомняйки си, че Мангас може да ѝ причини ужасна болка, тя положи усилие да се противопостави на привличането му.

— О, така ли?... И кога за пръв път откри това прекрасно чувство? Докато пишеше „нежното“ си писмо за сбогуване? Или може би, когато го оставяше на вратата?

Издърпа ръката си от неговата, захапа вече съвсем очебийно треперещата си устна и се обърна.

Мангас я хвани за рамото и я застави да го погледне. Като видя как очите му я молеха да го изслуша, Ленора омекна.

— Въсъщност, беше в нощта, преди да напиша писмото... — призна с болка той.

Дъхът ѝ секна от изненада.

— Това ли имаше предвид, когато писа, че си влияем по твърде странен начин? — Очите ѝ се разшириха от ужас. — Какво ли би могъл да си помислиш, че ще ти причини любовта към мен? Да не си ме взел за някоя вещица прелъстителка като Цирцея? Или Медуза?

— Дали съм те взел за зла чародейка? Ами да, за бога! Как иначе бих могъл да си обясня чувствата, които изпитвах? Но не това ме отблъсна. Онова, което ме накара да си тръгна, бе съзнанието, че любовта ми към теб ще промени живота ми завинаги.

Тя онемя. „Как не се досетих, че е бил под влиянието на същите страхове, които преследваха и мен?!“

— А сега? Искаш да кажеш, че нещо те е накарало да промениш решението си? — попита колебливо.

— Сега вече знам, че каквото и да направя, колкото и да се опитвам да го отричам, животът ми ще е празен без теб. Ти ми отвори очите, накара ме да разбера, че нещо винаги ми е липсало. Доста

време ми отне, докато го осъзная, но колкото и да се мъчех да убедя сам себе си, че липсата е била незначителна, все не успях. — Мангас погали леко бузата ѝ. — Макар никога да не си идвали в дома ми, през последните два месеца стаите изглеждаха някак пусти без теб. Открих, че протягам ръце да те достигна в легло, което никога не си споделяла с мен. — Усмихна ѝ се нежно и продължи: — Вечер стоях на дървената тераса, която обхваща цялата задна част на къщата и съзерцавах залеза зад планините Санта Крус. После влизах отново вътре и се изненадвах, че не ме чакаш.

Болката и обидата в сърцето ѝ се стопиха и отнесоха заедно със себе си гнева. Но това, което не искаше да си отиде, бе страхът да не би отново да бъде наранена, ако си позволи да му повярва.

Сякаш прочел мислите ѝ, Мангас сложи пръст върху устните ѝ.

— Шшт. Няма нужда да ми казваш. Знам. Веднъж загубено, доверието трудно се печели отново. За това съм дошъл. Ще отделя толкова време, колкото е необходимо да си възвърна доверието ти. Искам да ми отدادеш любовта си безрезервно... Но първо трябва да повярваш в едно-единствено нещо. Това, което аз ти давам, не съм го давал на никого. Никой не знае кой съм или откъде идвам. Просто никога не съм могъл да споделя нещо относно миналото си. Дори сега, въпреки че толкова много те обичам, пак ще ми е трудно да го разкрия и може би ще го направя много пестеливо.

Той направи пауза.

— Трябва да ти го кажа, макар че ще ми бъде трудно. Това е единственият начин да те направя истинска частица от себе си. Но не сега... Ако ти го кажа тази вечер, няма да е така, както искам да го направя. Мислите ми са страшно объркани... Само любовта ми към теб е достатъчно голяма, за да ме крепи. Животът ми ще бъде празен без теб...

Ленора протегна ръка и докосна лицето му.

— Говоря несвързано, нали?

Тя прокара пръсти по наболата му брада, а след това бавно проследи малките бръчици около очите му. Нейните блестяха от сдържаните сълзи. Притегли го по-близо. Отговаряше му по най-добрия начин, който знаеше. Отначало целувката им бе леко колеблива, като че ли и двамата не знаеха какво ще последва. После, когато Мангас усети, че Ленора разтваря устни под натиска на неговите,

дълбок стон разтърси гърдите му — стон, който разкриваше достатъчно красноречиво чувствата му. Притисна я до себе си. Най-сетне успя с огромно усилие на волята да спре да я целува и зарови лице в косата ѝ. Вдъхвайки дълбоко познатия аромат, той се олюля при спомена за нощта, когато се бяха любили. Стомахът му се сви на топка от силата на обзелото го желание. Тъй като знаеше, че няма да може да се пребори със страстта си, ако Ленора останеше в обятията му, леко я отгласна от себе си.

— Мисля, че ще е най-добре да си намерим друго занимание. Вече едва се овладявам...

— Мангас... — Гласът ѝ прозвуча като милувка и го заля с топли вълни. — Не бих могла да ти откажа.

Той плъзна ръце по раменете ѝ.

— Зная. Ако не чувствах, че от това, което става между нас сега, зависи нашето бъдеще, бих те любил, докато не ме помолиш да спра.

— Пръстите му докоснаха китките ѝ, а после ги сграбчиха. — Искам те повече отколкото съм си представял, че мога да желая някоя жена въобще. Но сега по-важно от всичко е да положим основите на нещо, което ще остане завинаги. Ако това означава, че трябва да чакам, ще чакам.

Поднесе ръцете ѝ към устните си и целуна длани.

— Бих искала да можех да ти кажа, че не си прав — прошепна Ленора. — Тялото ми е жадно за любовта ти, но част от мен все още се колебае.

Плахо докосна лицето му и за пръв път усети почти физически умората му. Поклати глава учудено и тъжно се усмихна.

— Ела тук! Седни и ми кажи защо дойде в такъв ужасен вид.

Мангас седна на дивана и тя се отпусна спокойно в скута му.

— Вчера си тръгнах от работа рано следобед... Бях изминал половината път, когато мисълта, че пак се връщам в пуст дом, стана непоносима... и ето ме тук.

— Тръгнал си вчера? Карал си хиляда и четиристотин мили без прекъсване?

— Трябваха ми два месеца, за да се решава да дойда, но когато най-сетне го направих, не исках нищо да ме забави.

— Не спря ли поне да хапнеш?

— Не бях гладен.

Ленора се вгледа в него. Постъпките му показваха много по-красноречиво от думите колко му е липсвала. Склони глава на рамото му.

— Въпреки че изглеждаш ужасно и че това, което си направил е страшно глупаво, все пак много се радвам, че не си спрял. Защото ако бе спрял, нямаше да съм тук при пристигането ти. — Мисълта за това я накара да потрепери. — След още десет минути щях да съм тръгнала.

Мангас я притисна към себе си и я целуна по челото.

— Такива неща могат да ме принудят да повярвам в съдбата. И къде щеше да се наложи да те потърся?

— В Аспен. Ходил ли си някога там?

Лека усмивка заигра по устните му.

— Не, любов моя, никога не съм бил в Аспен. Страхувам се, че докато живеех в Колорадо, той бе прекалено скъп за мен. Беше в края на списъка ми от места, които трябва да посетя.

— А сега?

— Изглежда изведнъж е придобил притегателна сила. Защо отиваме там, ако мога да попитам?

— Някои от жилищата, проектирани от мен, се строят в момента, затова имам малко работа с предприемача. Това ще ми отнеме само по няколко часа до обяд, а през останалата част от деня ще съм свободна.

— Звучи обещаващо...

— Можеш ли да дойдеш? Ще имаш ли толкова време?

Мангас я гледа дълго, сякаш цяла вечност.

— Казах ти, че ще отделя толкова време, колкото е необходимо. В живота ми няма нищо по-важно от теб.

Натовариха багажа на Ленора в нейната кола, тъй като тя бе поголяма, и решиха да купят за Мангас най-необходимите неща, когато пристигнат в Аспен.

Ленора шофира по виещия се път до курорта, докато Мангас геройски се опитва да остане буден и да ѝ прави компания. Когато най-после стигнаха до къщата на Ейдириън, вече отдавна бе минало полунощ. Мангас се събуди при тихото щракване на изгасващия двигател на мерцедеса ѝ и бързо се огледа, за да се ориентира.

— Съжалявам, Ленора, нямах намерение да заспивам. Ще се реванширам.

— Не се беспокой. Всеки, който е прекосил половината континент, за да ме види, може да сгреши — усмихна му се тя.

Дълбоките трапчинки, които помнеше толкова добре, отново се появиха на бузите му.

Изведнъж по тялото ѝ премина топлина, носеща със себе си спомени, които я накараха да потръпне.

— Искрено се надявам, че обетът, който даде, няма да продължи дълго...

Мангас се наведе и я целуна сдържано.

— Само ако знаеше колко затрудняваш нещата, когато казваш подобни неща.

— Помни, че идеята не беше моя — поне не изцяло — отвърна Ленора, преди да го целуне на свой ред.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че не си съгласна.

— Когато се чувствам така, както в този момент, нямам капка мозък в главата си. Едно нещо обаче знам със сигурност — и то е колко много искам да се любим.

— Когато му дойде времето.

Бързата целувка по върха на носа ѝ накара Ленора да разбере, че Мангас отново се владее. Изпускайки разочарована въздишка, тя излезе от колата и тръгна към къщата. Осветлението, изкусно скрито в храстите от двете страни на пътеката, даваше възможност късият склон да се изкачи безпрепятствено, въпреки тъмнината на нощта. Ейриън сигурно бе наел някой да се грижи за къщата. Градината бе поддържана, а алеята за коли и пътеките бяха изметени съвсем скоро.

Ключът влезе съвсем лесно в ключалката. Тежката врата се отвори само с леко побутване. Ленора отиде до нишата зад нея и набра цифрите, които Ейриън ѝ бе дал, за да изключи алармената инсталация. Мангас я последва в коридора с куфар в ръка.

— Хубаво е! — каза той, след като се огледа в безупречно обзаведената всекидневна. — Къщата на компанията ли е?

— Сигурно се шегуваш! Обикновените служители отсядат само в евтин мотел. Собственост е на един приятел, който притежава също така и жилищата, заради които съм тук. Когато разбра, че съм изпратена в Аспен, той ме помоли да отседна в тази къща. Само каква услуга, а? Искаше да се увери, че всичко е все още в изправност, преди

да паднат снеговете. Вече не му се удава възможност да идва често тук, затова се вкопчва във всеки, за когото разбере, че е изпратен наблизо.

Обръщайки се назад, за да види дали Мангас върви след нея, Ленора се изненада от намръщеното му изражение и поклати глава в недоумение.

— Ако си мислиш за това, за което предполагам, че мислиш... е, по-добре недей.

Намръщеният му поглед се смени с объркане.

— Какво каза?

Ленора смутено осъзна, че не е изтълкувала правилно изражението му.

— Няма значение. Не си струва да го повтарям. — Спря и се облегна на дъбовия парапет на стълбището.

— Имаме малък проблем. Спалнята е само една.

Мангас се обърна и огледа всекидневната.

— Диванът изглежда достатъчно удобен.

— Мангас, аз...

Той се усмихна, забелязал притеснението ѝ.

— Престани да се тревожиш. Появрай ми, спал съм и на полоши места. Някой път ще ти разкажа за тях.

Откриха допълнително спално бельо, напълно достатъчно, за да превърнат дивана в сравнително удобно легло. Когато привършиха, Мангас изпрати Ленора до стълбите и я прегърна. Застанала върху първото стъпало, тя бе висока почти колкото него и можеше да го погледне право в очите. Стресна се от това, което видя в тях. Освен болката и любовта, стори ѝ се, че мърна проблясъци и от страх. Той като че ли прочете мислите ѝ.

— Открих, че не ми се иска да заспя. Страхувам се, че когато се събудя, ще се окаже, че те няма.

Това бяха думи на обич, които ѝ показваха колко много е копнял за нея и колко често се е явявала в сънищата му.

— Докосни ме, Мангас... — прошепна Ленора. — Виж, че съм от плът и кръв и че наистина съм тук.

Целуна го с безкрайна нежност.

— Всичко това е толкова непознато за мен. Прости ми, ако греша.

Пръстите ѝ галеха косата на тила му.

— Аз също не съм добре запозната с тия неща. — Устните им отново се сляха.

— Знаеш ли, Мангас, не е нужно да пренощуваш долу... Леглото в спалнята е достатъчно голямо, за да спим, без дори да се докоснем.

— Прекалено много ми вярваш. Не се контролирам чак толкова добре.

Ленора не успя да отвърне нещо, тъй като той жадно обсеби устните ѝ... Нямаше ги вече леките закачливи целувчици — те бяха заместени от дълбока, страстна целувка... С голямо нежелание Мангас смъкна ръцете ѝ от тила си и промърмори:

— Мисля, че и двамата трябва вече да си лягаме.

Тя понечи да му каже, че го обича, но реши да изчака по-подходящ момент. Въпреки че бе поспал няколко часа в колата, Мангас изглеждаше ужасно уморен, а доколкото го познаваше, нямаше да я остави просто така да си отиде, след като му е признала нещо толкова важно. По-късно щяха да имат много време — цял един живот. Изпрати му въздушна целувка, обърна се и се заизкачва по стъпалата.

Той дълго гледа след нея. Проклинаше се, че бе постъпил като глупак, че бе я оставил да си тръгне. Когато най-сетне изчезна от погледа му, Мангас се върна до дивана и започна да се съблича. Умората забавяше все повече и повече движенията му, но не успя да замъгли разума му. Макар и да се опита да ги забрави, думите на Ленора упорито се прокрадваха в съзнанието му:

„Къщата е собственост на един приятел... той ме помоли да отседна тук.“

Блестящите златни инициали по чашите в бара изключваха всяка вероятност собственикът на къщата да е някой друг, освен Ейдриън Уинчестър.

„Винаги ли ще застава като стена между Ленора и мен?! — помисли си гневно. — Ще успея ли някога да го отстрания от живота си?“

Изгаси осветлението и се отпусна в импровизираното легло. Бяха му необходими огромни усилия да не помоли Ленора да отидат някъде другаде — където и да е. Скръсти ръце под главата си и се загледа в силуeta ѝ зад стъклото. Тя се движеше безшумно, докато се приготвяше за лягане. Когато вдигна ръце, за да съблече блузата си, Мангас затаи дъх при спомена за красотата на гърдите ѝ. Дланите му

копнееха да ги докоснат, устата му жадуваше да вкуси твърдите им зърна. Копнееше да я чува как тихо стене от удоволствие — удоволствие, което той ѝ е доставил.

Решително стисна зъби. „Няма да позволя на Ейдриън да унищожи всичко, което постигнах с толкова усилия. Трябва да намеря начин да забравя всичко случило се някога. Горчивината и болката трябва да останат в миналото.“ И все пак не можа да прогони злия дух, спящ от толкова години в душата му. Дух, събудил се за злокобно отмъщение. Ако не бе внимателен, той щеше да унищожи любовта му към, Ленора...

Тя лениво довърши приготовленията си, сякаш никак усещаше, че Мангас я наблюдава, и искаше да му покаже от какво се е отказал.

Докато я гледаше, изгаряща страст сви на топка стомаха му — страст, ставаща все по-силна, защото знаеше, че би го приела пламенно, стига само да изкачеше стъпалата, които ги разделяха.

Покри с ръка очите си и се опита да изтрие от съзнанието си тази картина.

„Може би утре ще е нашият ден. Ден, в който да се отдадем един на друг, и ще забравим миналото...“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ленора се събуди, из къщата се разнасяше миризмата на пържен бекон. Няколко минути се излежава в леглото и, загледана в тавана, се опита да осъзнае къде се намира и какво става около нея. Вечерта се върна в съзнанието ѝ като топла вълна от щастие, която прочисти душата ѝ. Без дори да среще косата си, нахлузи набързо халата и слезе долу. Когато зави зад ъгъла на кухнята, застини пред гледката, открила се пред нея. Облечен в светлокаяви къси гащета и синя тениска, Мангас лъхаше на чистота и свежест и изглеждаше невероятно красив.

— Наистина си тук!

Той вдигна поглед от яйцата, които разбиваше в някаква купа, и се усмихна.

— Това май трябваше да бъде моя реплика, не помниш ли?

— Помня — усмихна се на свой ред Ленора. — Колко е часът? От колко време си буден?

— Вече е почти девет. Станах преди около два часа и открих денонощен магазин, където се оказа, че продават и доста елегантни дрехи.

Ленора изведнъж осъзна колко небрежен вид има. Опита се донякъде да оправи косата си с пръсти. Мангас изтри ръце в една кърпа и се приближи. Втренчи се в нея, а после я притегли към себе си. Нежната му целувка я накара да забрави, че стомахът ѝ бе празен. Сега можеше да мисли само за най-належащата нужда, която Мангас бе предизвикал в тялото ѝ. Намести се по-удобно срещу гостоприемните му слабини и доволно се усмихна на мигновената му реакция. Той плъзна длани до извивката на талията ѝ и я притисна още по-силно до себе си.

Когато след една последна бърза целувка я пусна и се върна при печката, за да нагледа цвъртящия бекон, Ленора сложи ръце на кръста си и го изгледа гневно.

— Можеш ли да ми кажеш докога ще продължава това?!

Мангас си придале толкова невинен вид, че тя едва се сдържа да не се разсмее.

— Е?! — настоя с колкото се може по-гневен тон.

Мангас изля мазнината на бекона от тигана и се облегна на рамката на вратата.

— Съжалиявам, но важността на това да станем приятели, преди отново да станем любовници, се изпарява всеки път, когато съм близо до теб. Почти се убедих, че тъй като сексуалната страна от връзката ни е толкова добра, то другата вероятно ще последва скоро... но не съвсем. Повече от всякога и от всичко досега, Ленора, бих искал да ми кажеш, че ме обичаш... — добави тихо.

Незабавният ѝ порив бе да му каже колко много вече го е обикнала, но той я спря с жест.

— Но не преди наистина да си ме опознала. Не бих могъл да приема тия думи, ако преди това не си узнала всичко за мен.

— Не знаеш ли, че нищо не може да промени чувствата ми?

Мангас я прегърна и прошепна:

— О, моя красива, простодушна Ленора! Само да можех да повярвам в това!

Изведнък Ленора осъзна, че никакви думи не биха го разубедили. Трябваше да изчака да ѝ разкрие това, което го мъчеше така ужасно. Последва го до печката, застана зад него и обви ръце около кръста му.

— Надявам се, не си мислиш, че това ще ме накара да стоя настрана.

Чу тихия му сподавен смях, надникна през рамото му и го изгледа.

— През уикенда съм свободна. Имаш ли някакви предложения?

— В ония торбички върху масата има всичко необходимо за пикник.

— Е, не всичко — подхвърли закачливо Ленора.

— Как винаги успяваш да си на крачка пред мен? — усмихна се той.

— Ами имам похотливо подсъзнание.

— Навярно си го придобила напоследък?

— Възможно е.

— Ленора...

— Ммм... да?

— Премести, ако обичаш, красивото си тяло от мен, иначе ще изгоря яйцата.

Тя се повдигна на пръсти и с върха на езика си остави влажна ивица по тила му.

— Нямам нищо против да го направя — прошепна сладко. — Никак не обичам загорели яйца.

Щипна го леко по рамото и добави:

— Между другото, не харесвам и сприхави готвачи.

Докато Ленора си вземаше душ и се обличаше след закуска, Мангас изми съдовете. Още преди слънцето да започне да припича, те вече бяха в колата и се чудеха къде да отидат за пикника. Когато излязоха от главната улица, Ленора посочи вляво. Беше си наумила, че Мангас трябва да види някои от местата, през които бяха минали преданата вечер, докато той спеше.

След около час стигнаха до няколко изоставени хижи, слязоха от колата и тръгнаха пеша. Скоро откриха малко, тихо бълбукащо поточе с ледено студена вода. Мангас потопи между два плоски камък бутилката вино, а продуктите за пикника остави до една красива трепетлика. Когато се върнаха от разходката из околността, бяха страшно изгладнели. Изядоха салама, сиренето и бисквитите, а гроздето запазиха, за да му се насладят по-късно заедно с виното, докато се излежават под топлите лъчи на слънцето.

Сита и приятно отпусната, Ленора си отскубна стръкче от сочната зелена трева, започна да го дъвче и се загледа в Мангас, който се бе облегнал на един бор, съборен от светкавица. Претърколи се до него и отпусна глава в ската му, примижавайки срещу яркото слънце.

— Как може да си учил в „Уинчестър колидж“ и никога да не си отделил време да преминеш няколкото планински хребета до Аспен?

— Откъде разбра, че съм бил в „Уинчестър“?

— Просто умозаключение, скъпи ми Тейлър! Защо иначе ще присъстваш на онова ужасно събрание, на което се срещнахме?

— Да — рече той сдържано. — Наистина, защо ли?

— Е? — продължи да го разпитва Ленора.

— Когато бях в колежа първата година, през нощта работех като портиер, а през деня посещавах всички лекции, на които ме допускаха. След като един от шефовете откри какво върша, уреди ми стипендия като редовен студент и така бях възнаграден за положените усилия. Записах възможно най-големия брой предмети, които се разрешаваха за един семестър. Между ученето и портиерската работа нямах почти никаква възможност, нито пък желание да посетя място като Аспен.

— Родителите ти не можеха ли да поемат част от разносите по следването?

Въпросът ѝ бе съвсем естествен за човек, израснал в любвеобилно семейство...

— Може би. Ако знаех кои са, сигурно щях да ги попитам... Но ние никога не сме се срещали — отвърна все така монотонно Мангас.

— Доколкото знам, аз съм единственият жив член от семейството. Корените ми могат да се проследят до прага на църквата „Свети Мел“ в Таос, щата Ню Мексико...

Дълго мълча, преди да продължи разказа си. Когато отново заговори, сякаш се бе прехвърлил в друго време и на друго място.

— Казаха ми, че съм бил намерен увит в ръчно изтъкано индианско одеяло, на което е бил закачен лист хартия. Бележката гласяла, че момчето в одеялото е Мангас Колорадос Тейлър. Човекът, написал бележката, молел чрез нея този, който открие детето, да се погрижи добре за него, защото един ден то ще станело също толкова велик вожд, колкото и неговия съименник.

Ленора не смееше да помръдне и дори да диша от страх, да не би да развали деликатния момент. Най-сетне се съвзе и тихо промълви единственото нещо, което можеше да се каже:

— Много тъжно, че на майка ти ѝ се е наложило да го направи...

— Може би... — Мангас бавно вдигна ръка и разсеяно разтри тила си. — Така и не успях да достигна до някакво крайно заключение дали това е било тъжно или просто по-лесният начин за нея да се измъкне от затруднението.

Ленора пребледня.

— Вероятно стотици пъти съм си мислил, че нещата ще се променят, ако все пак избера едното или другото. Че това някак ще направи пътя ми в живота по-лек... Когато бях много малък и постоянно ме местеха от един приют в друг, казвах, че майка ми ме

търси, и че някой ден ще ме открие. Естествено, тя не се появяваше в деня, който определях. Почти винаги избирах празник и си измислях невероятни истории, обясняващи защо не е дошла.

Мангас погали косата ѝ.

— Но всичко това са минали неща — продължи той. — Вече нищо няма значение. Всичко е останало далеч зад мен.

Ленора примигна, опитвайки се да задържи сълзите, парещи в очите ѝ.

— Мен ли се опитваш да убедиш, че няма значение, или себе си?

Мангас се взря в лицето ѝ и прошепна:

— Прекалено си умна за мен, Ленора. Лесно прозираш нещата през стената, която винаги е успяvalа да задържи всички други настрана.

Докато галеше бузата ѝ, тя почувства панически страх. Безмълвно го помоли да престане да ѝ разказва за себе си. Преживяваще твърде тежко мисълта за това колко самотен е бил като момче и в колко самотен мъж се е превърнал.

Мангас изтри сълзите, които се бяха стекли в ъгълчетата на очите ѝ въпреки опитите ѝ да ги възпре. С тих стон Ленора се извърна. Не искаше да я вижда, че плаче.

Когато пак заговори, гласът му бе станал студен и безизразен.

— Надявам се, че не ме съжаляваш.

Тя потрепери, сякаш ледената вода на поточето изведнъж бе преляла от бреговете и я бе заляла. Изправи се, сви крака пред гърдите си и опря чело на коленете си.

— Никога не бих изпитала съжаление към теб... Ако трябва някак да опиша чувствата си в този момент, то вероятно най-точната дума ще е „страх“. Не познавам друг, който да е непоколебим колкото теб, и с толкова силна воля. Да преодолееш такива трудности през детските си години, да успееш да пробиеш в бизнес, където мнозина се провалят... Някога губил ли си, Мангас?

Изведенъж и Мангас почувства някакъв страх. Страх, че никога не ще успее да сподели с друг човек всичко за себе си. Бе допуснал Ленора до онази част от душата си, където не бе допускал никого досега. Но в мига, в който тя се бе оказала твърде близо, бе реагирал така, както и към всички останали. За момент бе готов да я унищожи, ако бе показала твърде голямо съжаление, твърде голямо разбиране.

И тъй като се познаваше много добре, знаеше колко лесно би я унищожил. Струваше му се уязвима като красива пеперуда, прекарала целия си живот в един свят от слънце и уханни цветя. Никога не бе познала зловещите бури, оставили отпечатъка си върху живота му. Тя не би разбрала яростта, която бе способен да отприщи, яростта, която се бе научил така добре да използва срещу враговете си. Затвори очи при картина, извикана във въображението му. Би предпочел да умре, но не и да я нарани. „По-добре да живея без нея, отколкото да я гледам как се погубва заради мен!“

Погледна я. Тя също го наблюдаваше. В очите ѝ се четеше огромно желание да разбере какво всъщност се бе появило между тях сега.

Постепенно го обзе решителност.

„Не, никога вече няма да я изоставя. Никога!“ Ленора бе последната му възможност най-сетне да опознае света, на който бе чужд през целия си досегашен живот. Последната му възможност да се превърне в човек, способен да се обвърже с друго човешко същество. Искаше я, копнееше за нея. Жадуваше да я задържи при себе си завинаги.

Тя безмълвно се притисна в него, отпускайки глава на рамото му. И двамата не помръдваха, нито пък забелязваха отлитането на времето. Едва когато подухна лек ветрец и накара сърцевидните листа на трепетлика да затрепят и да докоснат леко като милувка лицето му, Мангас осъзна, че от очите му се стичат сълзи. Собствените му сълзи! Бе удивен — не помнеше някога да е плакал.

Преди да успее да ги изтрие, Ленора се изправи и го видя какво се кани да направи. Опита се да задържи ръката му, но вместо това той поднесе нейната към устните си и чувствено я целуна. Тя искаше да му каже, че го обича. Колко лесно, колко естествено се зародиха тези думи в съзнанието ѝ. Но не биваше да ги изрича сега. Не, все още бе твърде рано. Трябваше да изчака, докато стане готов да я чуе. А после нямаше да престане да му ги повтаря. Хвана лицето му с длани и изтри с целувки криволичещите следи, оставени от сълзите му.

Мангас я прегърна с безкрайна нежност. Ласките му постепенно ставаха все по настоятелни, а нейните целувки — все по-страстни, докато накрая Ленора започна да диша на пресекулки. Изведнъж Мангас я притисна до себе си със страсть, която ѝ показваше, че

вътрешната му съпротива вече е преодоляна. Чувствата му бяха изложени като на длан пред нея.

Обсеби устата ѝ — вкусващ я, докосващ я, галеше я с език по такъв начин, че утробата ѝ изгаряше от болезнена необходимост да я обладае. Ръцете му се плъзнаха по стегнатото ѝ дупе, за да я придърпат по-близо до огъня, изгарящ и неговите слабини. Спуснаха се по бедрата ѝ, галейки нежно чувствителната им кожа. Пръстите му с удивителна лекота се промъкнаха под еластичния колан на късите ѝ панталони. Ленора се задъха от внезапната вълна от наслада, която неговото докосване изпрати по тялото ѝ.

— Не го прави, ако възнамеряваш да спреш... Не ми причинявай тази болка!

Мангас изпитателно я изгледа, търсейки отговора в очите ѝ.

— Наистина ли искаш да те любя тук! — попита дрезгаво.

— Да! — прошепна тя. — Искам да се любя с теб тук и го искам сега.

— Ленора, ако го направим сега, за теб няма да е така, както би трябвало да е, нито пък така, както аз го желая. Вече нямам сили да се контролирам и...

— Точно сега е моментът! — прекъсна го тя.

Мангас покри устата ѝ със своята и Ленора разбра каква стихия бе отпришила в него. Целувката му изискваща да му отвърне по същия начин, със същата готовност. Ръцете му вече не бяха колебливи, а обхождаха тялото ѝ със страсть, която изтри всичко друго от съзнанието ѝ. Тя прие насираните чувства, които Мангас дълго бе чакал да ѝ отдаде щедро. Прие него самия.

Този път сливането им бе много по-различно от преди. Сега бурята на страстта им бе помитаща. Нямаше ги дългите игри с милувки или прошепнати думи. Всеки път, когато Мангас забавяше тласъците си, за да се убеди, че Ленора успява да го следва, тя го подтикваше да продължи. Желаеше го неистово, забравила всяка плахост. Галеше го, разтриваше го, ликуваше, след като той ѝ откликаше с въздишки и стонове от удоволствие.

Когато достигна до мига, в който цялото ѝ същество бе в бездиханно очакване, високо извика името му. Мангас застине над нея и я погледна. После бавно и нежно я целуна, отлагайки кулминацията. Сладостното напрежение стана непоносимо. Ленора прокара ръце по

корема му, преди да ги пълзне още по-надолу, и започна да се извива като ранена змия. Съблазнителният, настойчив ритъм изтръгна дълбок стон от гърлото, на Мангас. Той нахлу дълбоко в утробата ѝ и този път не спря. Поведе я към върха ѝ заедно достигнаха любовния екстаз...

Докато лежаха и се наслаждаваха на нежните си милувки, една мъчителна мисъл постоянно тормозеше съзнанието на Мангас. Не можеше да си представи живота без Ленора. Откакто я бе опознал, откакто я бе обикнал, тя го бе променила необратимо. Давайки ѝ онази част от себе си, до която не бе допускал никой друг, той знаеше, че никога вече не ще бъде същият човек. Бе разкрил душата си пред нея и, за да може да я отведе в миналото си, бе принуден да го преживее отново.

С течение на времето щеше да сподели с нея и всичко останало. Щеше да ѝ разкаже как на единадесет години бе избягал от последния дом, в който бе настанен, и бе отишъл да живее в резерват на апахите, за да открие кой всъщност е. Как на шестнадесет години бе принуден да приеме факта, че не се вмества в малкия свят на апахите, но в същото време не може да влезе и в света на белите. Точно тогава бе започнал да се затваря в себе си, в свой собствен свят, и никога не си бе позволил да повярва, че има някакъв друг свят — никога, освен през онзи съдбовен период на връзката му с Жаклин Уинчестър.

Най-трудно щеше да му бъде да разкаже на Ленора за семейство Уинчестър и как омразата му към Ейдриън го бе насочила към нея. Ейдриън, родителите му... и Жаклин. Бяха му необходими години, за да осъзнае защо така жестоко се бе излягал в Жаклин. През това време самотата бе имала над него много по-голяма власт, отколкото което и да било друго чувство. Постепенно тя бе започнала да губи остротата си, докато не се бе появила Ленора. Но не самотата го бе сближила с нея, нито дори желанието за отмъщение. Това бе инстинктивната нужда от обич — чувството, което преди му бе било толкова чуждо и неразбирамо.

Тъй като вече бе почнало да става хладно, Ленора се сгуши попътно до него. Той я задържа за малко в прегръдките си, а после закачливо я целуна по върха на носа.

— Време е да се обличаш. Макар това да ми харесва, никак не ми се иска да настинеш.

— Обичаш любовниците ти да са силни и здрави, така ли?

— Особено, ако имам планове относно бъдещето им. — Мангас подчертава думите си с продължителна страстна целувка. — Освен това, щом смяташ да ме водиш на вечеря, ще трябва да се отбия в някой магазин и да си купя подходящи дрехи.

— Мислех, че си се погрижил за това тази сутрин. И как така реших да те водя на вечеря?

— Когато аз пригответя закуската и обядта, за вечерята трябва да се погрижиш ти.

Ленора се засмя.

— Това, предполагам, е справедливо.

— И макар че дрехите в бакалията бяха много по-хубави, отколкото човек може да очаква да открие между портокалите и консервите, все пак някои неща липсваха — като панталони и вратоворъзки, например.

— Добре, добре, успя да ме убедиш. Ще се облека.

— По-добре да побързаш, защото май започвам да си променям решението.

— Вече изпусна шанса си, драги. Няма да стане...

Когато Мангас поsegна да я хване, Ленора се опита неуспешно да отскочи настрана. Изминаха още доста минути, преди да започнат да се обличат.

Върнаха се в Аспен точно навреме, за да може Мангас да си избере достатъчно дрехи за цялата седмица. След като оставиха пакетите в колата, отидаха за сладолед в „Кроуъл“, купиха двоен шоколад и бонбони за Ленора, а за Мангас ягоди със сметана. Извървяха пеша трите преки до билетния център на „Аспен мюзик фестивал“ и си купиха билети за концерта във вторник, за балета в петък и за съботното представление на пиесата „Котка върху горещ ламаринен покрив“. На излизане Мангас се обърна към Ленора и ѝ намигна.

— Искаш ли да се обзаложим, че никога няма да използваме тия билети? — попита я с глас на прелъстител.

Ленора усети, че се изчервява.

— Това обещание ли е? — отвърна закачливо.

— А искаш ли да бъде?

— Не мога да повярвам, че си същият мъж, който сутринта категорично отказа да се люби с мен, въпреки че се бях хвърлила буйно в обятията му.

— Този следобед ти много сполучливо успя да ми покажеш каква грешка съм направил. Впрочем, никой досега не ме е обвинявал, че възприемам бавно.

Ленора го хвана подръка.

— О, много съм доволна да чуя това.

Когато се прибраха вкъщи, Мангас заяви, че ще отиде да потича. Тъй като предположи, че ще се забави поне половин час, Ленора реши да си вземе вана. Потопи се чак до брадичката в уханната пяна, затвори очи и остави събитията от последните двадесет и четири часа да изплуват в мислите ѝ като малки розови облачета. Усмихна се при спомена за клетвата, която си повтаряше стотици пъти през двата месеца, докато с Мангас бяха разделени. Всеки път се бе заричала, че в никакъв случай няма да го допусне отново в живота си... А колко лесно се бе предала.

Чисто безумие бе да се любят. Неговият живот бе в Калифорния, нейният — в Колорадо. Трябаше да обмислят още толкова много неща, да уточнят още много подробности, ако искат връзката им да продължи и след Аспен. Дори само мисълта, че би могло да стане така, ѝ причиняваше мъка, караше дъхът ѝ да секне. „Немислим е отново да се разделим. Този път любовта ни ще бъде достатъчно силна.“

Питаše се какво ли щеше да каже семейството ѝ за всичко това? Или Пол Шонеси, Саманта, Марк... Доста време трябаше да отдели, за да убеди брат си, че Мангас не е такъв, какъвто изглежда.

„Дали ще се омъжа за него? Какво ли ще му отвърна, ако ме попита? Ще кажа... да! Въщност, мога и да не го изчакам да ми зададе този въпрос. Може би самата аз ще го попитам.“

Изведнъж от долния етаж се чу звук от затварянето на врата и това я върна в действителността.

— Във ваната съм — извика.

Мангас изкачи с няколко скока стълбището и застана пред вратата на банята.

— Ще имаш ли нещо против да вляза и да си взема душ, докато ти привършваш?

Ленора погледна към остьклена кабинка и си спомни, че не бе делила банята с никого от студентските си години насам. Изведнъж тази идея ѝ се стори прекрасна.

— Не, нямам абсолютно нищо против...

Тъй като не бе го видяла при излизането му, беше крайно изненадана от външния му вид, когато Мангас влезе. Само по шорти и маратонки, той отново бе онзи бегач, когото бе наблюдавала възхитена от мостчето в парка на „Уинчестър колидж“. Но сега Мангас бе достатъчно близо, за да се пресегне и да го докосне. Бронзовият тен на кожата му и блестящата пот подчертаваха издължените мускули на ръцете и краката му. Кръстът му изглеждаше невероятно тесен в сравнение с раменете.

Докато завърташе крана на душа Мангас ѝ хвърли поглед през рамо.

— Ще ми кажеш ли защо си се ухилила така глупаво?

— Спомних си първия път, когато те видях.

— Имаш предвид, когато стоеше на моста, докато пробягвах обиколките?

Устата ѝ остана отворена.

— Ти си ме видял?!

— Защо иначе мислиш, че напуснах алеята и отидох да тичам по листата около игрището?

Ленора се потопи още по-надълбоко във ваната.

— Никога ли няма да имам никакви тайни от теб?

— Никога! — разсмя се той, събу маратонките и шортите си и застана под струята.

Тъй като в момента никак не ѝ се искаше да стане, за да вземе сапуна и гъбата, Ленора лениво го наблюдаваше как се къпе. Дори в толкова ограничено пространство Мангас се движеше грациозно.

Изведнъж, осъзнавайки, че той бе спрял водата, Ленора стреснато излезе от унеса си. Бързо грабна гъбата и сапуна и започна да се сапунисва. Вече се изплакваше, когато Мангас застана до нея широко усмихнат и само с кърпа увита около кръста.

— След минута ще бъда готова, обещавам!

Той коленичи.

— Много се съмнявам в това — прошепна ѝ, проследявайки с пръст ивицата пяна, покриваща гърдите ѝ като блестяща паяжина.

— Не, наистина... Ако реша, мога да се пригответя невероятно бързо.

— Или пък да се забавиш съблазнително дълго може би?

Мангас потопи пръстите си под водата и бавно очерта кръгове около зърната ѝ.

— Защо ли пък ще искам да го направя? — запита Ленора, като си придале наивно изражение.

Ръката му пролази по корема ѝ.

— Да ти покажа ли защо?

Когато тя се спусна още по-надолу, Ленора затаи дъх, вече неспособна да скрие обзелото я напрежение.

— Май бе споменал нещо, че искаш да те водя на вечеря... — подхвърли задъхано.

— По-късно можем да се погрижим за храната... — Сякаш в отговор на неговата забележка, стомахът на Ленора тихо изкъркори. Мангас я погледна насмешливо.

— Можеш ли да направиш това винаги, когато си поискаш?

Тя се разсмя.

— Не му обръщай внимание... Имам взискателно тяло, което настоява да бъде нахранено — прошепна, галейки кръста му. — Но някои апетити имат предимство.

— Сега обаче ще победи стомахът ти. — Мангас бързо я целуна по челото. — Следващия път, когато започнем да се любим, хубава моя Ленора, не искам нищо да ни прекърсва — нито времето, нито работата, а най-малко от всичко гладът. Искам да прекараме без прекърсане цяла нощ заедно. Искам да те накарам да изпиташ такава наслада, че винаги след това да копнееш за ласките ми... такова удоволствие, че цялата да му се отدادеш. Искам да докосвам, да целувам, да галя всяка частича от тялото ти. Искам да се привържеш към мен така, както аз самият съм се привързал към теб.

— И мислиш, че след всичко, което ми наговори, спокойно ще се облека и ще отида на вечеря?

— Както вече казах, всяко нещо с времето си, скъпа моя.

Той докосна с устни нейните в сдържана целувка, пълна с обещания.

— А сега ми покажи колко бързо можеш да се пригответи.

Ленора неохотно се съгласи. Привърши с къпането, внимателно си оправи косата, гримира се и накрая отиде в спалнята, за да огледа дрехите си.

Избра си една рокля, която бе най-красивата, купена напоследък. Чудеше се какво я бе накарало да я вземе в Аспен. Навсякога подсъзнателно се бе надявала, че Мангас ще се появи.

Бавно прокара ръка по синьо-зеления крепдешин. Моделът бе с красиво падащи ръкави, дълбоко деколте и леко разкроена пола. Беше оригинал на известен дизайнер, за който бе похарчила цяло състояние предния месец. Беше си наумила, че това малко угаждане ще я накара да забрави Мангас поне за известно време.

След като облече роклята и за последен път се огледа в голямото огледало на гардероба, обу обувките си и бавно слезе по стълбите.

Мангас захвърли настрана списанието, което четеше, и се втренчи в нея, когато влезе в дневната. Стана и я притисна в прегръдката си.

— Ти си най-красивата жена, която познавам. Дъхът ми секна като те видях.

— Не съм красива, но ми е приятно да знам, че ти мислиш така.

— Не е възможно наистина да вярваш в това!

— Краката ми са прекалено дълги...

— Харесват ми такива, каквито са. Не би искал да са различни. Те са достатъчно дълги, за да се увият около кръста ми, когато се любим...

— Очите ми са твърде големи...

— Очите ти са огледалото на душата ти. Така добре отразяват истинската ти същност! А жената, която виждам в тях, е тази, в която съм се влюбил.

— Устата ми...

— Е създадена точно като за моята.

Мангас нежно засмука първо долната, а после и горната ѝ устна. Целувката му ставаше все по-страстна.

— Съжалявам... — промълви той, останал без дъх. — Обещах, че ще отидем на вечеря, но изглежда ми е доста трудно да стигна до вратата.

— Десертът винаги трябва да следва основното ястие — усмихна се Ленора, хвана го подръка и излязоха от къщата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отидоха в малък френски ресторант в подножието на главния ски лифт. Вечерта бе топла, изпълнена с мириса на лято, което тук, в Скалистите планини бе много по-живописно откъдето и да било другаде. Тъй като искаха да се насладят на приятната вечер, Мангас помоли да им дадат маса на терасата. Докато разглеждаха менюто, до тях достигнаха нежните звуци на изключително добре изпълнявана камерна музика.

— Предполагам, че солистите са от музикалното училище — вметна Мангас.

— Вероятно — отвърна разсеяно Ленора, без да вдига поглед от листа. — Училището привлича много надарени младежи. Преподавателите, както и гостуващите диригенти, са все известни имена в музикалния свят.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката им. Мангас и Ленора доволно се усмихнаха един на друг, когато откриха, че и двамата са си избрали бифтек във фолио.

— А ще желаят ли мадмоазел и мосю предястие? — попита сервитьорът.

— Какво ще кажеш за порция стриди? — обърна се Ленора към Мангас.

Той се чудеше как ли би реагирала, ако ѝ разкаже подробно как бе оцелял, когато за пръв път бе избягал от приюта, за да живее по хълмовете над резервата. Бе изял толкова много животинки, подобни на стридите, че оттогава не бе и помислял отново да ги вкуси, колкото и добре да са пригответи.

— Може би някой друг път — отвърна сухо.

Сервитьорът кимна и се отдалечи.

Ленора се пресегна през масата и докосна ръката на Мангас. Изведнъж страшно ѝ се прииска да узнае колкото се може повече неща за него. Искаше да стане неделима част от него — така, както той бе станал част от нея.

— Успя ли въобще да разбереш нещо за индианския вожд, чието име носиш? — нежното попита, опитвайки се да го върне към темата на разговора им следобед.

— Мангас Колорадос е бил вожд на апахите чирикаха — започна той. — В някой от книгите, които съм чел, е наричан още Червената Ръка. Навярно е бил висок, може би почти колкото мен, а също така е бил и изтъкнат воин. Хората от племето чирикаха са били известни с височината си и със своята ненавист към белите. И накрая са платили твърде скъпо за това. Сега няма нито един резерват, носещ тяхното име. Те са напълно забравен народ, споменаван само в старите филми...

— Мислиш ли, че си един от тях? Че навярно затова майка ти е използвала името на един от вождовете им?

Името му бе единствената нишка, която го свързваше с миналото му. Беше му трудно да й отговори.

— Често съм мислил по този въпрос... — Мангас дълго мълча, преди да продължи: — Името Мангас Колорадос би могло да се проследи много по-лесно от фамилията Тейлър...

Ленора не знаеше какво да каже, за да му помогне, затова само слушаше.

— Когато напуснах резервата...

Като видя изненадата в очите ѝ, Мангас осъзна, че все още не ѝ бе казал нищо за годините, прекарани при индианците.

— По-късно ще ти разкажа за него. И така, след като напуснах резервата, аз се върнах в Таос, за да разбера дали ще мога да открия някого с фамилията Тейлър. Имаше много такива... твърде много. Не зная какво съм очаквал, но то така и не се случи. Търсех, докато намеря някой доста висок мъж или някой със сини очи като моите, а после го преследвах известно време. Опитвах няколко пъти. Сигурно съм ги уплашил — някакво си дрипаво момче с доста дълга коса да те следва по петите — страшничко е, така че мога да си представя какво са си мислели... Тъй като не знаех какво всъщност търся, никак не е изненадващо, че винаги оставах разочарован.

Сервитьорът се върна с виното им. Когато Мангас го опита и показа одобрението си, той напълни чашите и дискретно се оттегли.

— Разбрах, че не си била сред любимците на директора, когато си била в училище — подхвърли Мангас, отклонявайки разговора от

себе си.

Ленора се разсмя.

— О, не, грешиш. Бях негова „любимка“... Винаги имах проблеми заради някое нарушение на правилата. Как научи това?

— Тайна — отвърна загадъчно той.

Ленора се замиели за миг.

— Барбара! Говорил си Барбара Ардън. Какво друго ти каза тя? Надявам се не ти е разкрила всичко от тъмното ми минало.

— Не всичко. Никога не се уморявам да слушам за теб.

Тя му се усмихна над чашата си.

— Колко хубаво го каза!

— Как така страхилицето на долината Салинас се е превърнало в толкова уважаван човек в света на бизнеса?

— Накратко или по-подробно?

— Ако трябва, може и по-подробно — щедро предложи Мангас.

— Все още не съм се утвърдила. Едва наскоро се научих да се държа по-цивилизовано. Осъзнах, че можеш да постигнеш това, което искаш, без да си твърде враждебна или пък конфликтна личност. Научих се също да приемам нещата, които така или иначе не мога да променя. Не можеш да си представиш какво постижение бе това за мен. Животът ми стана много по-лек, след като престанах да се опитвам да превърна всичките си колеги във феминисти. Сега вече мога напълно да се владея, а и да си държа устата затворена на семейните събирания, на които някой от старите ми чиковци заявява, че светът ще бъдел много по-хубав, ако жените просто се върнат в кухнята.

Мангас скептично повдигна вежди и Ленора се разсмя.

— Е, почти успявам да си държа устата затворена. Вече не вдигам скандали, не крещя. А на майка ми не ѝ се налага да слуша скучни лекции относно това, какво е сбъркала във възпитанието ми. Поне така си мисля. Толкова отдавна не съм била у дома, че вече не знам какво става там — добави малко тъжно.

— Добре, тогава нека да те осведомя. Тази година няколко от плажовете бяха опустошени от бурите, но сега ги възстановяват. Нещата около недвижимите имоти постоянно се променят. Понякога единственото ми интересно занимание е да се чудя дали къщата ми е

все още на върха на хълма или вече се е свлякла в долината. Ако искаш, може да дойдеш вкъщи заедно с мен...

Преди да успее да му отговори, сервитьорът донесе вечерята. Ленора вдъхна дълбоко аромата на бифтека, затворила очи.

— Как мислиш, дали ще ни дадат да си вземем малко от тази вкуснотия за утр?

— Не мога да си представя някой, способен да ти откаже нещо.

— О, бих искала това да бе истина... Все пак, струва ми се, че от време навреме вършиш доста добри неща.

— Кажи ми едно от тях. Каквото и да поискаш — ще бъде твое.

— Сега? — прошепна прелъстително Ленора.

Мангас се разсмя високо.

— Това май ми харесва. Изглежда винаги забравям, че зад тези ангелски очи се крие дявол.

— Може да стане опасно — предупреди го тя и по устните ѝ заигра изкусителна усмивка.

— Знаеш ли, че почти успя да изключиш възможността да прекарам цялата вечер, без да ми се прииска да съблека тазиекси рокля от кадифеното ти тяло и да те любя с дива страст.

Зениците ѝ се разшириха от престорен ужас.

— Наистина ли би направил подобно нещо... тук?! — задъхано попита Ленора.

Без да изчака отговора му, тя престана да се прави на ядосана и започна да се държи предизвикателно.

— Сега, като си помисля по-добре, сякаш има някаква вероятност идеята ти да бъде реализирана...

Мангас се втренчи в нея и бавно започна да се изправя.

Ленора протегна ръка да го спре.

— Добре, предавам се. Тази точка се брои за теб.

След като Мангас отново седна, тя отпи глътка вино.

— Докъде щеше да стигнеш? — попита, любопитна да узнае дали е необходимо да отстъпва толкова лесно.

Тръпки я побиха, когато видя искрите в очите му.

— Това е нещо, което никога няма да разбереш, така че ще трябва да се примериш — отвърна ѝ дрезгаво.

Твърдо решена да не се оставя да бъде надмината, Ленора го погледна дяволито и многозначително.

— В случай че все пак се престрашиш да го направиш, моля те бъди внимателен с роклята. Струваше ми цяло състояние...

Мангас поклати глава. Чувстваше се ужасно щастлив и в същото време се страхуваше, че щастието му няма да продължи дълго. „Човек просто не може да бъде толкова щастлив.“ Сякаш някакъв зъл пророк се бе появил в най-тъмните кътчета на съзнанието му и бе започнал да предсказва нещастия. Ленора докосна ръката, му.

— Какво става? — попита, разтревожена от промяната в него.

— Винаги ми е било трудно да приемам неща, които за другите са просто даденост. Постоянно съм в очакване да открия своята половинка.

— Понякога наистина не те разбирам, Мангас Тейлър. Първо ме затрупваш с комплименти, а после ми говориш за някаква си половинка... Уморих се да говоря за себе си. По-добре да се върнем при теб.

Мангас погледна часовника си.

— Имаш точно два часа. Тогава времето за говорене ще свърши.

— Как успяваш да казваш нещата толкова приятно?

— Времето ти тече — предупреди я той.

— Добре, добре. Кажи ми кой те научи да свириш на пиано?

— Искаш да кажеш да „дрънкам“ на пиано, нали?

Ленора изцъка укорително с език.

— Скромността никак не ти прилича!

Мангас се отпусна назад в стола си, въздъхвайки дълбоко, за да покаже нежеланието си да се примери с този разпит.

— В един от домовете останах почти година. Тогава бях на около девет години. В този дом се задържах най-дълго. Обикновено „престоят“ ми траеше няколко месеца, а понякога дори само няколко седмици. Директорката на дома, мисис Айрийн Калдикът, преподаваше и пиано. Ако стоях мирно и тихо, тя ми позволяваше да влизам във всичките й часове и да слушам. А когато вечер главата не я болеше прекалено много, ми разрешаваше да се упражнявам на пианото. Покъсно да имам собствено пиано се превърна за мен в своеобразен символ на успеха. То бе първото нещо, което си купих, когато най-сетне се сдобих с жилище... Все още го пазя — най-обикновено старо пиано с напукан лак. Бях го открил чрез една обява във вестника. Не искам да го дам за повторно лакиране, защото се страхувам, че това

може да развали звука му. Невероятно грозно е, но тоновете, които издава, са прекрасни.

Мангас не можеше да се познае. „Това аз ли съм наистина? Аз ли бърборя за някакво старо пиано, което никой друг не е виждал?“

— Свириш ли въобще пред хора или си винаги така тайнствен, както в колежа?

— Надали някой знае, че мога да свиря.

— Но защо? Ти си добър музикант.

— Музиката е нещо, което никога не съм счел за необходимо да споделя с някого. Освен това — дададе Мангас с усмивка, — мисля, че твоята преценка на способностите ми е донякъде предубедена.

Ленора реши да не спори.

— Защо ми се струва, че твърде малко са нещата, които си споделил с друг човек.

— Никога не е имало друг преди теб...

„Дали е настъпил подходящият момент да му кажа колко го обичам — чудеше се тя. — Дали точно сега да му призная, че сърцето ми прелива от любов и че това чувство става все по-силно и по-завладяващо с всяко ново нещо, което научавам за него? Не. Той не би искал да чуе такова нещо, докато вечеряме в някой ресторант. Не бива да прозвучи така, сякаш е вметнато в разговора между различните ястия, като че е просто поредното нещо за казване.“

Отказаха се от десерта, но се забавиха доста дълго с кафето, докато Мангас отговори на многобройните въпроси на Ленора относно „Апачи Компютърс“. В очите му се четеше голямо вълнение, когато й описваше как в началото той и неговите сътрудници е трябало упорито да се борят, за да се утвърдят.

— Големите компании не се съгласяваха да се занимават с персонални компютри, защото не искаха да се конкурират. Тази сфера предоставяше широко поле за изява и прекрасни възможности за реализация на продукцията, затова се заех да работя по въпроса. Сега, разбира се, те се опитват да наваксат и в това време отстраняват всички малки фирми, създадени докато те си седяха спокойно и бездействаха. Или погълъщат всеки, който има нещастието да се изпречи на пътя им, или слагат примката около врата му и я затягат все повече и повече. Обикновено се действа подмолно — най-често чрез изкусен саботаж или по-скъпо струващи „методи“, като например

натиск върху доставчиците или разрушаване на дистрибуторската мрежа. И можеш да бъдеш напълно сигурна, че тези неща са много ефикасни. Компания като „Апачи“ е страшно уязвима. Ако дори най-малкият компонент не бъде изпратен навреме, цялата верига се разкъсва и ритъмът на работа се нарушава необратимо. Ако най-добрият дистрибутор в района или поне този, с който работиш отдавна, подпише договор с някой друг, ние се принуждаваме да търсим други начини да доставим продукцията си на пазара.

— Точно това ли се случва сега и с вас?

Мангас кимна.

— Все още сме в период на „приятелско“ обсъждане на възможността за сливане, което всъщност означава, че аз продавам — те купуват и тогава ще трябва или да вървя по дяволите и да започна да се занимавам с друго, или да приема някой фиктивен ръководен пост в новосформираното обединено предприятие. Всеки момент очаквам преговорите да прекъснат, след като най-после осъзнаят, че просто печеля време, за да заздравя позициите на „Апачи“ и да я подгответя за предстоящата битка.

— Как смяташ да се бориш с тях?

— По единствения възможен начин. „Апачи“ трябва да се разрасне достатъчно, за да може да предлага добри сделки не само за клиентите, но и за дилърите, дори ако това означава известно време да работим на загуба. Това е нещо като нож с две остриета. Или ще оцелеем, или ще се провалим напълно.

— И тъй като „Апачи“ е частна собственост, това би трявало да означава, че Мангас Тейлър може да загуби всичко.

— Има такава вероятност, но тя не влиза в сметките ми.

Ленора бавно поклати глава.

— Даде ми прекалено много информация за размисъл, така че, ако щеш ми вярвай, въпросите ми просто се свършиха.

— Тогава нека да отидем там, където свирят музикантите, и да изразим признателността си.

— Идеята ти е прекрасна.

Двамата разговаряха и докато вървяха ръка за ръка по средата на улицата. Тя бе затворена за движението на автомобили, за да се осигури безопасност на туристите и гостите на курорта.

За пръв път в живота си Ленора разказваше на някого за майка си. Мангас слушаше внимателно за трагичното погубване на таланта ѝ и от време на време задаваше въпроси, за да я окуражи. Разбираше, че тя разкрива душата си пред него.

Отдадена изцяло на най-съкровените си спомени, Ленора почти не забелязваше покрай какви сгради минават, нито пък техните фасади, които бяха странна смесица от Викториански стил и ранен Уестърн. Все още имаше музиканти по улиците, запазени бяха фенерите и пейките с храсти около тях, напомнящи за едно отминало време.

Малко по-надолу по улицата вниманието им бе привлечено от тихи нежни звуци на китара. Млада жена седеше на висок дървен стол и свиреше така, сякаш бе потънала в свой собствен свят. В песента се говореше за любов — за споделена любов, за любов, която носи радост. Тя вдигна поглед и им се усмихна. Изведнъж им се стори, че свири само за тях.

Когато melodията свърши и аплодисментите стихнаха, Ленора и Мангас ѝ благодариха и се промъкнаха през тълпата, за да се върнат в по-спокойната част на улицата. След няколко минути отново се спряха — този път да разгледат витрината на един магазин.

— Толкова много те желая, че вече едва се сдържам — прошепна Мангас.

Ръката ѝ докосна хладното стъкло там, където неговото лице се отразяваше.

— Струваше ми се, че само аз се чувствам така — промълви Ленора. — Мислех, че напълно се владееш.

— Това е само илюзия, любов моя, само илюзия.

Въпреки че пътуването до вкъщи трая само около петнадесет минути, то им се стори страшно дълго. Сякаш електричество премина помежду им, когато ръцете им се докоснаха. Нямаше никакви думи — те просто не бяха необходими. Всичко, което можеха да си кажат бе изписано в очите им, в нежните погледи, които си разменяха.

Паркираха колата и тръгнаха към входа. Безмълвно се приготвяха за тъй дълго очакваното истинско начало на вечерта. Дори най-обикновеният жест бе многозначителен. Най-сетне затвориха вратата след себе си и Ленора се зае да изключва алармената

инсталация. После се върна в коридора и понечи да включи осветлението, но Мангас я спря.

— Няма да чакам нито минута повече, нито дори и секунда, за да усетя тялото ти плътно до моето — заяви с дълбок страстен глас.

Притегли я до себе си и прегръдката му разкри силата на страстта му.

— Дали някога ще ти се наситя?!

— Никога. Аз съм дрога, която трябва винаги да вземаш, иначе ще... — думите й загълхнаха, тъй като Мангас бе обсебил устата й.

— Вярвам ти — промърмори той, обсипвайки с нежни целувки шията й. — Уверен съм, че ти си наркотик, и то такъв, че никога не ще мога да се откажа. Единствената ми надежда... единственото ми облекчение ще е да прекарам целия си живот заедно с теб.

Като че и двамата осъзнаха едновременно какво се крие зад думите му. Дълго се взираха един в друг в осветения от лунната светлина коридор. Най-после Мангас наруши тишината.

— Сбърках. Не биваше да казвам това сега. Знам, че първо трябва да станем приятели и че ни е нужно за това малко време. То ще бъде истинският съдник дали да останем заедно или не. Но думите ми се изпълзнаха, преди още да съм осъзнал какво казвам. Любовта ми към теб е толкова силна, че просто не мога да мисля за нищо друго.

Леко докосна бузата й, а после повдигна брадичката й, за да я целуне.

— Да обичам, е нещо ново за мен. Не съм сигурен какво трябва да правя. Прости ми, ако сгреша. Искам да те затворя в своя свят и никога да не те пусна. Научи ме как да те обичам, Ленора. Научи ме, за да направя живота ти такъв, какъвто ти направи моя. Искам да ти доставя радост, искам да се чувстваш щастлива, искам...

— А аз искам да престанеш да говориш и пак да ме целунеш... — прекъсна го Ленора, притискайки се силно в него.

— Това ли е всичко, което искаш? Една целувка ще задоволи ли всичките ти желания?

Ръката й се плъзна по бедрото му.

— А твоите?

Тя почувства как роклята й се отваря и чу звука от спускането на ципа.

— Една целувка само би доляла масло в огъня. Не можеш ли да предложиш още нещо?

Мангас смъкна роклята от раменете ѝ и сведе глава до голата ѝ кожа.

Ленора дишаше все по-ускорено.

— Какво имаш предвид?

Нетърпеливо измъкна ризата от панталона му и започна да я разкопчава.

— За мен или за теб?

Мангас успешно се справи със сутиена ѝ.

Ленора го погледна и се усмихна.

— И за двамата.

Той бавно оставил роклята и сутиена ѝ върху дивана, след това прибави сакото и ризата си към колекцията от дрехи, седна и я притегли в ската си.

— Точно в този момент за теб съм намислил нещо като това...

Навеждайки се напред, нежно пое между зъбите си едно от вече потръпващите ѝ зърна и погали с език пленената плът, доставяйки ѝ по този начин удоволствие, граничещо с болка. Ленора сведе поглед надолу към главата му, заровена между гърдите ѝ, и я връхлетя такава вълна от нежност, че тя изненадана затаи дъх. Впи пръсти в косата му и го придърпа още по-плътно.

— А какво бе запланувал за себе си?

Сякаш цяла вечност мина, преди Мангас да ѝ отвърне.

— Може би нещо такова...

Колебливо взе ръката ѝ и я насочи към внушителната си ерекция.

— Искам да се науча как да ти доставям удоволствие, Мангас — прошепна Ленора. — Искам да знам как да те накарам да изпиташ същата невероятна наслада, която ти ми даваш.

Учуден, той бавно поклати глава, държейки лицето ѝ между дланите си.

— Как можеш да си помислиш, че не успяваш да го правиш?

Безмълвно се съгласиха, че е настъпил моментът. Също така безмълвно Мангас я поведе нагоре по стълбището. Съблече я напълно едва до леглото. Когато най-сетне изхлузи дантелените ѝ бикини, той леко се отдръпна и се втренчи в нея.

— Краката ти са съвършени... — Отрони тихо. — Очите ти са пълни с такова доверие ѝ красота, че ми дават повод сериозно да се замисля дали те заслужавам. А устата ти... като я гледам такава каквато е сега — подпухнала от целувките ѝ леко разтворена, сякаш очаква още... Тя е страшно съблазнителна, не мога да я опиша с думи...

Отпуснаха се бавно върху сатенените чаршафи.

— Да продължавам ли с гърдите ти? Да ти кажа ли колко много се възбуждам, когато ги обгърна с длани? Може би трябва да ти разкажа за кадифената мекота на вътрешната страна на бедрата ти и за това, какви еротични трусове възбуждат те в мен, когато ги усетя да се притискат в хълбоците ми...

Ленора го погледна в очите.

— А аз да ти кажа ли как ми подейства, докато тичаше? И в каква страстна самка бе успял да ме превърнеш, преди още да се бяхме срещнали? — Тя проследи с върха на пръста си очертанията на устата му. — Искаш ли да разбереш как ме възбуждаш сега, когато се усмихваш по този начин? Или когато докосваш ръката ми? Или шепнеш името ми?

— Ленора... Ленора... Ленора — изтрягна се от гърлото му.

Кракът ѝ се преметна през него и Мангас придърпа бедрото ѝ поблизо до хълбока си. Наместил удобно ръка на ханша ѝ, започна да я обсипва с нежни целувки — клепачите, после носа, брадичката ѝ. Докато я целуваше, ръката му не преставаше да гали копринената ѝ кожа.

Много скоро тялото ѝ стана изключително чувствително и отзивчиво на ласките му. С безкрайно благоговение Мангас я милваше, масажираше я от талията към корема, след това още по-ниско — към съблазнителната топлина на бедрата ѝ. Тихи въздишки накъсваха дишането ѝ, когато той мълвеше любовни слова, топлейки с дъха си шията ѝ.

Ленора почувства как я залива страстна вълна, сякаш някаква буря внезапно се е развилняла над океана. Ставаше все понетърпелива, ленивите ласки на Мангас започваха вече да я дразнят. Гърдите ѝ жадуваха за нещо повече. Непреодолимо желание изгаряше слабините ѝ.

Но Мангас я целуваше и галеше само бедрата ѝ. Държеше се така сякаш не забелязваше какво ставаше с нея. Ленора инстинктивно започна да се извива, притискайки бедрата си още по-плътно до неговите. Тялото ѝ бе напрегнато като тетива на лък. Пръстите ѝ блуждаеха по стегнатите мускули на корема му и чу как той рязко си погас дъх. Нежните му целувки ставаха все по-настоятелни, по-жадни. Мангас нетърпеливо завладя устата ѝ, обхвана едрите ѝ гърди и започна да потрива набъблалите им връхчета. Бурята на страстта ги връхлетя с пълната си сила. Двамата потънаха в своя почти нереален свят, подчинявайки се единствено на копнежа, който ги изгаряше.

— Сега, Мангас! — прошепна задъхано Ленора. — Вземи ме сега!

Но той все още изчакваше, продължавайки да я възбужда. И когато Ленора вече чувстваше, че не би могла да издържи повече, Мангас проникна в нея.

Също както и преди, сливането им се превърна в пламтяща лава, подхранвана от преливащата от сърцата им любов. Ленора постепенно бе научила какво доставяше най-голямо удоволствие на Мангас и докато го прилагаше на практика, откри, че то доставя голяма радост и на нея самата. Вече знаеше, че може да го накара да се почувства безкрайно щастлив.

След минута едновременно достигнаха върховния момент на насладата и кулминацията на пулсиращия екстаз, а после бавно се завърнаха в реалността.

Мангас се претърколи до Ленора и я придърпа в обятията си. Положила глава на рамото му и с крак, безжизнено отпуснат върху неговия, тя усети как през нея премина тръпка на неземно задоволство.

— Плашиш ме, Ленора... — прошепна ѝ Мангас.

Тя стреснато го погледна. Бледата светлина на луната подчертаваше острите му черти и това ѝ напомни за малката порцеланова статуетка, която бе видяла във фоайето на „Бродмуър“.

— Защо? Какво те кара да се страхуваш от мен?

— Във всеки момент, в който си мисля, че вече означаваш за мен много повече, отколкото бих могъл да си представя, изведнъж откривам, че ти си успяла да завладееш още някое кътче от сърцето ми. Превърнала си се в толкова важна част от живота ми, че се питам как бих живял без теб, ако нещо се случи с нас.

Ленора целуна леко ключицата му. Думите бяха различни, но мисълта бе същата, която вече се бе опитал да изрази. „Защо — чудеше се тя, — толкова много се страхува да не ме загуби? Не аз съм тази, която си отиде...“ Но тъкмо тогава пред очите ѝ се появи образът на малко, самотно момче, израсло изоставено от света.

— Не се страхувай, любов моя! Никога няма да се наложи да разбереш как би живял без мен — обеща му. — Земята ще трябва да се разцепи, за да ни раздели. Но този щат не се намира в земетръсен район.

Мангас хвана брадичката ѝ и я повдигна така, че устните ѝ да срещнат търсещата му уста.

— Ако си мислиш, че най-обикновен грохот и треперене на земята ще ме държат далеч от теб, жестоко се лъжеш. Все още не знаеш колко силна воля имам и колко съм решителен. Не, любов моя. Ще трябва някоя сила, много по-властна от природата, да се намеси между нас, за да успее да ме откъсне от теб.

Ленора закачливо прекара пръсти по ребрата му.

— Това ми звучи като „Аз съм Тарзан, ти си Джейн“.

— Е, след като съм възвеличен така — промърмори той, — би трябвало да изиграя добре ролята си.

Властно я обърна по гръб и започна да обсипва лицето ѝ с целувки. Устните им отново се сляха... Ленора откликна с нетърпение, което го накара да се отдръгне за миг.

— Какво си намислила, моя малка, буйна красавица?

— Доколкото си спомням, обеща ми нощ, изпълнена със страстни удоволствия... Нали не си забравил?

Мангас грабна ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и се взря в нея.

— Знаеш ли, че ме предизвикваš много дръзко?

Очите ѝ се разшириха в престорен ужас, а по устните ѝ заигра дяволита усмивка.

— Така ли? Никога не бих искала да изпусна ръкавицата, която ти не би вдигнал нетърпеливо.

Той започна да покрива шията ѝ с нежни влажни целувки, спускайки се все по-надолу.

— Обещанието си е обещание...

Дрезгаво прошепнатите слова я накараха да потръпне в очакване.

— Май си спомням нещо за „всяка частица от тялото ми“. Това случайно да ти звучи познато?

— Смътно — отвърна Мангас. — Можеш ли да ми подскажеш някои подробности?

Ленора вдигна предизвикателно брадичка.

— Май имаше нещо за докосване или галене или... или целуване...

— О, да! Сега вече си спомних.

Бавно я обърна по корем и започна да масажира раменете ѝ. Големите му силни ръце се плъзгаха по тялото ѝ с удивителна лекота.

С лек масаж Мангас постепенно слезе към стъпалата ѝ. После се зае с прасците, коленете, бедрата ѝ. Все повече се приближаваше до тръпнещата ѝ влажна плът, която самият той бе разпалил отново с търсещите си пръсти.

Мангас спря да я масажира, но отново се върна към познатата територия — този път очертавайки линиите на тялото ѝ с устни, Ленора чувствуваше, че не може да издържа повече.

— Мангас... — прошепна, протягайки ръце, за да го привлече към себе си.

Единственият му отговор бе закачлива усмивка. От устните ѝ се откъсна дълбока въздишка, когато той жадно притисна гърдите ѝ и започна да ги гали с бавни кръгообразни движения на езика си. Връхчетата им станаха твърди и Мангас последователно ги пое в устата си. Ленора тихо изстена от удоволствие. Отначало почти неусетно, бедрата и започнаха да се движат, търсейки начин да се освободят от напрежението, ставащо все по-силно с всяка изминалата секунда.

— Мангас... — прошепна задъхана отново Ленора. Устните му се спуснаха надолу към корема ѝ. Бедрата ѝ се движеха ритмично с нарастващата страсть. Ръцете му търсеха... настояваха. Тих вик се изтръгна от гърдите ѝ, когато Мангас най-сетне се сля с нея и двамата отново изпитаха върховен оргазъм.

Ленора доволно се сгущи в Мангас и го целуна по бузата.

— Ти ме превръщаш в чувство същество, което копнее за докосването ти...

Той отвори едното си око и примигна.

— Значи ли това, че пак си готова за мен?

Ленора се разсмя щастливо.

— Дай ми още няколко минути да сляза от последното потресаващо летене из облаците.

— Ммм... колко красива картина! Винаги ще си представям нас двамата така — винаги, когато си спомням за това как съм те любил...

— Картината не е нищо в сравнение с прекрасното изживяване.

— Да, така беше, нали? — усмихна се Мангас.

Разговорът им премина в споделяне на мисли — всичките те незначителни и в същото време ужасно важни за влюбените. Кратките паузи постепенно се превърнаха в приятна тишина. Припомнила си внезапно, че все още не му е казала думите, които толкова много искаше да му каже през целия ден, Ленора целуна нежно гърдите му и, както си лежеше сгушена в прегръдките му, прошепна тихо:

— Обичам те, Мангас Колорадос Тейлър!

Тъй като Мангас не отвърна нищо, тя повдигна глава, за да го погледне и да разбере защо. Лицето му сияеше от задоволство и щастие, дори когато бе потънал в сън. Ленора се усмихна, самата тя изпълнена с дълбоко задоволство. Занапред щеше да има достатъчно много възможности да му признава любовта си. Отново притисна нежно устни до гърдите му. „Утре сутринта ще му кажа. Какво значение могат да имат няколко часа?...“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утрото настъпи, озарено от слънчева светлина и пълно с обещания. Ленора лениво се протегна до вече събудилия се Мангас, а после пак се сви до него.

— Добро утро! — усмихна се той. — Сигурен съм, че си спала добре.

— Като мечка в дълбок зимен сън. А ти?

— Като пън. Чак съм учуден, че толкова добре. Не помня да ми е било така приятно, че деля леглото си с някого, откакто навърших единадесет години.

Ленора прекара ръка по корема му.

— Имам ли някакви предимства?

Мангас се замисли за миг.

— Май последната ми партньорка не хъркаше. Но като изключим това... Ох!

Ленора бе намерила достатъчно свободна кожа по кръста му, за да го ощипе силно.

— Не хъркам!

— Е, не се оплаквам — отвърна той, опитвайки се да укроти гнева ѝ.

— Не хъркам!

Диалогът им бе прекъснат от звънца на вратата. Спогледаха се учудено. Ленора сви рамене.

— Нямам представа кой може да е.

Мангас отиде да вземе халата си от гардероба. Когато минаваше покрай леглото, Ленора се разсмя и го спря.

— Забравили сме да махнем етикета.

Той го дръпна от ръкава си и го пъхна в джоба.

— Не мърдай оттук!

— Нямам такова намерение.

Мангас все още се усмихваше, когато отваряше входната врата.

Изведнъж усмивката му замръзна. От другата страна на прага стоеше Ейдриън Уинчестър. И двамата се втренчиха учудени един в друг, но скоро изненадата отстъпи пред събудената омраза.

— Ти?! — изломоти Ейдриън. — Какво търсиш тук?

Откакто познаваше Ленора, Мангас мислеше, че всичките му лоши чувства са се стопили, но сега те изплуваха на повърхността с нова сила и го накараха да свие ръцете си в юмруци.

— Здравей, Ейдриън — каза с равен глас.

— Ти негоднико! — процеди Ейдриън. Лицето му започна да почервянява. Въпреки че винаги досега се бе контролирал до съвършенство, този път търпението му изневери. — Какво, по дяволите, правиш в моята къща?!

— Бях наблизо — отвърна сдържано Мангас.

Погледът на Ейдриън се стрелна през отворената врата. Отначало гледаше в недоумение, после сякаш започна да разбира нещо и изражението му стана гневно. Мангас се обърна да разбере какво бе привлякло вниманието му и видя Ленора, която слизаше по стълбите. Златистокестенявшата ѝ коса бе разрошена от съня, а самата тя се прозяваше и затова все още не бе забелязала ситуацията.

Мангас се опита да излезе навън и да затвори вратата след себе си, но Ейдриън я блъсна с ръка.

— Не я намесвай в това! — предупреди го Мангас с нисък и заплашителен глас.

Ейдриън бе побеснял от ярост. Или не го чу, или просто предпочете да не обърне внимание на думите му.

Някъде близо зад себе си Мангас чу как Ленора стреснато попита:

— Ейдриън?! Какво правиш тук? Трябваше да си в Европа.

Ейдриън набързо огледа всекидневната. Очите му се спряха многозначително на небрежно разпилените върху дивана дрехи.

— Кучка! — изсъска злобно той. — Напълно ми е ясно какво правиш ти тук. Откога се занимаваш с този мелез? Кажи, откога?!

В съзнанието на Ленора се надигнаха думи на протест и гняв, но не успя да ги произнесе. Мангас бе сграбчил за яката Ейдриън и го избутваше навън.

— Махай се оттук, Уинчестър!

С изкривени от ужас черти Ейдиън отново погледна мъжа, който се бе надвесил над него. И така, както се бе втренчил в него, изражението му се промени. Като че изведенъж бе разрешил дълго беспокоял го проблем.

— Ти... ти си бил! — изрече задъхано и бавно отстъпи назад, сякаш е бил ударен. — Ти си негодникът, който е дал на Бингъм чека.

После погледна Ленора.

— А пък ти си избрала подходящия момент. Участвала си във всичко. Остави ме да си мисля, че колежът ще бъде мой. Убеди ме да похарча цяло състояние за него, а после го грабна. Опита се да ме изкараш глупак в очите на другите...

— Ейдиън... — започна Ленора, но веднага осъзна колко безсмислено бе да се опитва да говори с него точно сега.

Той не ѝ обърна внимание и заслиза надолу по стълбите. Но дори в гнева си не бе забравил застрашителното присъствие на Мангас. Застана на страничната алея и се обърна.

— Уполнена си, Ленора! — изкрештя ликуващо. — Върни се в Колорадо Спрингс. Не искам да тевиждам близо до моя комплекс.

Този път наистина си тръгна, Мангас затвори вратата.

— Да се махаме оттук, Ленора — каза уморено. — Мисля, че те подложих на достатъчно унижения днес. Нека си тръгнем, преди да се е наложило да го срещнем отново, в случай че реши да се върне.

— Чакай малко. — Тя се отдръпна от протегнатата му ръка. — Разбиращ ли това, което се случи току-що?

— Да — неохотно призна Мангас. — Дяволите да го вземат, така ми се ще да не разбирам.

— Обясни ми тогава! Сигурно имам право да знам.

— Не сега — отвърна той доста по-раззко, отколкото възнамеряваше. — Ще го обсъдим в колата.

Вече неспособна да сдържа чувствата, които я разкъсваха, Ленора го сграбчи за ръкава, когато се опита да мине покрай нея.

— И още как ще го обсъдим! — извика тя. — Току-що загубих един от най-добрите проекти, с които някога съм се заемала, бях наречена „кучка“ от човек, който някога ме считаше за приятел, и на всичко отгоре бях обвинена за неща, които дори не схващам. А ти ми казваш, че разбиращ всичко това. Е, добре, защо аз не разбирам?

Крайно ужасен и потресен, Мангас осъзна, че бе изчаквал твърде дълго. Някакъв вътрешен глас го предупреждаваше през цялото време, че отношенията му с Ейдриън трябваше да бъдат първото нещо, което да разкрие пред Ленора. Но се страхуваше, че би се отдръпнала от него, ако узнаеше как бе възнамерявал да я използва.

— Ленора... — започна умолително, — права си за всичко, което каза. Заслужаваш да знаеш, но сега не е най-подходящият момент да говорим за това.

В очите ѝ блестяха непролетите сълзи на безсилие и гняв. Изведнъж всичко се изясни дълбоко в съзнанието ѝ и това я накара да затаи дъх от изненада.

— Не искаш да ми кажеш, защото се страхуваш как ще го приема?!

Истината в думите ѝ го прониза като оствър нож. Ръцете му увиснаха безжизнено.

— Права си — тихо промълви.

— Мангас, какво е това нещо? Моля те, кажи ми! Не може да е толкова зле, колкото си мислиш!

Безполезно бе да отлага нещо, което тъй или иначе щеше да се случи.

— Наблюдавах те в колежа, а и после не те оставих намира, само защото си мислех, че си любовница на Ейдриън. Изглеждаше ми съвършено отмъщение да те отнема от него. Използвах те, Ленора. Използвах те за собствените си извратени цели.

Ленора примигна. Изглеждаше объркана и озадачена, сякаш ѝ бе говорил на непознат език. После, когато думите бавно проникнаха в мозъка ѝ, силна болка раздри гърдите ѝ и я задуши. Мислено се питаше дали наистина бе възможно да се разбие едно сърце. Погледна Мангас и видя страданието си, отразено в очите му.

— Защо? — успя най-сетне да прошепне, преодолявайки буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— И аз самият вече не мога да отговоря на този въпрос. Първоначалните причини ми изглеждат безсмислени.

Но той трябваше да ѝ отговори. Сърцето ѝ крещеше за отговор — за нещо, каквото и да било, само да накара болката да утихне.

— Какво е станало? Какво е това, което те е накарало да го намразиши толкова много, за да постъпиш така с мен?

Мангас понечи да протегне ръце към нея, но не успя да си наложи да я докосне. Искаше да изтрие сълзите, стичащи се по бузите ѝ, но ръцете му отказваха да докоснат лицето ѝ. Искаше да я вземе в прегръдките си, но разумът не му позволяваше да го направи. Бе сторил всичко, би заплатил всякаqua цена само да можеше да заличи обидата, която се четеше в зениците ѝ.

— Вчера ти говорих за един човек от „Уинчестър колидж“, който ме подкрепи финансово и уреди да получавам стипендията, с която успях да завърша образоването си. Той бе баща на Ейдриън.

Мангас говореше бавно и замислено. Страшно много му се искаше да ѝ бе разказал това в друго време и на друго място.

— Той бе тих човек, предпочиташе академичния живот пред живота на индустриски. Когато Ейдриън достигна необходимата възраст, баща му прехвърли всичко върху него... Мистър Уинчестър имаше и друго дете, Жаклин. Тя много приличаше на баща си и винаги, когато можеше, идваше в колежа, за да избяга от майка си и Ейдриън.

Мангас замълча и разтърка врата си. Мъчеше се да намери подходящи думи. Бе разкъсван от спомените, които изникваха в паметта му. Измина още минута, преди да продължи.

Въпреки че бе страшно напрегната, Ленора търпеливо го изчака.

— И така... — той поклати примирено глава, — накратко, ние се влюбихме. Щастливи и наивни, крояхме планове да се оженим. Макар и да бяха доста далечни тези планове, още в мига, в който разбра за тях, Ейдриън побесня. Дойде там, където работех по онова време, и много подробно ми обясни защо не съм подходящ за сестра му. Дори си позволи да ми опише децата, които евентуално биха ни се родили, наричайки ги „мелези“.

Ленора пребледня. Бе чувала безцеремонните забележки на Ейдриън при случайни разговори и сега знаеше, че Мангас най-вероятно смекчаваше много по-грозна сцена.

— Тогава това никак не ме разтревожи. Преди също се бях спречкал с Ейдриън в училище. Вече го познавах твърде добре и не обръщах внимание на обидите му. Но когато вечерта се прибрах вкъщи и намерих писмото на Жаклин, започнах да осъзнавам, че ние не бяхме един за друг. Бе послушала Ейдриън. Той бе успял да я убеди, че с моя произход никога няма да бъдем приети като брачна двойка в

обществото на обичния ѝ Югозападен район. Дори споделяше мнението му, че децата ни ще бъдат обречени на унижения и мизерен живот. Вярвах, че Ейдриън я е накарал да напише писмото, и че ако само можех да я видя и да говоря с нея, всичко ще се оправи.

„Колко дълбоко трябва да е бил наранен, за да разказва така безизразно историята си!“ — помисли си Ленора.

— Тръгнах за къщата им в Колорадо Спрингс на автостоп, но бях арестуван за скитничество точно пред вратите на колежа. Шерифът ме държа достатъчно дълго — докато Жаклин бъде изпратена в Европа... Този път разбрах истинската причина, поради която баща ѝ бе предпочел да живее в „Уинчестър колидж“ вместо в Колорадо Спрингс. Той бе не само тих и скромен човек, но също така бе напълно подвластен на жена си и Ейдриън и се страхуваше от двамата. Изслуша ме съчувственно, но ме посъветва дори да не помислям да се боря с тях. Каза, че просто няма начин да победя, затова по-добре да забравя за Жаклин и да продължа живота си без нея. Намекна ми, че Жаклин не тъгувала за мен толкова, колкото аз за нея, но тогава аз не обърнах внимание на думите му. Бяха ми нужни още няколко мъчителни месеца, за да осъзная какво се е опитвал да ми каже.

Мангас започна да крачи из тясното пространство между стълбите и дивана, върху който Ленора се бе свила на кълбо, докато го слушаше.

— Тъй като нямах възможност да последвам Жаклин в Европа, реших, че мога поне да я чакам, докато се върне в Колорадо Спрингс. Сезонната ми работа свърши и изведнъж открих, че благодарение на широкообхватното влияние на семейство Уинчестър, почти навсякъде отказваха да ме вземат на работа и практически бях безработен. Единствените хора, които се съгласяваха, да ме наемат, даваха минимална заплата.

Горчива усмивка изкриви устата му.

— Ейдриън се появяваше от време на време да ме гледа, когато мия съдовете и да ми припомня колко глупав съм бил — както той се изрази — да се опитвам да се измъкна от калта и да подобря социалното си положение на гърба на семейство Уинчестър. Тогава той бе едно наперено копеле. Беше уверен, че няма да направя толкова глупаво нещо, като например да посмея да отмъщавам. Затова редовно правеше всичко възможно да превърне живота ми в ад.

Мангас се засмя мрачно. Ленора почвства студенината в смеха му с всяка своя клетка.

— Като някой герой от лош роман аз не се отказвах и чаках Жаклин да се върне. По-точно казано, не се отказвах, докато Ейдриън не нанесе последния си решителен удар. Бях нощна смяна — от полунощ до осем сутринта, а той дойде със сутрешния вестник. Без да каже нито дума, прекоси помещението до мястото, където миех съдовете, и хвърли пред мен част от вестника. В него имаше снимка на Жаклин и съпруга ѝ. Текстът под снимката обясняваше, че те наскоро са се върнали от Европа. На следващия ден напуснах Колорадо и не се върнах до деня, когато те срещнах.

Ленора стана от дивана и като в транс се запъти към стълбите. Опита се да ги изкачи, но разбра, че няма толкова сили. Чувстваше се като нападната от гигантска граблива птица. Всичко, което ѝ бе останало, бе отчаяно чувство за самозащита и точно това чувство не ѝ позволяваше да мисли за Мангас или за страданията му, причинени от Ейдриън. Не би могла да понесе повече от това. Бе съкрушена от предателството на Мангас.

Заговори с нарастващо напрежение, като че излизаше от някаква гъста мъгla.

— И дори след всичките тези години все още го мразиш толкова много, че искаш да си отмъстиш? Годините не са ли успели да уталожат гнева ти поне малко? Когато откри, че още търсиш възмездие, не ти ли бе достатъчно да му отнемеш земите на колежа? Предполагам, че Ейдриън е бил прав... ти си „тайственият благодетел“, нали?

— Да.

— Това не ти ли бе достатъчно?

Ленора шепнеше дрезгаво, а дълго сдържаните сълзи пареха в очите и.

— Трябваше ли да използваш и мен?

— Беше... — Мангас въздъхна. Нямаше никакво оправдание. — Не — продължи тихо. — Не биваше да те използвам. Нямах право да те използвам.

— Ейдриън бе прав — заключи Ленора, загубила битката със сълзите. — Ти си негодник. Да ме използваш хладнокръвно, както би използвал пионка върху шахматна дъска...

— Ленора, недей да...

— Какво? Да не се чувствам наранена? Или ядосана? Какво да не правя, Мангас?

— Не затваряй вратата между нас.

— Как бих могла да затворя нещо, което никога не е било отворено?

Тя отблъсна протегнатите му ръце и изтича нагоре по стъпалата.

Пътуването обратно до Колорадо Спрингс бе цяло мъчение и за двамата. Мангас шофираше, а Ленора гледаше втренчено през прозореца, без да вижда нищо. Тишината се бе издигнала като грозна бариера помежду им и никой от тях не можеше да я преодолее. Когато пристигнаха пред жилището на Ленора и паркираха, тя веднага понечи да отвори вратата. Мангас хвани ръката ѝ.

— Трябва да поговорим.

— Какво още има да си кажем?

— Няма значение какви думи използваме. Трябва да намерим начин да уредим това, което се случи с нас.

— За това просто няма достатъчно думи.

— Ленора, моля те...

— Добре — съгласи се уморено тя.

Някъде дълбоко в сърцето си усещаше, че все още се надяваше Мангас да ѝ каже нещо, което да накара болката да изчезне — нещо, което да им позволи да се чувстват отново така, както се чувстваха преди. Безмилостно изтласка тази надежда вън от мислите си. „Няма да играя ролята на глупачка! Два пъти ми бяха достатъчни — трети път е недопустим!“

Мангас оставил багажа до вратата, а Ленора прекоси всекидневната, за да дръпне завесите. Когато се обрна, изражението ѝ бе сдържано, а очите студени.

— Казвай, каквото имаш да кажеш, Мангас, а после си върви.

— Не мога да повярвам, че ще изоставиш така лесно всичко, което имаме.

— Всичко, което имаме? — иронизира го тя. — Тогава нека да видим какво имаме... Имаме връзка, изградена върху лъжи и измама.

Имаме приятелство, основано на полуистини. Имаме любовна афера, която е просто една измислица.

Въпреки че си бе обещала да остане спокойна, неволно повиши тон:

— Имаме толкова общо, колкото един от твоите компютри и някое сметало.

— А любовта? — попита тъжно Мангас.

Ленора се втренчи през прозореца, надявайки се, че не е забелязала болката ѝ.

— Не може да обичаш някого, от когото се страхуваш.

Тези думи накараха сърцето му да натежи от мъка и жестоко унищожиха надеждите му.

— Защо се страхуваш от мен?

— Откакто се срещнахме, все се опитвам да убедя себе си, че не си по-различен от другите. Но не е така. Опитвах се да си представя какво бих преживяла като дете, ако бях на твоето място... След това как бих продължила, как бих се справила в колежа, ако минех по твоя път. После... какво би станало с Ейдриън и Жаклин... Как си успял да се измъкнеш от тази дупка и веднага да започнеш изграждането на „Апачи компютърс“, сякаш нищо не се е случило? Предполагам, че никога не си имал нужда от някого, Мангас, но аз не съм такава. Ако си бях позволила да те обикна, щях да се нуждая от теб, както се нуждая от въздух да дишам. А ти нямаше да се нуждаеш от мен. Точно това щеше да ме унищожи. Не мога да позволя такова нещо да се случи.

Ленора продължи да гледа през прозореца към малкото дворче, защото знаеше, че ако се обърнеше с лице към Мангас, той щеше да разбере лъжата, която бе изрекла. Скривайки собствената си реакция, тя не можа да види колко тежък удар му бе нанесла.

„Как може да си е изградила толкова погрешна представа за мен?!“ — питаше се Мангас. — Този път нямаше как да се защити. Пламенно бе отворил сърцето си за Ленора и сега то нямаше да се затвори. Щеше да има нужда от нея, щеше да страда за загубата ѝ всеки миг от живота си.

— Надявах се, че ще имаме време да се опознаем като приятели и че това ще прерасне в любов, която ще продължи през целия ни живот. Но май не се случиха твърде много неща...

— Да — промърмори тя. — Не можем да се върнем назад, а аз не искам да продължавам.

Победен, Мангас отпусна тежко рамене.

— Интуицията ми подсказва, че трябва да остана и да се боря, но не мога... Не си права в преценката си за мен, Ленора, но трябва да призная, че няма думи, с които бих могъл да те убедя в това. Утре, когато си помислиш по този въпрос, попитай се също дали е възможно страхът ти от мен да е донякъде, всъщност, страх от самата теб. Вероятно истинската причина да напуснеш своя дом и никога да не се върнеш там е, че се страхуваш от това каква и коя си. Съдейки по нещата, които узнах за теб от разговорите ни, струва ми се, че си внушила, че всички в семейството ти са те учили, че жената трябва да се подчинява на мъжа. Толкова много ли си обсебена от тази идея, че чак си наложила да повярваш, че да обикнеш един мъж означава рано или късно да станеш просто негова сянка? Възможно ли е да не си позволяваш да се обвържеш, защото се страхуваш, че не си достатъчно силна, за да успееш да запазиш собственото си „аз“? Или пък се страхуваш, че някъде дълбоко в теб се крие жена като майка ти? Не можеш ли да приемеш мисълта, че дори и да е имала възможността да промени живота си, майка ти просто не е поискала да го направи? Мисля, че страхът ти е свързан не толкова с това колко силен съм аз, а по-скоро колко слаба си въобразяваш, че си.

Ленора го изгледа гневно.

— Мислех, че си следвал за инженер. Не знаех, че си специализирал и психология.

— Сарказмът не е...

Думите му бяха прекъснати от иззвъняването на телефона.

Ленора взе слушалката, послуша за момент и му я подаде. Отиде до камината и го зачака да свърши разговора си.

Когато вдигна очи видя колко съкрушен изглежда, едва се сдържа да не се приближи и да обвие ръце около врата му. Мангас стоя и слуша доста дълго, като само от време на време правеше кратки забележки, от които Ленора нищо не можеше да разбере. Затвори апаратата и се обърна към нея.

— Трябва да тръгвам. Искам да знаеш, че бих останал колкото е необходимо, ако имаше някаква надежда за нас.

— Да те закарам ли до летището?

Тя се опитваше да бъде вежлива, въпреки че целият ѝ свят бе рухнал. Тъжна усмивка се появи на устните му.

— Дойдох с колата си, не помниш ли? Ще я оставя на летището и по-късно ще изпратя някой да я докара:

— Надявам се, че всичко е наред...

Ленора не искаше да каже точно това. Звучеше като учтиво и подходящо нещо за казване — без никакъв определен смисъл и съвсем неангажиращо.

Вместо да ѝ отвърне с нещо също толкова безсмислено, Мангас тръгна към вратата. После спря и се обърна. Дълго остана загледан в нея, запечатвайки образа ѝ в паметта си. Знаеше, че той винаги щеше да го преследва неотльчно.

— Един ден — каза ѝ тихо, — когато погледнеш назад, спомни си колко много те обичах.

— И аз теб... — прошепна Ленора, но преди думите да се бяха отронили от устните ѝ, той вече бе излязъл.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато на следващата сутрин се приготвяше за работа, Ленора успя най-сетне да измести постоянно въртящите се в главата ѝ мисли за Мангас с идеи за новите си проекти. Бе решила да използва работата като средство против празнотата, останала след него. Вече го бе правила веднъж. Само че този път с болка осъзна, че той няма да се върне.

Когато пристигна в офиса, секретарката ѝ безмълвно я изчака да мине и след това я последва във вътрешния кабинет.

— Мейсън иска да те види веднага — каза ѝ тихо. Ленора изстена вътрешно. „Явно Ейдриън не си е губил времето и вече е подал оплакванията си!“

— Благодаря ти, Джаки — отвърна мрачно. — Кажи му, ако обичаш, че след малко ще бъда при него.

Остави куфарчето до бюрото и пусна чантичката си в едно от чекмеджетата с папки. После тръгна по коридора към разкошните кабинети в западната част на сградата.

Секретарката на Дейвид Мейсън я пусна да влезе веднага — нещо, което Ленора не помнеше да е правила през всичките тия години в компанията.

Когато видя, че винаги благовъзпитаният Дейвид Мейсън не стана при появяването ѝ, разбра, че ще си има много по-големи неприятности от друг път.

— Мис Рандолф, нямам думи да изразя разочарованието си от вас — започна без предисловие той.

— Добро утро, мистър Мейсън!

„Ако ще ме укоряват за нещо, то поне нека е при възможно най-добри обстоятелства.“ Всъщност, много ѝ се искаше да му отвърне по същия начин, но този метод не би бил достатъчно ефективен. Отдавна вече се бе убедила, че една хубава обида не се считаше да добра защита при този човек. По-разумно бе да се държи скромно и с известна доза разкаяние, използвано в подходящ момент. Така

мъчението свършващо за двойно по-кратко време. Ако започнеше да се защитава, можеше цял ден да остане затворена в това „светилище“.

— Не, мис Рандолф, не е добро утрото. — Откакто „Мейсън, Лангли и Мейсън“ съществува, никога досега служител от нашата компания не ни е донасял такъв срам и не е имал такова аморално поведение.

— Моля?

— Не се правете на невинна. Няма да успеете да ме убедите!

— Да ви убедя? — повтори Ленора, твърде смяяна, за да може да каже нещо повече.

— Мистър Уинчестър ме уведоми за престъпната ви връзка с фиаското в колежа и отвратителната проява на морална деградация, която той е открил в Аспен.

Забравила за разумното си решение, Ленора възмутено отвърна:

— Нямам нищо общо със случилото се в колежа! — Стисна зъби, опитвайки се да контролира надигащия се у нея гняв. — А това, което правя в свободното си време, щом не засяга фирмата по какъвто и да било начин, си е моя лична работа и не би трябвало да интересува, когото и да било.

— Грешите, мис Рандолф. Всичко, което вършите във фирмата и извън нея, ни интересува.

Ленора едва преглътна язвителния си отговор.

— Може ли вече да изляза?

— Да, разбира се. И можете окончателно да си тръгнете.
Уволнена сте.

Дъхът ѝ секна.

— Уволнявате ме, само защото Ейдриън Уинчестър е дошъл да ви се оплаква, че спя с някой мъж, докато съм в Аспен?! Не ви ли е идвало наум, че вероятно се е разстроил, защото е имал свои собствени планове за мен? Или може би така е по-удобно за „Мейсън, Лангли и Мейсън“? Предполагам, че би било уместно да спя, с когото и да е, стига само той да е добър клиент.

— Губите контрол над нервите си, мис Рандолф!

— Дяволски прав сте, мистър Мейсън, наистина губя контрол!
Дадох на тази компания някои от най-добрите проекти от години насам, без дори веднъж да изискам пълно признание. Участвах във

всички тъпи игрички на компанията ви и винаги в съответствие с тесногръдите ви правила...

— Сега вече говорите несвързано, мис Рандолф. Каквото и да казвате, няма да ме убедите да променя решението си. Съгласих се да работите за нас по толкова важни проекти, само защото другите упражниха огромен натиск върху мен. Настояваха да имаме жена с по-висок служебен ранг, за да докажем, че сме компания с напредничави възгледи. Е, добре, нека ви призная каква сладка победа е за мен да докажа най-накрая колко прав съм бил. Нямате работа в тази сфера и считам за моя привилегия — не, да го наречем удоволствие — да ви го кажа.

Ленора се изправи така, че да може да го гледа от възможно най-голяма височина, и бавно произнесе:

— Искам да сте сигурен, че сте запомнил името ми... Дейвид. Ще дойде ден, когато то ще започне да ви преследва постоянно.

Завъртя се на пети и излезе.

Преди да стигне отново в кабинета си, вече трепереше. Минавайки покрай секретарката, без да обърне внимание на озадаченото й изражение, затвори вратата след себе си. Облегна се на нея и се втренчи в прозореца, през който така често бе гледала навън. От гърдите й се изтрягна сподавено ридание, въпреки че бе решила да погребе всичко вътре в себе си.

Никога не бе си и представяла, че е възможно толкова много да я боли заради уолнението.

Бе отдала цялата си енергия на тази компания, надявайки се, че усилията й не само се одобряват, но и се ценят от отговорните лица. „Как може да съм била толкова сляпа?! Хайде, стига, Ленора — безмилостно се укори тя. — Къде ти е закалката? Не си ли спомняш, че ти бе тази, която искаше да положи основите на феминизма в една изцяло доминирана от мъже компания. Никой не те е карал да го правиш. Нямаш право да се учудваш, че това се случва. Случвало се е със стотици жени преди теб и пак ще се случва с още много други... Освен това, какво толкова оставяш след себе си? Колко истински приятели си спечелила? Не могат да ти отнемат таланта и опита. Макар че повечето ти проекти са реализирани от името на компанията, все пак ти започна да добиваш известност в проектантските среди на

Колорадо Спрингс. Сигурно няма да е трудно да започнеш работа в друга компания...“

Въпреки че се опитваше да направи справедлива преценка на нещата, въпреки решимостта си да не позволява на случилото се да я нарани, половината час, докато си събираще нещата, ѝ дойде повече отколкото можеше да понесе. Дори стariят ѝ навик да използва гнева, за да се измъква от трудни ситуации, този път ѝ изневери. За миг размисли и върху възможността да даде фирмата под съд, но после бързо се отказа от тази идея. Знаеше, че в съдебната зала би могла и да спечели дело за полова дискриминация, но това би означавало да привлече общественото внимание върху връзката си с Мангас. Пресата веднага щеше да подеме темата, репортерите щяха да започнат да го следват по петите и да превърнат живота му в ад. Не би могла да го жертва, за да докаже правотата си, нито дори за да защити принципите си. По-скоро би се отказала от мечтата си, отколкото да го нарани по този начин.

С ръка на бравата се огледа за последен път. Искаше да си спомни добrите времена, радостта си, когато някой клиент бе особено доволен или когато във въображението ѝ се появеше много оригинална идея, и то толкова внезапно, че едва успяваше да я нанесе върху хартия, преди да е изчезнала. Часовете, прекарани тук заедно с Пол Шонеси, се бяха сраснали като едно неделимо цяло с хубавите спомени от този кабинет. Страшно много щеше да ѝ липсва — с бързите си справки по проектите, със споделените проблеми, съчувствената усмивка, когато нещо сякаш не е наред, с кратките прегръдки, когато се поздравяваха за някой успех. Щяха да си останат приятели, но вече нямаше, да го има онзи всекидневен контакт с него.

„Стига вече! — укори се отново. — Сантименталните мисли няма да ти помогнат да изминеш по-лесно тридесетте метра до асансьора. Слава богу, че поне е понеделник ѝ все още е рано. Вероятно ще мине още час, преди клюката да се е разпространила навсякъде, а това ще ми бъде достатъчно да се измъкна с колкото се може по-малко шум.“

Трябваше да се спре за малко при Джаки и да ѝ благодари, че бе толкова добра секретарка и вършеше много неща извън задълженията си, без да се оплаква. Но знаеше, че ако го направеше, сълзите парещи

в очите ѝ щяха да бликнат, колкото и да се опитва да ги задържи. Бе решена да си тръгне с достойнство, каквото и да ѝ костваше.

Но едва не наруши това свое решение, когато излезе и видя Джаки открыто да плаче.

— Виждам, че тази сутрин клюките са плъзнали по-рано от обикновено — каза Ленора с въздишка и отиде до бюрото ѝ. — Мислех да ти се обадя по-късно... и може би да те поканя на обяд... Малко ми е трудно да изразя благодарността си точно сега...

— Разбирам, мис Рандолф... — едва промълви Джаки иззад смачканата си кърпичка.

— Оставих някои неща за теб в кабинета — акварела на Черния Каньон от Ганисън и репродукцията с маите на Смит. Помня, че няколко пъти им се възхищава. Това е твърде скромен начин да ти благодаря за всичко, което направи за мен...

— Не мога да си представя да работя за някой друг... — Нови сълзи заблестяха в очите на секретарката ѝ.

— Не плачи, Джаки! — нежно я сгълча Ленора. — И без това ми е достатъчно трудно да напусна.

Сбогуваха се и Ленора тръгна по коридора. Когато приближи ъгъла, зад който завиваше, за да отиде в отдела на Пол, забави крачките си, но само след миг отново се забърза, тъй като прецени, че вече се бе подложила на достатъчно много изпитания. Въпреки че страшно много ѝ се искаше да поговори с някого, а както винаги, Пол бе най-подходящият за целта човек, не можа да си наложи да остане в сградата дори минута повече. „Ще му се обадя по-късно. Може би ще отидем някъде заедно и ще изпием бутилка вино, докато обсъждаме несправедливостите в живота...“ Ленора изведнъж пребледня, осъзнавайки, че всъщност не Пол бе този, с когото искаше да бъде в момента. Пол нямаше да я накара да се почувства по-добре и да погледне трезво към бъдещето си. Имаше нужда от друг и много добре знаеше кой е той.

Когато пристигна в празното си жилище, усети как затъва още по-дълбоко в онзи нереален свят, който я заобикаляше, откакто се бе върнала от Аспен. Изглеждаше толкова просто да се върнеш вкъщи, но Ленора откри, че не може да се ориентира в тази толкова позната територия. Да се намира тук по средата на деня в понеделник бе напълно объркващо. Всичко изглеждаше не на място. Чакаше сълзите

да се появят, но очите ѝ си оставаха сухи. Чувстваше само някаква смразяваща вцепененост. Дълго се лута из стаите като звяр, хванат в капан. Изведнъж видя куфарите си в ъгъла, където Мангас ги бе оставил. Докато ги замъкваше в спалнята, ѝ мина през ума, че разопаковането им поне ще я накара да върши нещо.

Отвори капака и ужасена затисна устата си с ръка, когато видя какво имаше най-отгоре. Бе забравила, че им се наложи да сложат дрехите на Мангас при нейните, тъй като той нямаше свой куфар. Тази малка частица от мъжа, когото обичаше, ѝ причини повече болка, отколкото си бе представяла, че може да изпита.

Най-после сълзите бликнаха.

Седмицата, както и следващата, изминаха в търсене на работа. След като отиде на шест събеседвания и всеки път надменно или пък притеснено ѝ бе заявявано, че няма свободни места, Ленора най-сетне призна пред себе си, че Дейвид Мейсън се бе погрижил да няма никакви шансове да си намери работа в Колорадо Спрингс. А щом не можеше да си намери работа тук, където хората я познаваха, тогава какво би станало, ако се преместеше в друг град. Все още имаше няколко фирми, към които да се обърне, но никоя от тях не се занимаваше с това, което тя искаше да работи.

Докато приготвяше вечерята, Ленора размишляваше върху възможностите за избор. Поне не бе във финансово затруднение. От години живееше, отدادена единствено на професията си и нямаше почти никакво време да харчи пари за нещо. По-голямата част от заплатата ѝ бе внасяна в банката и въпреки че лихвите бяха ниски, не бе потърсила други възможности за инвестиции. Затова бе доволна, че сега парите ѝ бяха на разположение.

Чу стъпки по страничната алея. Погледна през прозореца и видя Пол Шонеси, който се приближаваше с някаква чанта в ръка. Изтри ръцете си и отиде да го посрещне на вратата.

- Идваш тъкмо навреме за вечеря — усмихна му се тя.
- Облечи се. Ще те водя да вечеряме навън.
- Сигурен ли си, че искаш това? Пригответ салата и пиле по китайски и има достатъчно много.

— Добре. Успя да ме убедиш, че е за предпочтение да празнуваме тук, отколкото в някакъв си скучен ресторант.

— Ще се радвам, ако имаме повод за празнуване. Влез и ми разкажи всичко.

Пол мина покрай нея и влезе в кухнята, където с елегантен жест извади от чантата бутилка „Дом Периньон“.

— Ох! — възклика Ленора одобрително. — Не знам какво празнуваме, но то трябва да е наистина нещо много специално.

— Няма да разбереш, преди да сме вдигнали чашите си за тост.

Тя отиде до шкафа и извади две красиви чаши. Като видя колко дълго Пол се занимава с отварянето на бутилката, изцъка с език раздразнено.

— Защо се бавиш?

— Имай търпение!

Неговата възбуда вече бе започнала да я заразява и Ленора откри, че става все по-любопитна да чуе новината.

— Дай аз да я отворя — предложи с шумна въздышка.

— Какво?! Искаш да завземеш тази последна крепост на мъжкото превъзходство?

— Превъзходство? — засмя се тя.

— Разбира се, че можеш и да успееш да извадиш тапата на бутилката по-бързо от менено това не означава, че ще го направиш със същия стил. Нека да се разберем — всеки да си знае задълженията. Има неща, които само един мъж може да направи добре. Ние...

Думите му бяха прекъснати от тихото изпукване, когато най-сетне тапата излезе от бутилката.

Пол тържествено наля от искрящата течност и приготвените чаши и подаде едната на Ленора.

— За „Шонеси и Рандолф“. — Той ѝ смигна закачливо. — Или ако все пак си така твърдоглава, че да настояваш да си първа, за „Рандолф и Шонеси“.

Ленора се втренчи в него.

— За какво говориш? — прошепна тя уплашено.

— От този следобед аз съм безработен. И тъй като винаги съм мечтал да имам страхотен шеф... Избрах себе си и, разбира се, теб. Но мисля, че след като ти ще си твърде заета да вършиш всичко онова, с

което се справяш толкова добре, и няма да имаш време да ме контролираш, ще трябва, така да се каже, да контролирам сам себе си.

— Пол, какво си направил? — попита Ленора, макар вече да знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Напуснах — отвърна кратко Пол.

Лицето ѝ помръкна и тя остави чашата си на барплота.

— Как разбра?

Пол сви рамене. Изведнъж стана сериозен.

— Не бе трудно да разбера какво става. С твоя талант ти вече би трябвало да отказваш на настоящелни работодатели. И тъй като не го правеше, предположих, че или Уинчестър, или Мейсън, или пък и двамата ти погаждат мръсни номера. Просто няма начин да се бориш с тях в този град.

— Щом го знаеш, тогава какво те кара да мислиш, че заедно ще успеем?

— За разлика от теб, Ленора, аз никога не съм бил щастлив в „М, Л и М“. Да работя самостоятелно е мечта, която тая откакто завърших, но имах достатъчно ум в главата си, за да осъзная, че не съм готов за самостоятелна работа. Понякога решенията не зависят от нас. Не бих казал, че съжалявам. Напротив, страшно съм доволен... — Пол замълча и стеснително добави: — Твоето нещастие се оказа събъдане на мечтите за мен. Но не позволих на възторга си да надделее. Доста дълго размишлявах върху тази идея и реших, че бихме могли да оцелеем на първо време, докато всичко утихне. Имаме достатъчно добри връзки с фирмии, на които не им пuka за Уинчестър или Мейсън, и които ще ни помогнат да преминем трудните времена. Няма да ни направят богати или известни, но и няма да умрем от глад. А веднъж отворим ли си отново пътя към висшите кръгове... — Гласът му стана заплашителен. — Ще изритаме онези кучи синове от „Мейсън, Лангли и Мейсън“ вън от бизнеса.

Ленора се усмихна. Ентузиазмът му я накара да повярва, че това може да стане реалност.

— Звучи ми така, сякаш се готовим за битка на живот и смърт.

— Ммм... Това ми харесва, съдружник. Да пием за това!

На следващата сутрин Ленора откри, че скъпото вино причинява същото главоболие като евтиното. С Пол бяха стояли до късно през нощта, за да обсъдят плановете и надеждите си за фирмата, като всеки от тях се опитваше от време на време да се противопостави на идеята и да намери някакви причини за евентуален неуспех. В рамките на няколко часа научиха един за друг много повече, отколкото бяха научили през цялото си досегашно приятелство. Споделиха както мечтите, така и страховете си. Завършиха, дискусията със здраво ръкостискане, топла прегръдка и големи надежди за общото си бъдеще. А след като хвърлиха монета, решиха да нарекат фирмата „Рандолф и Шонеси“.

Стиснала главата си с длани, Ленора се залута из кухнята за чаша вода и аспирин, преди да се осмели да излезе на твърде ярката за нея слънчева светлина, за да вземе вестника от терасата. След като си направи кафе, отново се промъкна в леглото и подложи възглавницата зад гърба си. Скоро откри, че с няколко глътки кафе и решително усилие на волята би могла да се концентрира върху дребния шрифт на обявите за недвижими имоти във вестника. Сама бе изявила желание да потърси офис, докато Пол подготвяше документите, необходими за получаването на разрешително за работа и за сключване на договор за съдружие.

Да се захванеш със собствен бизнес при съществуващите условия на пазара бе лудост, невероятно дръзка постъпка, но също и единствено спасение. За пръв път от две седмици насам Ленора бе наистина развлнувана. Ако нещо можеше да я накара да забрави Мангас, то това начинание със сигурност ще успее да го направи. Дните и нощите й щяха да са изпълнени с работа и споменът за него вероятно щеше да избледне. Болката, която сега разкъсваше сърцето й, скоро вече щеше да е минало.

Сложи вестника в ската си и се втренчи през прозореца. „Какви глупави игри се опитвам да играя!“ Според майка й като дете била обичала най-много играта, в която е трябвало да се прави на друг човек. Явно още не я бе забравила. Само че сега бе в ролята на щраус, пъхнал главата си в пясъка. Въобразяваше си, че може лесно да забрави Мангас Тейлър, но той бе навлязъл дълбоко в душата й, бе станал частица от нея и бе невъзможно да го изтръгне от сърцето си.

Никога нямаше да спре да мисли за него. „Мога само да се надявам болката да се притъпи, с времето да...“

Телефонът иззвъня.

— Откри ли вече някакво място? — попита Пол в отговор на нейното „ало“.

— Има три или четири възможности. Ще се обадя на агенцията, веднага щом главата ми спре да пулсира.

— Е, не се преуморявай. Току-що намерих два билета за благотворителния бал „Фаундър“, който ще се състои довечера. Време е да навлезем в обществото, за да можем да осведомим всичките си потенциални клиенти, че в Колорадо Спрингс се е появила нова проектантска фирма и офисът ѝ скоро ще бъде открит.

Решиха кога да тръгнат и какво да бъде облеклото им и завършиха разговора си.

Ленора се облегна на възглавницата и затвори очи. Толкова хубаво бе отново да има с какво да се занимава. Макар да се опитваше да го отрече, беше ѝ пределно ясно, че бе започнал да я завладява страх, когато разбра, че шансовете да си намери работа намаляват все повече. Прекрасно бе, че тя и Пол можеха да си предложат нещо един на друг. Не искаше да я съжаляват.

Най-сетне бе приятно изненадана и че главоболието ѝ е изчезнало. Тъкмо когато се измъкна от леглото и тръгна към душа, телефонът отново иззвъня. Този път бе Саманта.

— Как върви? — попита весело братовчедка ѝ. Обаждаше се всеки ден, откакто Ленора бе уволнена. Този въпрос звучеше по-скоро като покана за Ленора да сподели проблемите, ако иска, разбира се.

— Всичко е наред.

— Намерила си работа?!

— Ами... не съвсем. Може да се каже, че работата намери мен. Да се срещнем за обяд и ще ти разкажа по-подробно.

Есента се промъкна почти незабелязано, докато суматохата около откриването на офиса продължаваше. Успяха да намерят подходящи помещения, както и мебелировка. Направиха си и фирмена емблема с много оригинални по форма букви „Л“ и „Ш“ и веднага я дадоха да бъде отпечатана върху визитни картички и канцеларски

принадлежности. Накрая наеха художник да изпише със специален шрифт имената им на вратата на офиса. Заемът, документите по съдружието и разрешителното бяха подгответи невероятно бързо и без каквito и да било пречки. Това им даде възможност да започнат работа много по-рано, отколкото бяха посмели да се надяват.

Най-сетне големият ден дойде. Ленора и Пол се срещнаха пред входната врата, за да отпразнуват случая. Местният вестник бе обещал да им отдели колона или две в бизнес страницата, но фотографът щеше да дойде едва след около два часа.

Залата за съвещания, която се намираше между кабинетите им, скоро се изпълни с аромата на прясно сварено кафе. Приготвиха си закуска с портокалов сок и кроасани. Когато всичко бе готово и двамата седнаха, Ленора вдигна чашата си със сок.

— За нас, Пол. Нека да успеем с бизнеса, както сполучихме с приятелството си. Ти си страхотен човек и аз съм ти много задължена.

Пол се усмихна топло.

— Просто направих, каквото можах.

По средата на закуската той отново стана сериозен.

— Ленора, искам да знаеш, че досега избягвах да казвам каквото и да било, защото мислех, че не е моя работа. Опитвах се също да се убедя, че макар и да сме съдружници, това не ми дава правото да се бъркам в личния ти живот. Но явно нито един от аргументите не е успял, защото сега ще направя точно това, което знам, че не трябва да правя. Не очаквам да ми кажеш какво се е случило. Дори не съм сигурен, че искам да знам...

— Пол, стига сиувъртал, ами по-добре изплюй камъчето.

— Може ли да се направи нещо, двамата с Тейлър отново да се съберете? — Тъй като не получи отговор, Пол продължи: — През повечето време успяваш да се владееш, но понякога виждам много ясно болката и самотата ти. Може би се меся, защото преди да го срещнеш, никога не си била такава. Мислех, че нещата ще се пооправят, но няма никаква промяна. Не ме разбирай погрешно, Ленора. Справяш се много добре и не мисля, че личните ти проблеми биха пречили на работата на фирмата — просто не мога да издържам да те виждам толкова... толкова...

„Наистина ли депресията ми е толкова явна?“ Ленора доста дълго време мълча замислена.

— Добре, Пол — каза най-после. — Предполагам, че трябва да поговорим за това.

— Не е задължително да...

— Знам. Не съм си и помисляла, че се бъркаш в живота ми. Не потърсих съвета ти, защото знаех, че всянакво обсъждане е безпредметно. Все едно непрекъснато да строиш пясъчни замъци на брега на океана... С всеки прилив или отлив мечтите, надеждите биват отмивани от вълните. Вече не искам да си пилея силите. — Тя се усмихна тъжно. — А сега да отговоря открито на въпроса ти. Не, нищо не може да се направи. Всичко с Мангас Тейлър е свършено, така както е свършено и с „Мейсън, Лангли и Мейсън“.

— И той ли мисли така?

— Не зная... Но това няма значение. Ние сме толкова различни, че ще е невъзможно да се преодолеят несъответствията между нас... и по-добре да не се опитваме.

— Сякаш не говориш ти.

Веждите й се повдигнаха въпросително.

— Никога не съм чувал да признаваш нещо за невъзможно. Мислех, че в речника ти просто няма такава дума.

— Напоследък научих много нови думи.

— Това звучи зловещо.

Ленора видя мъката, проблясваща в очите му.

— Не исках да прозвучи така... — Замислено си отчупи парче кроасан и отхапа от него.

— Сигурно през двадесет и седемте си години живот си срецнал някоя, която много си харесвал, но по-късно си открил, че тя въобще не е твой тип.

Пол кимна.

— Единствената разлика е, че не преживях така трудно раздялата. Бях ужасно благодарен, че връзката ни не продължи... и че имах достатъчно ум в главата си да се измъкна точно навреме, както и направих.

— Може би ми трябва повече време да го преодолея.

— Обзалагам се, че няма да успееш.

Ръцете й издайнически трепереха. Страшно й бе дори да си представи такава вероятност. Засега успяваше да преживее всеки един ден, само защото се надяваше, че следващият ще бъде по-добър.

— Няма никакво значение. Ние сме разделени завинаги.

Пол се опита да каже нещо, но се отказа и се заслуша. После хвърли салфетката си на масата и стана.

— Мисля, че има някой на вратата.

Ленора погледна часовника си.

— Твърде рано е за фотографа.

Минавайки покрай нея! Пол я потупа окуражително по рамото. Докато го чакаше да се върне, тя събра трохите от покритата със стъкло маса и ядосано ги хвърли в блестящото месингово кошче за хартиени отпадъци.

„Да върви по дяволите! — мислено изруга спомена за Мангас, който постоянно я преследваше. — Няма ли някога да се отърва от него?!“ Той бе почерnil едно утро, което трябваше да й донесе непомрачена радост.

Зукът от повишаващи се гласове привлече вниманието ѝ.

— Съжалявам — повтори Пол с почти изчерпано търпение. — Днес няма да интервюираме. Елате отново утре и тогава ще се радваме да приемем молбата ви.

Ленора се усмихна. Ако жената, която говореше с Пол, вярваше, че молбата ѝ ще стигне по-далеч от кошчето, жестоко се лъжеше. В случай, че Пол решеше да направи списък на нещата, които най-много го ядосваха, той би поставил на първо място в списъка си „нахалите“.

— Всичко ще се уреди веднага, стига само да ме оставите да се срещна с мис Рандолф!

Ленора се размърда на стола си, опитвайки се да си спомни чий е този така странно познат гневен глас.

— Мис Рандолф не приема днес. Неразположена е.

Този път Ленора се усмихна на старомодния израз, който Пол никога досега не бе използвал.

— Ленора! Излез, моля те, и ме отърви от този идиот!

Ленора тръгна към вратата. Когато я отвори, не можа да се сдържи и избухна в смях при вида на Пол и Саманта, застанали един срещу друг, също като героите от хумористичните комикси, имащи намерение да се сбият.

— Слава богу! — въздъхна облекчено Саманта.

Пол се намръщи.

— Познаваш ли тази жена?

— Да, разбира се — отвърна Ленора и се обърна към Саманта. — Какво правиш тук толкова рано? Откриването няма да стане преди десет. Освен това, как се освободи от работа? Мислех, че сте в разгара на сезона.

— Реших, че може да ти потрябва някой и друг човек в повече.

Тя стрелна с поглед Пол и пристъпи демонстративно покрай него.

— И така, взех си свободен ден. Не знам защо, но този глупак си помисли, че търся работа.

Ленора едва успя да задържи смеха си, когато видя как Пол остана със зяпнала уста при тази унищожителна оценка на братовчедката ѝ.

— Преди нещата съвсем да са се влошили, скъпа, нека да ти представя моя съдружник. Саманта, това е Пол Шонеси, собственик на „Рандолф и Шонеси“. Пол, това е моята неудържима братовчедка от Калифорния.

Двамата си стиснаха ръцете, гледайки се кръвнишки.

— Все пак любезно ли смяташ да се държиш с всички посетители? — попита сладко Саманта.

— Само с тези, които нахълтват неочеквано — отвърна Пол със същия язвителен тон.

— Надявам се да сте добавили тази информация във визитните си картички. Цяло нещастие ще бъде да губите клиенти, само защото са имали неблагоразумието да не се обадят, преди да дойдат, и затова не са допуснати в офиса ви.

— Клиентите са добре дошли.

— А какво те накара да си помислиш, че не съм клиент?

— Открих, че хора, които могат да си позволят да наемат архитект; обикновено се държат по-изискано — изъсьска той.

Ленора слушаше бързата размяна на хапливи забележки и не можеше да повярва на очите си. Те не ѝ обръщаха никакво внимание, сякаш бе някаква мебел.

— Това е най-просташкото нещо, което някога съм чуvalа да mi казват, откакто дойдох в Колорадо Спрингс!

— Сигурно е така, защото си държала устата си затворена и не си предизвиквала никого — отвърна студено Пол.

— Какво става с вас двамата? — намеси се Ленора и застана помежду им от страх да не би пререканието да прerasне в размяна на удари.

Погледнаха я така, сякаш бе щракнала с пръсти и ги бе събудила от някакъв хипнотичен сън. Пол заговори пръв, нарушивайки неловката тишина:

— Да започнем ли отначало? — попита той и изгледа засрамено Саманта.

Тя премести поглед от Пол към Ленора, а после отново се втренчи в Пол. От притеснение по бузите й се разля руменина, която я направи да изглежда много по-млада от нейните дадесет и шест години.

— Предполагам, че или ще трябва да започнем отначало, или да избираме оръжията.

Бурният им смях разсея напълно и последните частици от напрежението, витаещо във въздуха около тях.

— Закусвала ли си? — попита Ленора и хвана Саманта под ръка.

— Да, но мога лесно да бъда убедена да добавя нещо към студената закуска, която се разкарва самотно из стомаха ми.

Саманта надзърна през рамото си и отново се изчерви, когато установи, че Пол я гледа внимателно. Ленора се усмихна при тази размяна на погледи. Никога не бе виждала подобно озадачено изражение по лицето на Пол. Но пък и той сигурно не бе срещал жена като Саманта.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко седмици Пол, Саманта и Ленора отново бяха заедно в залата за съвещания, само че този път обядваха. Докато говореха внезапно осъзнаха, че никой от тях не си спомня точно как бе решено Саманта да започне работа в „Рандолф и Шонеси“.

Пол и Саманта седяха един до друг на кожения диван и си поделяха пакетче с пържени картофи. Двамата сякаш вече бяха забравили за неприятното начало и бързо бяха станали приятели. Всекидневните спорове, в които винаги успяваха да се впуснат, бяха най-интересното нещо, случващо се в офиса. Ленора предполагаше, че работата ще върви бавно в началото, но се надяваше, че поне ще могат да си плащат сметките, благодарение на малките поръчки.

— Почакай още месец — каза Пол, като че прочел мислите ѝ. — Нещата сигурно скоро ще се оправят.

— Не се тревожа... просто съм отегчена — усмихна се тя.

— Завърши ли проекта за площада?

— Още миналата седмица.

Саманта пъхна последното картофче в устата си и облиза малко кристалче сол от пръста си.

— Значи ли това, че работата тук скоро ще закипи? Да не би да се опитвате дискретно да ми намекнете, че съществува реална опасност занапред да отложа някой от следобедните си маникури?

— Никога — отвърна бързо Пол. — Дори темпото да стане ужасно бързо, не бих искал да пропуснеш да наостриш ноктите си.

Тя огледа първо едната, а после и другата си ръка.

— Започнали са малко да се притъпяват, след като прекарахме цялата сутрин заедно.

Ленора видя как по устните му заигра лека усмивка.

— Само две неща могат да ме възпрат да не те уволня, Саманта. По-важното от тях е, че Ленора никога вече няма да ми проговори, ако го направя. А второто е, че от професионална гледна точка вършиш работата си много по-добре от всички, които досега съм познавал. Но

като личност си най-противният и най-безочлив човек, когото някога съм срещал.

— Благодаря, Пол. — Очите ѝ проблясваха закачливо. — Но забрави да споменеш, че работя невероятно евтино.

— И това те прави почти приятна.

— О, колко хубаво звучи!

— Следващия път слушай по- внимателно. Казах „почти“.

Саманта се усмихна снизходително, признавайки се за победена.

— Ти печелиш, но не се възгордявай! — предупреди го тя. — От време на време трябва да ти позволявам да побеждаваш. Само така играта ще остане интересна.

Тъй като знаеше, че битката едва сега започва, въпреки великолудшното изявление на Саманта, Ленора взе сутрешния вестник, оттегляйки се от разговора, в който всъщност почти не бе участвала.

По навик го отвори направо на бизнес страницата и вниманието ѝ веднага бе привлечено от долния десен ъгъл, където заглавието гласеше:

„Апачи пускат на пазара нов компютър със специална предпазна технология“.

Набързо прегледа статията, надявайки се да открие нещо за Мангас, макар и да знаеше, че е безсмислено. Ръководните лица обикновено не се афишираха. Разгърна вътрешната страница за продължението на статията, но бе разочарована. Името му не се появи никъде, затова отново обърна на първата ѝ внимателно прочете материала, търсейки намеци за силата на „Апачи“ в развихрилата се битка в тази сфера.

Статията бе нещо повече от просто обявяване на излизането на нов продукт. Тя описваше „революционен пробив в технологията“. Напълно открыто се заявяваше колко важен е този компютър за „Апачи“. Компанията се надяваше да разшири пазара си в съответствие с нарасналите нужди. Говорителят на „Апачи“ недвусмислено бе оповестил, че компанията разчита до голяма степен на успеха на най-новия си продукт с кодово название „Ленора“.

Сърцето на Ленора заби тежко. Очите ѝ се напълниха със сълзи и буквите се размазаха. Вдигна вестника по-високо и го дръпна по-близо пред себе си, за да скрие чувствата, които знаеше, че са се изписали по лицето ѝ. „О, боже! Винаги ли ще има такова влияние над мен? Във всичко ли ще ми напомня за себе си?“ Най-страшното бе, че въпреки смута, царящ в душата ѝ, един жесток глас постоянно я питаше дали наистина иска да го забрави.

Сякаш изпод земята чуваше шагите между Пол и Саманта. Прехапа долната си устна, за да прегълтне надигащия се у нея вик от непоносимата болка. Те не биваше да узнаят какво става с нея. Надигна се от стола колкото се може по-незабелязано и тръгна към кабинета си.

Едва успя да затвори вратата, преди сълзите да бликнат. Закри устата си с ръка, за да приглуши риданията, и уморено се облегна на хладната рамка, търсейки опора за треперещите си крака.

Сега, когато се чувстваше толкова беззащитна, вече не можеше да отрича колко много иска да усети ръцете на Мангас около талията си, как посред нощ жадува за любовта му. Винаги бе знаела, че единствено той може да угаси пожара вътре в нея, и че е безполезно да търси облекчение от друг. Копнееше за топлата милувка на гласа му, за доволната му усмивка!

Най-лошото бе, че знаеше, че само от нея зависи дали ще получи всичко, за което копнееш.

Решението бе толкова просто — да отиде до бюрото, да вдигне слушалката и да се обади. „Какво още ме задържа да го направя? Какъв демон ме каза да живея в този ад?!“

Никакъв демон нямаше. Това бе само страхът, който вземаше връх над непостоянните ѝ чувства. Силният ѝ инстинкт за самосъхранение не ѝ позволяваше да стане отново уязвима.

Причините, които бе изтъкнала пред Мангас, когато се разделяха, все още бяха толкова валидни, колкото и тогава. И нито една от тези причини нямаше нищо общо със страховете ѝ, макар той да се бе опитал да ѝ намекне за тях при раздялата им. Бе оставила настрана всички тези проблеми още в мига, когато си призна, че го обича. Бе ѝ загатнал, че тя не иска да се обвърже с него, защото се страхувала да не загуби индивидуалността си, и с това се бе опитал да прехвърли вината за разрушаването на връзката им върху нея, вместо да я поеме

върху себе си, както бе по-правилно. Някога Ленора наистина отчаяно се бе старала да избегне всякакво обвързване, но това не означава, че и сега е така.

Тогава защо, след като знаеше всички тези неща, все още я болеше толкова много от загубата му? Защо не можеше да престане да го обича?

Вечерта, преди да си тръгне, взе вестника и докато го сгъваше, вниманието ѝ бе привлечено от някаква статийка в раздела за недвижими имоти. Голям парцел земя, който Ленора знаеше, че Мангас бе оглеждал за евентуално разширение, бе продаден най-вероятно за промишлен комплекс. Тъй като не можа да открие името на купувача, никакво предчувствие я накара да потърпне. Въпреки че бе възстановила душевното си равновесие и бе твърдо решена да отстрани Мангас от мислите и живота си, знаеше, че това би било невъзможно, ако той се завърнеше в Колорадо. Трябваше ѝ още време.

Когато минаваше покрай бюрото на Саманта, хвърли вестника в кошчето за отпадъци, внезапно почувствала, че той носи само лоши новини. Когато излезе навън, обзе я нова решителност. Явно Мангас нямаше лесно да избледнее в спомените ѝ. Доста трудна задача бе да си представи една нова връзка, но трябваше да опита. Още от тази вечер. Реши да се обади на онзи симпатичен тъмнокос приемач, който я преследваше от няколко седмици, и да му каже, че все пак е свободна тази събота.

С приближаването на Коледа по някаква причина, която нито Ленора, нито Пол можаха да определят, нещата около фирмата започнаха да потъргват. Малките поръчки, които им бяха възложени случайно, бяха последвани от по-големи проекти — някои от които доста предизвикателни. Ленора прие работата с готовност, както земята жадно попива влагата след дъждъ. Нагърби се с всички проекти, които успя да откопчи от Пол.

Работата бе балсам за наранената ѝ гордост. Не бе осъзнала колко ѝ е липсвала искрицата радост в очите на някой клиент, докато не започна да я вижда отново. В мигове на откровение, когато двамата с Пол отделяха малко време да се поздравят с нарастващия си успех, тя признаваше, че по-скоро би работила без заплащане, отколкото да се

откаже от онази особена топлина, която чувстваше, щом клиентът възклике одобрително, когато види за пръв път проектите й.

Чак когато отново преживя подобно нещо, Ленора разбра колко тежък удар ѝ бе нанесъл Дейвид Мейсън, като я бе уволнил.

„Но вече всичко свърши“ — помисли си с въздишка ибавно остави молива си.

Изправи се от неудобната поза, в която бе прекарала последните няколко часа над чертожната маса. Взря се през прозореца и забеляза, че е завалял сняг. После погледна към големия календар на стената. Оставаше малко повече от седмица за коледни покупки. Пол и Саманта си бяха взели свободен следобед, за да пазаруват. Ленора отново въздъхна и се протегна. Не само че бе оставила пазаруването за покъсна, но дори още не бе украсила коледното си дръвче.

Силно почукване по входната врата я накара да подскочи стреснато. Стана и забърза да отвори.

Когато видя кой стои от другата страна на стъклената врата, едва сдържа непреодолимото си желание да избяга. Положи неимоверни усилия да запази спокойствие. Ръцете ѝ трепереха, докато отключваше.

Беше Мангас. Носеше скъпо палто от камилска вълна, а черната му коса бе обсипана със снежинки. Той я гледаше с блуждаещи уморени очи. Пръв наруши тишината, изричайки сухо:

— Може ли да вляза, Ленора? Искам да говоря с теб по работа.

Едва сега Ленора осъзна, че стои на входа така, сякаш за да препречи пътя му, в случай че реши да влезе без покана. Бързо се отмести встрани.

— Да, разбира се... — успя най-сетне да каже.

Привидното ѝ хладнокръвие ѝ даваше надежди, че все пак ще издържи на тази среща, която вече заплашваше да я разкъса на малки парчета.

— Ще ми дадеш ли палтото си?

Мангас го съблече и ѝ го подаде. Съсредоточено наблюдаваше всяко нейно движение, като слепец, който току-що е прогледнал.

— Как си? — попита Мангас по навик и веднага се наруга мислено, че така лесно и бързо е забравил, че бе дошъл тук по работа.

Посегна към врата си и разтри напрегнатите мускули. За пореден път прокле глупостта си да си въобразява, че би могъл да дойде при Ленора, а после просто да си тръгне, сякаш нищо не се е случило.

— Добре съм — тихо отвърна тя. — А ти? — Погледите им се срещнаха и бързо се отклониха. И двамата знаеха, че това е лъжа.

Мангас също ѝ отвърна тихо и колебливо:

— Макар и да не съм „добре“, то поне съм зает. Така, дните минават по-лесно.

Ленора мушна все още треперещите си ръце в джобовете на панталона си.

— И аз съм го забелязала.

— Значи нещата тук потръгнаха?

— Отначало бизнесът започна слабо, но вече имаме успехи. Сега поне съм убедена, че ще се справим.

Беше трудно на Мангас да каже това, което искаше, заради болезнените спомени, които думите му щяха да извикат. Но те трябваше да бъдат казани. Дълго бе носил тежката вина за случилото се след раздялата им. И фактът, че го знаеше, го караше да се чувства още по-виновен.

— Съжалявам, че загуби работата си заради мен. Знам колко много значеше за теб...

— Недей! Аз не съжалявам.

Ленора се облегна на бюрото на Саманта и опря крака си на жълтото шкафче за папки.

— Всъщност, започвам да считам уволнението си за най-хубавото нещо, което би могло да се случи в кариерата ми.

Той я слушаше жадно. Искаше да бъде излекуван от раната си, да се освободи от съкрушителната вина. Паметта му внимателно попиваше гласа и образа ѝ, както и изискания аромат на парфюма ѝ, който някога бе долетял до него като съблазнителния мириз на далечен лагерен огън, примамващ уморения планинар — усещания, които щеше да си припомни през студеното пътуване към дома.

— Знаеш ли, разбрах, че съм била, както се казва в света на бизнеса „жена за показ“ — Ленора леко сви рамене. — Грешката бе моя... имаше достатъчно много подхвърлени намеци. Но аз предпочетох да не ги забележа. Вероятно голямата ми гордост ме накара да повярвам, че наистина съм различна. Мислех, че невероятно бързото ми изкачване по служебната стълбичка, без дори да имам нужда от покровител, както всяка друга жена, се дължи на големия ми талант. За щастие, гордостта ми остана почти непокътната —

поочукана, но все още достатъчно силна. Аз съм дяволски добър архитект и с малко повече шанс един ден името ми все пак ще украсява някои важни сгради...

— Не можеш да си представиш колко съм доволен да чуя това.

Тя го погледна въпросително.

— Никога не бих наел да проектира моя сграда някого, който се съмнява дори малко в способностите си.

Въпросителното ѝ изражение изчезна, заместено от постепенно проясняване.

— Значи ти си купил земята?

— Да... и няма нужда да казвам, че дори закъснях с построяването на сградата.

— И избра мен да я проектирам. Защо?

— Забрави ли, че вече съм запознат с работата ти?

Ленора се замисли за момент.

— О, да, спомних си. „Лоуъл Електроникс“. — Още преди да осъзнае колко интимно ще прозвучи това, тя тихо добави: — Бях страшно поласкана от изказванията ти в концертната зала. Някога казвала ли съм ти го?

— Не... — отвърна неспокойно Мангас, защото споменът за онази вечер нахлу в съзнанието му като лавина — роклята, близостта им, целувката...

Когато Ленора го погледна и видя ефекта на думите си, споменът за нещо друго, което никога не бе му признала, я накара да прегълътне болезнено. Принуди се да извърне поглед.

Така и не му бе казала, че го обича. Сега ѝ се струваше толкова погрешно, че не би могла да произнесе тези две прости думи — толкова погрешно и толкова невъзможно да бъде поправено. Налагайки си да стане твърда, отново срещна очите му.

— Мисля, че няма да стане, Мангас.

— Заради това, което сме били един за друг преди?

Тя кимна.

Гласът му се промени — стана сдържан и студен.

— Не съм дошъл тук да те наема, само защото някога те обичах.

Ленора се почувства така, сякаш я бе ударил. Бе съкрушена от използването на минало време.

— Дойдох, защото ти си архитектът, който искам да проектира завода ми. Надявах се също, че тъй като фирмата е още нова, ще можеш да си позволиш да отделиш повече внимание на този проект. Както вече казах, времето е много ограничено. Ако това ще бъде от значение за теб, можем да се свързваме по възникналите въпроси чрез трети човек.

Мангас облече палтото си. След като закопча и последното копче, погледна я със студени очи.

— Да или не, Ленора?

Сърцето ѝ замръя. Знаеше, че той няма дълго да чака за отговор. „Трябва да реши сега! Но ще мога ли да работя с него дори чрез друг човек и пак да успея да сложа в живота си ред? А ще мога ли да му откажа?“

— Ще се заема с проекта — каза най-сетне. „Рандолф и Шонеси“ не е достатъчно стабилна фирма, за да се откаже от такъв хонорар само заради лични проблеми.

— А третият човек?

— Да настоявам за посредник би било крайно непрофессионално и няма да благоприятства за постигането на възможно най-добри резултати.

— Сигурна ли си? — попита Мангас.

Гласът му отново бе станал гальовен, какъвто го помнеше.

Ленора кимна.

— Кога ще бъдеш готов с изискванията си?

— Нося ги със себе си.

— Можеш ли да дойдеш утре сутринта? Бихме могли да ги обсъдим тогава.

Тя бързо обмисляше всички възможности. Тази вечер трябваше да се свърже със Саманта и Пол, за да избегне всякакви шумни сцени в офиса.

Мангас погледна часовника си.

— Самолетът ми излита след шест часа. Мога да ти оставя скициите и диаграмите и ще ги обсъдим по телефона. Или ако си свободна, можем да ги прегледаме сега.

Не беше, но лесно би могла да се освободи.

— Почакай да видя дали ще мога да се свържа с един човек, с когото трябваше да се срещна, за да вечеряме заедно. Сега ще се върна.

Мангас я наблюдава, докато вървеше към кабинета си, и за първи път се усъмни в мотивите, поради които я бе изbral за архитект на новия си завод. Дори за момент не бе поставил под въпрос способностите ѝ, нито пък се бе питал дали ще се справи. Но сега се чудеше дали качествата ѝ на архитект бяха единствената причина да я избере.

По време на разговора им осъзна, че всъщност се бе надявал Ленора да му откаже. След толкова време не бе и подозирал, че тя ще му повлияе толкова силно. Дори само един неин поглед бе достатъчен, да накара дъха му да секне. Може би просто бе погребал чувствата си толкова дълбоко в душата си, че бе успял да си внущи, че те не съществуват.

Следващите няколко часа изминаха много по-бързо, отколкото би им се искало. След като стана ясно, че са обсъдили всички подробности през тази първа среща, между тях настъпи неловка тишина. Мангас изпи последната глътка от изстиналото си кафе и остави чашата върху масата. После вдигна глава и установи, че Ленора се бе втренчила в него.

Тя бързо извърна очи и започна да събира бележките, разпилени като ветрило около нея.

— Струва ми се, че вече имам всичко необходимо, за да започна...

— Ако сме забравили нещо, можеш да ми се обадиш по телефона.

Мангас взе един лист и започна да пише.

— Първият е за директна връзка с кабинета ми, а вторият е домашният ми номер.

Когато поемаше хартията от протегнатата му ръка, Ленора бе особено внимателна да не го докосне.

— Няма да те беспокоя вкъщи. За каквото и да ми се наложи да те потърся, то може да се обсъди през работно време.

— Да... разбира се.

Изведнъж Ленора осъзна колко грубо са прозвучали думите ѝ в усилието ѝ да скрие собствените си чувства. Глупаво бе — дори нещо повече — безполезно бе да се опитва да се преструва, че само общата

работка ги е събрала. Остави книжата, които събираще, облакъти се на масата и въздъхна.

— Мисля, че ако искаме сътрудничеството ни да завърши успешно, ще трябва да намерим начин да преодолеем някак това, което никога е имало между нас.

Мангас стана и започна да крачи напред-назад. Най-после се спря пред нея. Очите му бяха пълни с тъга, натрупвана в душата му през последните няколко месеца.

— Идването ми тук ме накара да приема онова, което упорито се опитвах да отрека — започна той. — Сега, след като пак те видях, знам, че никога няма да бъдем същите... Между нас всичко е свършило. Мисля, че вече ще мога да се примиря с този факт, докато преди не можех. Дори след всичко случило се, ти си успяла да изградиш нов живот за себе си, и то живот, който изглежда много добър.

Той седна отново и взе ръцете ѝ в своите.

— Ако искам да бъда напълно откровен, би трявало да ти призная, че никаква тъмна частица в мен се надяваше, че ще се провалиш и ще имаш нужда от мен. — Тъжна усмивка изкриви устата му. — Нелепо бе да го желая, след като една от чертите, които най-много ми харесваха у теб, е способността ти да се справяш с всичко сама.

Ленора понечи да го прекъсне, но Мангас я спря с жест.

— Не, остави ме да довърша. Искам да ти кажа нещо, което засяга както теб, така и мен. Ако след всичко това най-после станем приятели... няма да желая нищо повече.

Тя се бе втренчила в сплетените им ръце, затова Мангас тихо настоя:

— Погледни ме, Ленора!

Ленора с усилие вдигна поглед, за да срещне неговия.

— Искам да ти кажа сбогом... и здравей! — прошепна ѝ дрезгаво.

Тя примигна, опитвайки се да задържи сълзите. Когато те бликнаха от очите ѝ, Мангас нежно я целуна. Целувката му не носеше никакви обещания, а просто по трогателен начин отбелязваше края на всичко.

Някак непринудено Ленора склони чело на рамото му и му позволи да я прегърне. Дълго стояха така, докато накрая тя нежно му се усмихна и попита:

— Може ли да те закарам до летището?

— Ще се радвам да го направиш.

След минути седяха в колата ѝ и чакаха двигателят да се стопли.

— Успя ли вече да украсиш елхата си?

Мангас я погледна учудено.

— Коледното си дръвче.

— Не... — отвърна той.

Понечи да каже още нещо, но се отказа в последния момент.

— И аз не съм. Впрочем дори още не съм го купила. Ако не възразяваш, по пътя за летището бих искала да посетим някой базар.

— Не, нямам нищо против. Все още има време до излитането на самолета.

Спряха до един щанд, покрит с балдахин, откъдето се чуха коледни песнички. Малко по-късно Мангас държеше, може би вече двадесетото по ред дръвче, докато Ленора го оглеждаше, отстъпила няколко крачки назад. Тя не пропусна да забележи развеселения му поглед.

— Сигурно си от онези хора, които просто отиват и купуват най-близката до щанда елхичка.

Вдигайки примирено ръце, той се засмя.

— Съгласен съм да стоя тук цяла нощ и да те чакам да огледаш всяка вейка, стига само да откриеш най-хубавото.

— Да не би да намекваш, че имаш по-добър метод?

— Не мога да твърдя подобно нещо.

— Недей да скромничиш! Винаги съм приемала новите предложения и съм склонна да опитам от всичко. Хайде, кажи!

— И така се справяш много добре — отвърна Мангас, измъквайки една елхичка от купа до себе си. — Как ти се струва това?

— Трябва да знаеш, че увъртането е най-лесният начин да възбудиш любопитството ми. Стига си го увъртал, ами казвай по-скоро! Искам да чуя как знаменитият Мангас Тейлър избира коледното си дръвче всяка година.

Мангас най-после ѝ отвърна с явно нежелание:

— Нямам такъв проблем, защото никога не съм имал коледно дръвче.

— Никога?! — зяпна Ленора.

— Не и след последния дом, в който бях настанен.

След това просто изявление тя почувства как внезапно я обзема дълбоко съжаление за детството на Мангас. Искаше ѝ се да каже и да направи всичките неща, които би казала и направила, ако все още бяха любовници. Но много добре знаеше колко неподходящо би било сега. Помъчи се да намери други думи — думи, които би казала на обикновен приятел.

— Аз... предполагам.

— Спри дотук! — прекъсна я неумолимо той. — Не ме съжалявай заради някакво си глупаво коледно дръвче.

— Прав си — опита да се усмихне Ленора.

Сега не бе нито времето, нито мястото да изразява чувствата си.

— Имам склонността понякога да се разчувствам много лесно. Благодаря, че ме накара да се осъзная, преди да съм се направила на глупачка. Неприятно ми е да го призная, но по това време на годината обикновено съм много сантиментална.

— Е, предлагам ти да си възвърнеш отново твърдата решителност, поне за тази вечер. Никак не ми харесва идеята да изпусна самолета си и да прекарам нощта на летището.

— А каза, че нямаш нищо против да ти отнема цялата нощ! — Тя му се ухили глупаво, докато минаваше край него, за да отиде при първото дръвче, което бяха огледали.

Мангас поклати глава и се разсмя.

— Трябваше да го предвидя!

Разделиха се един час по-късно, след като изпиха по чашка кафе на летището — и двамата се съгласиха, че това бе най-лошото кафе, което някога са пили. Ленора му махна са сбогом и за последен път го зърна сред тълпата качващи се пътници.

И докато пътуваше по познатите улици към къщи, тя почувства нова, съвсем различна празнота...

Мангас дълго гледа как долу изчезват светлините на Колорадо Спрингс. Затвори очи и се опита да преглътне болката, стягаща гърлото му като примка. Срещата с Ленора бе посыпала сол върху старите рани и бе отворила нови. Това, с което сърцето му се бе

примирило, умът отказваше да приеме. Мисълта да прекара останалата част от живота си без нея бе непоносима.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Впрочем — чу Ленора гласа на Саманта, която водеше поредната дискусия с Пол, — казах ти, че този пуловер няма да ми стане. Виж колко е опънат!

Пол измърмори нещо в отговор, но Ленора не го разбра, тъй като бе потънала в бележките си по новия завод на „Апачи“. Понеже бе пристигнала първа и веднага се бе заела с работата, не бе успяла да им каже за новата поръчка. Облегна се назад и се замисли за важността на това, което се бе случило предната вечер. Името на фирмата им щеше да се свързва с престижен проект, който сигурно щеше да бъде широко отразен във вестниците, поради огромното му значение за местната икономика. Това вероятно щеше да им донесе много нови поръчки. От само себе си се разбираше, че проектирането на завода на „Апачи“ ще помогне на „Рандолф и Шонеси“ да се утвърди като уважавана фирма.

„Но как ще се отрази това на чувствата ми?“ — запита се за пореден път тя. Първата отрицателна последица бе налице — една много дълга и безсънна нощ. Нощ, прекарана в опити да реши дали бе наистина възможно да станат приятели с човек, който някога й е бил любовник. Любовник, който още я караше да копнее за него, въпреки неимоверните й усилия да се отърве от това чувство. Удивена бе колко лесно поривите на тялото й можеха да я въвлекат още веднъж в обречена на провал авантюра.

В ранните утринни часове, когато копнежът й бе най-сilen, почти се бе убедила, че за нея би било най-добре да се отърси от мислите за Мангас, като „разпали“ отново връзката им и я остави да се, развие докрай, докато постепенно утихне. Но още преди да посегне към телефона, за да му се обади, тъжно осъзна, че чувствата й към него никога няма да изчезнат. Само за няколко изпълнени с надежда часа си бе позволила да помечтае, но веднага след това грубата действителност отново я бе отрезвила. Изреди мислено една по една първоначалните причини, поради които бе скъсала с него. Нищо не се бе променило. Мангас бе и винаги щеше да бъде мъж, който изцяло

завладява и властва над хората около себе си. С течение на времето тя би се превърнала просто в поредната му жертва. Животът му бе устроен по различни от нейните правила — правила, които не можеше да проумее, а още по-малко да спазва.

Преди будилникът ѝ да възвести началото на новия ден, старите съмнения и страхове пак се бяха загнездили здраво в съзнанието ѝ. Единствената новост бе решението ѝ да се среща колкото се може по-често със Стийв Колинс. Предприемачът се бе окказал направо идеална партия — богат, очарователен, симпатичен, внимателен... Бе израснал в „нормално“ семейство и можеше лесно да се контактува с него, защото имаше уравновесен характер.

В едно обаче Ленора бе сигурна — никога нямаше да се обвърже сериозно със Стийв. Но и никога повече нямаше да изживее онази опустошителна страст, каквато бе изпитала с Мангас.

Самотата на кабинета ѝ стана непоносима. Реши да сподели новината с Пол и Саманта. Докато прекосяваща залата за съвещания, си спомни откъслечни думи от разговора, на който бе станала неволен слушател тази сутрин. Особено много я бе впечатлил изразът: „Казах ти, че този пуловер няма да ми стане“.

Това можеше да означава само едно — Пол и Саманта бяха прекарали заедно следобеда. Твърде странно поведение за двама души, които дори не можеха да си говорят любезно един на друг.

Ленора се облегна на рамката на вратата със скръстени на гърдите си ръце и се загледа в Саманта, която стоеше пред шкафчето за папки, държейки куп книжа. Изражението ѝ бе крайно объркано.

— Би ли ми казала какво става между вас двамата с Пол? — попита я.

Тъй като братовчедката ѝ не ѝ отговори веднага, добави:

— Е, радвам се да видя, че поне благоволяваш да се изчервиш.

— Ами ние... решихме да сключим примирие — заекна

Саманта.

— И?

— И това доведе до друго...

— И?

— И след като веднъж спря да говори достатъчно дълго, за да успея да взема думата, аз я осведомих, че съм лудо влюбен в нея.

Пол застана зад Саманта и ухилен обви ръцете си около талията ѝ.

— Е, моята новина бледнее пред вашата — рече Ленора.

— Хайде, кажи ни я все пак! — усмихна се. — Ще бъдем търпеливи. Може дори да покажем малко ентузиазъм, ако, разбира се, информацията го заслужава.

— Как ви звучи това, че „Рандолф и Шонеси“ ще вземе такъв хонорар, за който „М, Л и М“ биха продънили земята?

Въздухът се нажежи от напрегнатото очакване на Пол и Саманта. Усмивките по лицата им бяха заместени от жив интерес.

— Ленора, това не е новина, чието обявяване може да си позволиш да отлагаш, за да получиш по-голям ефект — обади се Пол.

— Имайте търпение! Историята е малко сложна. Трябва ми доза кофеин, защото имах тежка нощ.

След като всички подробности бяха изяснени, Пол се облегна и заяви на Ленора, че радостта му от хонорара се помрачавала само от загрижеността му за нея.

— Много мислих за това и съм уверена, че всичко ще бъде наред. В края на краищата, Мангас няма да бъде в града. Надявам се, че съм достатъчно добър професионалист и мога да се справя с няколко служебни срещи, без да се разпадна на части.

Той я изгледа недоверчиво.

— Кого се опитваш да убедиш?

— По дяволите, Пол, не мислиш ли, че би могъл поне малко да се зарадваш на проекта, дори ида се престориш?

— Току-що отговори на въпроса ми.

Ленора го стрелна с убийствен поглед.

Коледа и Нова година отминаха и само вечерите, прекарани със Стийв Колинс, разделяха един работен ден от друг. Пол пое повечето малки проекти, а Ленора се съсредоточи напълно върху проекта за „Апачи“. Към края на януари, след като вече няколко пъти бе огледала терена и бе разучила почвените анализи, за да реши къде да бъдат построени най-тежките сгради, тя бе готова да предаде на Мангас предварителните скици и да чуе мнението му.

Нямаше търпение да му покаже чертежите. Когато го потърси и казаха, че бил извън града, почувства острата пронизваща болка на разочарованието.

След два дни пристигна пратеник, който я информира, че лично ще занесял плановете до Калифорния, и че ако се наложели никакви промени, мистър Тейлър ще се свържел с нея. Беше й казано още, че ако до два дни Мангас не я потърсел, това ще означавало, че всичко е одобрено, и че можела да довърши проекта и да направи работните чертежи.

На следващата сутрин получи загадъчна бележка от него, изпратена по куриер, в която се изискваше складът да бъде разширен с три метра, за да се опре до трансформатора, и в която между другото я поздравяваше с добре свършената работа.

Още преди да протегне ръка към телефона, разочарованието ѝ бе прераснало в гняв. След третото иззвъняване отсреща се чу мъжки глас:

— „Колинс кънстракшънс“.

— Обажда се Ленора Рандолф. Може ли да говоря със Стийв Колинс?

— Разбира се. Един момент, сега ще ви свържа с него.

След няколко секунди Колинс се обади.

— Ленора, колко е хубаво, че ме потърси. Какво мога да направя за теб?

— Мисля, че в крайна сметка мога да дойда довечера, ако не си намерил някоя друга да ме замести.

— Дори не се опитах. Никоя не би могла да те замести.

— Ти си точно мой тип! — пошегува се тя.

Но неговият отговор бе напълно сериозен.

— Права си...

Ленора прегълътна смущението си, предизвикано от дрезгаво изречените му думи.

— Ще можеш ли да ме вземеш в осем? — реши да смени темата на разговора.

— Ще се постараю да съм точен.

Докато оставяше слушалката, Ленора се опита да си внуши, че всъщност не използваше Стийв като своеобразен отдушник. Беше много внимателна с него и винаги подчертаваше, че не очаква от

отношенията им нещо повече от приятелство. Отначало той го прие неохотно, после се бе примирил, а накрая дори изглеждаше доволен от положението на нещата. И все пак постоянно я преследваше някакво чувство на вина.

Краткотрайните снежни бури, пресичащи Скалистите Планини, за да изсипят белия си товар над Колорадо Спрингс и да продължат надолу към равнините на Канзас, предвещаваха приближаването на пролетта. Бързо топящите се снегове и валежите не бяха проблем за Ленора, докато тя отиваше от една среща на друга, за да се консултира с инженерите и предприемачите. Бе се амбицирала да завърши абсолютно всичко, преди времето да се оправи. Проектът за „Апачи“ се бе превърнал в движеща сила на живота ѝ.

Една вечер Пол се отби при нея, преди да си тръгне.

— Мислиш ли, че снегът някога ще спре да вали? — подхвърли той.

— Започвам да се съмнявам.

Ленора подпра лакти върху бюрото и разтърка очи.

— Как върви? — попита Пол.

Уморена усмивка плъзna по устните ѝ.

— Всичко вече се урежда. Сега ни трябва само хубаво време.

— Чух, че вече са започнали да се обзаглагат дали бурите въобще ще спрат.

— Ще спрат. Къде ще отидат.

— Напоследък получавала ли си вести от нашия мистериозен приятел?

— Не, освен няколко бележки, одобряващи направеното досега, или пък променящи по нещо тук-там.

— Мислех, че възнамеряваше да поддържа връзка.

— И аз така мислех — отвърна тихо Ленора.

Пол се взря в нея.

— Стига сме си бъбрили. Време е да ти съобщя истинската причина, поради която те навестих.

При тази промяна в тона и поведението му Ленора веднага наостри уши.

— Сега, когато проектът на „Апачи“ вече е почти завършен, бих искал да прегледаме предстоящите проекти и да уредим нещата така, че Саманта и аз да можем да отсъстваме за петнадесетина дни, без да се тревожим, че сме оставили всичката работа на твоя гръб.

— Да не би да замисляте някакво пътуване?

— Може и така да се каже — ухили се той. — Мисля, че точната дума е меден месец.

Ленора се радваше за Пол и Саманта, но радостта ѝ се примеси с огромна болка от самотата, която ѝ предстоеше да преживее.

— Моите поздравления, Пол... — Едва се сдържа да не заплаче.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Мангас се промъкна през тълпата на летището и стигна до агенцията за коли под наем, където доуточни всички подробности, уговорени още от Калифорния. Докато чакаше да му докарат колата, погледна нетърпеливо часовника си. Тъй като вече бе закъснял с няколко часа, бе се отказал от намерението си да се срещне с Ленора в офиса. Сега му оставаше само да се надява да я намери вкъщи.

Това, което имаше да й казва, можеше да бъде предадено и по телефона. Вероятно така и трябваше да направи! Не гореше от желание да й каже лично, че все още не се е отървала от мъчението, от унижението, които й бе причинило запознанството й с него. Но й дължеше поне това.

Докато пътуваше от летището към града, си мислеше за времето, изминало след последната им среща през декември. Вече не можеше да се самозалъгва, че между тях е възможно платонично приятелство. Дълго не бе успял да си наложи да работи от копнеж по нея. Нямаше никакво желание да бъде „просто приятел“. Бе осъзнал, че я обича толкова силно, колкото и преди. Времето и разстоянието не бяха успели да излекуват раната му и това не вещаеше нищо добро за бъдещето. Единственото нещо, променило се през тези месеци, бе способността му да скрива от другите силата на чувствата си.

Когато стигна до дома на Ленора, сърцето му започна да бие ускорено. Видя, че колата й е паркирана на обичайното място.

„Върви!“ — каза си. А всъщност му се искаше да тича. Страхуваше се, че не би могъл да се контролира, но се поуспокои, като чу звука от собствените си стъпки. Сякаш бе просто един посетител, който въобще не бърза. С привидно спокойствие протегна ръка към малкия кръгъл звънец и го натисна с треперещ пръст. Тих звън прозвуча във вътрешността на жилището й.

Тъй като и след третото позвъняване Ленора не се появи, бе принуден да се примери с мисълта, че не си е вкъщи. Върна се в колата и реши да я изчака.

Ленора се усмихна на Стийв, докато той слаломираше през претъпканата зала, стараейки се да не разлее чашите, които държеше в ръце. Тя опря лакти върху масата и закри ушите си с длани. Напоследък шумните събирания никак не ѝ бяха по вкуса.

След като изпиха питиетата си и изслуша въстъпителните речи, Ленора докосна леко рамото на Стийв.

— Мисля, че съм попрекалила с веселбите. Имаш ли нещо против да си тръгнем по-рано?

— Не. Бих предпочел да те имам само за себе си.

Той поднесе ръката ѝ до устните си и я целуна.

Познат предупредителен сигнал премина през съзнанието ѝ. Гузно си помисли, че Стийв се влюбва. Бе позволила това да се случи, надявайки се чувствата му да разпалят нещо и у нея. Но не се бе получило. Сега трябваше да му каже, че би било по-добре да престанат да се срещат, но не знаеше как да го стори, без да му причини болка.

Докато пътуваха обратно към къщи, Ленора внимателно изучи профила му на светлината на уличните лампи. „Защо не мога да го обикна? Защо не погледна на него като на нещо повече от приятел?“ — Тихо въздъхна и отново се загледа в насрещното движение. Докога животът ми ще бъде белязан от болезнената пустота, която Мангас Тейлър оставил след себе си?

Мангас погледна часовника си. Светлините на фаровете се отразиха в златната верижка и някакво черно порше спря наблизо. Дъхът му секна, докато гледаше как Ленора подава от него дългите си крака. Беше обхванат от странно спокойствие, подобно на затишие пред страховита буря. Вече бе взел важно решение.

Любовта на Ленора бе най-значимото нещо в живота му, а също и единственото, което бе оставил да му се изпълзне, без да се бори за него. Не би могъл да я застави да го обикне, но можеха поне да опитат. Може би с годините щеше да се появи и любовта. Междувременно той щеше да намери начин да издържи близо до нея, без да я докосва. Щеше да чака — без значение колко дълго.

Мангас видя как Ленора се препъна, докато заобикаляше колата, и ръцете му неволно се протегнаха към нея, опитвайки се да скъсят разделящото ги разстояние. Но ръцете на друг мъж я подхванаха. Мъжът обгърна талията ѝ и смеейки се, двамата тръгнаха към къщата.

Изглеждаха като чудесна двойка. Мангас едва сдържаше глупавата си ревност.

Те се спряха под лампата на входа и се вгледаха един в друг.

Ленора се поколеба, преди да отвори вратата, тъй като се ужасяваше от това, което трябваше да направи след това, и знаеше, че вече го е отлагала твърде дълго. Вдигна ръка и докосна леко брадясалата буза на Стийв.

— Би ли влязъл за малко? Искам да поговоря с теб за нещо.

Забеляза тревогата в очите му.

— Инстинктът ми подсказва, че трябва да откажа — отвърна тихо той. — Мисля, че знам какво предстои, Ленора, и ако не възразяваш, бих искал да си спестя... Надявам се, че може и да ме отмине.

— Моля те, Стийв. Не го прави по-трудно, отколкото...

Погледът му се забоде в устните ѝ. После, сякаш за да промени решението ѝ, Стийв я привлече към себе си и я целуна. При сливането на устните им Ленора усети силата на чувствата му и изпита дълбока тъга, че не може да го обикне. Ръцете ѝ обвиха врата му. Притисна се в него, търсейки прошка за мъката, която щеше да му причини. Колко глупаво бе постъпила, като се опитваше да използва компанията му, за да запълни самотните часове без Мангас.

— Хей... — прошепна той, — не мислиш ли, че трябва да престанем да забавляваме съседите и да влезем вътре?

Ленора отметна глава назад.

— О, Стийв, само ако знаеше как ми се иска да...

— Знам. И точно това прави раздялата толкова тежка.

Ленора му подаде ключовете. Стийв отключи и влязоха.

Мангас чака повече от час, преди накрая да приеме факта, че в живота на Ленора вече имаше друг мъж.

Докато пътуваше обратно към летището, бе обзет отново от странно и необяснимо спокойствие. Една врата, останала досега

мъчително открехната, тази нощ бе затворена внимателно, но завинаги. Всичко, което някога бе съществувало между него и Ленора, бе свършило. „Поне за нея. А за мен? Някой ден, може би... Ще ѝ се обадя утре и ще ѝ кажа за Ейдриън. Ще ѝ кажа още колко съм доволен от работата ѝ, колко възторжени бяха хората ми в Калифорния, когато видяха плановете за новия завод. Но няма да ѝ спомена, че съм идвал в Колорадо Спрингс да я видя... Няма да ѝ кажа, че все още я обичам повече дори и от живота си...“

Когато чу дълбокия му глас, очите на Ленора се напълниха със сълзи. Нетърпеливо ги изтри, мъчейки се да успокои треперещите си ръце... Предната нощ бе била трудна за нея. Тъй като Стийв я бе разпитвал доста дълго, накрая бе отстъпила и бе му разказала за срещите си с Мангас и за любовната им връзка. Той се бе признал за победен, бе я целувал за сбогом и си бе тръгнал, слагайки край на приятелството им.

— Мислех да ти се обадя... — рече Мангас. Гласът му бе някак делови, но не и студен.

Ленора затвори клепачи и се опита да придаде същия небрежен тон на гласа си.

— А аз бях започнала да се питам дали не си променил решението си.

— Нали получи бележките ми за това колко съм доволен от работата ти?

— Да. Нещо подобно се появяваше от време навреме.

Настъпи кратка пауза, преди той отново да заговори.

— Ядосана ли си за нещо?

— Не. Защо да съм ядосана? — отвърна бързо Ленора.

— Може би защото трябваше да изразя по-добре голямата си признателност за изключителната работа, която свърши за мен.

— Не съм направила нищо, което не бих направила за всеки друг клиент — изльга тя.

— Най-вероятно другият клиент би се обаждал по-често, за да изкаже благодарността си.

— Това може да продължи доста дълго — сряза го Ленора. — Сигурно не си позвънил, за да се впускаш в такива празни приказки.

Мангас разтърка челото си, опитвайки се да облекчи главоболието, започнало още от предния ден. Осъзна, че всъщност се

бе надявал Ленора да се зарадва, че го чува след толкова дълго време, но тонът ѝ и нетърпеливите ѝ забележки свидетелстваха за точно обратното.

— Има и нещо друго, Ленора. Нещо, за което се надявах, че няма да ми се наложи да те беспокоя. Но изглежда не съм бил прав...

— Мангас, говори по същество. Имам да свърша още много работа, преди да се прибера вкъщи...

„Моля те — искаше ѝ се да му извика. — Кажи, каквото имаш да казваш, и ме остави намира. Само така мога да се справя с ужасната болка, която ми причиняващ всеки път, когато те видя или чуя. Уморих се да се преструвам, че не ме боли. Твърде объркана съм.“

— Ейдриън е завел дело срещу Чарлс Бингъм и мен.

— На какви основания? — попита стреснато Ленора.

— Доколкото си спомням, използвани са термини като „преднамерено причиняване на душевно страдание и вмешателство с цел извлечане на собствена полза“.

— Не разбирам какво значи това?

— Ейдриън твърди, че отдавна съм възнамерявал да даря достатъчно средства, за да не се закрие колежът, но нарочно съм изчакал той да похарчи парите си, да загуби време и престиж... Няма да те отегчавам с големи подробности, тъй като списъкът е около половин страница. И така, той заявява, че му е било попречено да получи големи финансови облаги, и че точно аз съм отговорен за тази загуба, а също и за това, че е бил унизен. Чарлс Бингъм е обвинен в съучастничество. Мисля, че са го въвлекли в това само за да прикрият истинския характер на делото, а и отмъстителния нрав на Ейдриън.

Мангас въздъхна уморено, преди да продължи.

— Няма никакъв шанс да спечелим делото...

Пръстите на Ленора побеляха, тъй като бе стисната здраво слушалката. „Ейдриън не разруши ли вече достатъчно много?“

— Ленора? Ленора, добре ли си?

— Да... — отвърна най-сетне тя. — Защо?

— Предполагам, че старата омраза умира трудно.

— И аз вече го научих.

— Направих всичко възможно да те предпазя... но се страхувам, че не е било достатъчно.

— Откога знаеш?

— От няколко месеца.

Ленора се опита да осмисли току-що казаното от Мангас, но да си представи последиците от действията на Ейдриън надхвърляше възможностите ѝ.

— Разбираш ли какво означава това? — тихо попита Мангас.

Страхуваше се от отговора ѝ, но все пак трябваше да я подготви за болката и унижението, на които сигурно щеше да бъде изложена в съда.

— Не зная... Не мога да мисля...

— Ако жълтата преса се заинтересува, а не виждам причини защо да не го направи, сигурен съм, че ще бъдем третирани по типичния за нея начин. Но тези издания няма да бъдат единствените, които ще ти причинят неприятности. Местните вестници със сигурност няма да пропуснат да отразят подобно нещо. Делото ще се води в Колорадо Спрингс.

Ленора се облегна назад. Не помнеше някога да се е чувствала толкова уморена.

— Нищо ли не може да се направи, за да бъде спрян Ейдриън?

— Опитахме всичко, за да уредим нещата извън съда, но той не се съгласи на такова решение. Честно казано, не мисля, че го интересуват толкова парите... Съжалявам, че се стигна дотук, Ленора. Направих всичко необходимо, за да ти спестя това, но...

— Искаш да кажеш почти всичко. Би могъл да оправиш нещата по някакъв начин.

— Това би било признаване на вина.

— О, Мангас... Знаеш, че не исках да го кажа така. Наистина разбирам...

— Да, знам...

Ленора отчаяно започна да търси повод да приключи разговора, преди да е изгубила самообладание и да се е разплакала. Той не биваше да узнае колко много се нуждае от него и колко го желае.

— Не се тревожи за мен, Мангас — рече студено, за да прикрие копнежа си. — Преживявала съм и по-лоши неща.

И когато сълзите започнаха да се стичат, припряно добави:

— Поддържай връзка с мен. — Протегна ръка и остави слушалката.

След три седмици получи призовка от съда да се яви като свидетел на защитата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Топлите ветрове стопиха и последните пролетни снегове и заедно с тях изчезнаха всички колебания за започването на новия строеж. С промяната на времето клиентелата на „Рандолф й Шонеси“ също се увеличи, но въпреки протестите на Пол и Саманта, Ленора настоя те да отидат на запланувания меден месец.

След като два дни работиха по четиринадесет часа дневно, опитвайки се да наваксат изоставането, съдружниците се събраха на съвещание и решиха, че е крайно време да разширят фирмата, като наемат няколко чертожника от местния колеж.

Ленора никак не искаше да се откаже от извънредните часове, защото ги използваше като средство да прекара що-годе нормално дните, оставащи до започването на делото. Тъй като не знаеха как биха реагирали сегашните им клиенти на факта, че е замесена в предстоящия процес, решиха да изчакат хода на събитията. Понякога, когато умората я правеше още по-уязвима, Ленора бе измъчвана от чувство за вина. Неволно бе замесила и Пол в това, което със сигурност щеше да бъде най-горещият скандал на сезона.

Мислеше си, че е психологически подгответа за предстоящите събития, докато в сряда сутринта не влезе в офиса и не видя снимките на Мангас и Пол, отпечатани една до друга на първа страница на вестника. Тръгна към кабинета си като в някакъв транс.

— И така... започна се — каза Саманта, когато й донесе кафето.

Все още загледана във вестника, Ленора отвърна:

— Явно е било глупаво да се надявам, че пресата няма да обърне внимание на това.

— Може поне теб да не те намесят.

— Това е толкова вероятно, колкото може да се очаква в Калифорния никога вече да няма земетресения. Сексът и скандалите прекалено бързо увеличават тиражата на вестниците, за да си позволят да не ги отразят по страниците си.

Саманта надзърна през рамото й.

— Струваше ми се, че трябва да минат години, за да стигне подобно дело до съда.

— На мен също. Но изглежда това важи само в райони, където съдилищата са претоварени. Колорадо Спрингс сигурно има много добре действаща система. Или пък хората тук не се съдят често един друг.

— Срещала ли си се с Мангас напоследък?

— Не, не съм го виждала от декември. Говорихме няколко пъти по телефона, но това е всичко.

— Мислила ли си как ще ти повлияе, ако го видиш отново?

— За бога, Саманта! Защо въобще трябва да ми влияе по някакъв начин?

Настъпи дълга, неловка пауза, преди Саманта да й отвърне:

— Защото е съвсем очевидно, че още го обичаш.

Ленора я стрелна с поглед.

— Не си въобразявай, че можеш да приписваш подобни чувства и на другите около себе си, само защото главата ти е в облаците.

Саманта седна на ъгъла на бюрото.

— Така и не разбрах как може човек с твоя интелект да бъде толкова глупав. Ако наистина си мислиш, че си успяла да заблудиш някого, че вече не обичаш Мангас Тейлър... е, знаци живееш в нереален свят. Дявол да го вземе, Ленора, какво добро можеш да си сториш, като го отричаш? Няма ли да ти е по-лесно да го забравиш веднъж завинаги?

Ленора съблече сакото си и го окачи в нишата. Единственият признак, че въобще е чула избухването на Саманта, бяха здраво стиснатите й устни. Отново стресна братовчедка си с унищожителен поглед, който я предупреждаваше, че ако посмее да продължи дискусията, рискува да си навлече гнева й.

Саманта упорито скръсти ръце на гърдите си.

— Е, хайде, Ленора, знаеш много добре, че такива заплахи не ми действаха, още когато бяхме деца. Какво те кара да вярваш, че сега ще ми подействат?

— Добре, Саманта, обясни ми едно нещо. Какво толкова хубаво има в това да обикалям наоколо и да заявявам на всеки, че съм... Че съм... — Неспособна да довърши това, което си мислеше, че ще й е

лесно да изрече, Ленора прехапа устни и усети соления вкус на собствената си кръв.

— Продължавай, кажи го! — подкани я Саманта. — Вероятно точно това ще ти помогне да го преодолееш. Не можеш да прекараш целия си живот, тъгувайки за мъж, който не те обича.

Когато видя изражението в очите ѝ, Саманта бавно започна да прозира истината.

— Боже мой! — ахна тя. — Искаш да кажеш, че той още те обича.

Преди Ленора да успее да ѝ отговори, Саманта избухна отново.

— Тогава какво, по дяволите, държи вас двамата разделени?

Ленора понечи да изрецитира един от онези винаги готови изрази, които използваше от толкова време, но думите просто не излизаха от устата ѝ. Най-после въздъхна тежко.

— И аз вече не знам...

Саманта дълго се взира в нея.

— Когато растяхме заедно — тихо започна тя, — винаги исках да имам поне малко от твоя инат. Като че нищо и никой не можеше да ти застане на пътя. Яростно спореше дори с най-строгия учител за някоя оценка... Ако пък някоя рокля се разпаднеше шест месеца, след като си я купила, отиваше отново в магазина и винаги успяваше да получиш нова. След гимназията единствено ти от всички момичета в рода се зае усилено да си изградиш кариера... истинска кариера... Спомням си колко впечатлена бях, когато един ден реши, че трябва да се изнесеш от къщи. И не просто да отидеш в Сан Франциско, както нас останалите, които си мислехме, че сме голяма работа, а се установи чак в Колорадо Спрингс. Мислех, че си постигнала всичко, Ленора. Нито веднъж не се бях сетила, че някъде дълбоко в себе си ти си всъщност точно като всички нас.

Саманта се отпусна тежко на стола.

— Сега, като се замисля — продължи тя, — въобще не ти завиждам. На теб ти е два пъти по-трудно, отколкото на мен, защото никой не смята, че съм от камък. Никой не очаква да преодолея всички трудности в живота без ничия помощ.

Ленора се облакъти на бюрото и подпра брадичката си с ръце.

— Понякога сякаш съм разкъсана от противоречиви чувства...

Саманта първа наруши мълчанието, което настъпи.

— Защо не ми разкажеш за Мангас Тейлър? Всъщност никога не си го правила.

„Откъде ли да започна? — чудеше се Ленора. — Дали от това колко добре се чувствам, когато съм с него, или пък първо да ѝ разкажа как той се е опитал да ме използва? Колко го обичам... или колко се страхувам от него?“

— Той не прилича на никого от досегашните ми познати... — започна тихо.

Утрото премина в задушевен разговор. Оказа се, че точно от това имаше нужда Ленора, за да пречисти душата си. Макар че не достигна до никакви заключения, споделянето с близък човек ѝ донесе спокойствие, което сякаш поуталожи болката. Саманта не бе ѝ казала нито дума за съвет или напътствие. Просто я бе изслушала, както понякога трябва да прави всеки истински приятел.

Когато настъпи денят, в който Ленора трябваше да даде показанията си, тя се бе подготвила с изключително внимание. Знаеше, че Ейдриън бе настоял да бъде призована, за да се опита да докаже, че Мангас е получил информация за плановете му колежът да бъде превърнат в ски курорт. Знаеше също, че Ейдриън бе достатъчно умен, за да осъзнае, че съществува известна вероятност твърденията му да не се докажат, но така или иначе, той щеше да се смята за победител, без значение какви ще бъдат показанията ѝ. Ейдриън се бе отказал от жури. Но дори съдията единственият, който щеше да изслушва свидетелите — да повярваше на показанията ѝ, че с Мангас не се бяха срещали никога преди уикенда, когато колежът трябваше да бъде закрит, все пак всички подробности от връзката им сигурно щяха да бъдат изкарани наяве.

Всеки настоящ или бъдещ клиент, на фирмата, ако въобще можеха да се надяват на такива, трябваше да бъде сляп или глух, за да пропусне подобно нещо.

Когато пристигна в съдебната зала, Ленора разбра, че по молба на адвоката на Ейдриън, делото е закрито за всички предвидени за изслушване свидетели.

Предобедът изтичаше невероятно бавно, докато чакаше да бъде повикана. Най-после ѝ бе казано, че ще има обедна почивка и че тя ще

бъде изслушана веднага след нея.

Сандвичът, който си бе купила от кафетерията на съдебната палата, нямаше никакъв вкус, кафето — също. След третата хапка се отказа от опитите си да обядва. Останалата част от времето прекара, разхождайки се из коридорите на сградата, потънала в размисли за разговора си със Саманта предния ден.

След два часа се оказа, че ще има удължение на почивката — този път заради съдията. Когато най-сетне я повикаха, Ленора вече бе крайно изнервена.

При влизането си в залата старателно избягна всянакъв визуален контакт с Мангас или Ейдриън. Вървеше, втренчена в съдията, и само веднъж отмести погледа си от него. Тогава видя топлината в очите на Чарлс Бингъм. След като се закле и след като адвокатът на Ейдриън — Уилям Мънроу — напомни на съдията, че Ленора е свидетел на защитата, той бавно се приближи към нея. Беше облечен със светлосив костюм, който подчертаваше гъстата му бяла коса. Елегантен и дъхащ на здраве, съдията й напомняше за змия, висяща на клона на някое дърво, придала си напълно равнодушен вид, докато най-спокойно изчаква птичката да се върне в гнездото си.

— Мис Рандолф, преди да се заемем със същината на нещата — започна той, — нека отделим малко време, за да разберем коя сте. Съгласна ли сте?

Съвсем внимателно, също като грижовен дядо, Уилям Мънроу ѝ зададе куп въпроси, подредени така, че да я охарактеризират като агресивна и интелигентна млада жена, която по някаква случайност е от район на Калифорния, не особено отдалечен от централата на „Апачи компютърс“.

И тогава, без предупреждение, нанесе съкрушителния си удар. Спра да крачи и се завъртя, за да застане с лице към нея.

— Откога вие и Мангас Тейлър сте любовници? — рязко я попита.

С периферното си зрение Ленора забеляза как Мангас се размърда в стола си и как веднага адвокатът му го спря.

— Мистър Тейлър и аз не сме любовници — отвърна бавно.

За момент ѝ се стори, че видя искрица от изненада в очите на адвоката, но в следващия миг тя изчезна.

— О! — възклика с мек като милувка глас Мънроу. — Може би никакви пререкания са обтегнали отношенията ви?

— Това въпрос ли е? — запита на свой ред Ленора.

Мънроу се усмихна и тя почувства как надолу по гърба ѝ се спускат студени тръпки. Инстинктивно осъзна, че този човек никога не би могъл да ѝ бъде приятел, дори да го бе срещнала при най-добрите обстоятелства.

— Да, мис Рандолф, това беше въпрос. Но ако желаете, ще се изразя по друг начин. — Той пристъпи напред. — Колко време бяхте любовници?

— По-малко от четири месеца.

— И кои бяха тези месеци?

— От юни до септември миналата година.

Мънроу се обърна и отиде отново до масата си.

— Да видим... — затършува из малка купчина книжа. Когато най-сетне откри това, което търсеше, набързо го прегледа и пак се обърна с лице към нея.

— Не беше ли през юни срещата в „Уинчестър колидж“, свикана, за да бъдат върнати земите и сградите на семейство Уинчестър?

— Да.

Адвокатът се облегна на масата със скръстени ръце.

— Какво бе отношението ви към закриването на колежа?

— Мислех, че е несправедливо.

— Това не е ли твърде странна реакция за някого, който е нает като главен архитект по преустройството на колежа?

— Не, според мен не е така. Архитектът не е длъжен да одобрява всяко прехвърляне на сграда, преди да се е заел с проектирането на нещо ново, което да заеме мястото ѝ.

Ленора чу тих шепот откъм сектора, определен за пресата.

— Видяхте ли се с мистър Тейлър през споменатия уикенд?

Тя прегълътна.

— Да... до известна степен.

— До каква степен, ако смея да попитам? И колко време бяхте заедно?

— Около два часа.

— Къде?

— За първи път го срещнах в една от концертните зали на колежа.

— А втория път? — приведе се Мънроу като хрътка, надушила следата.

— В... моята стая.

— Останал съм с впечатлението, че през този уикенд гостите са били настанени поотделно, тъй като колежът не разполага със смесени общежития.

— Точно така.

— И въпреки това, Мангас Тейлър ви посети в стаята ви?

— Да — отвърна Ленора, повдигайки брадичката си предизвикателно.

— И мислите, че ще ни накарате да повярваме, че сте срещнала за пръв път мистър Тейлър през този уикенд?

— Да. — Ленора го изгледа гневно. — И мисля също, че ще повярвате, че мистър Тейлър дойде, само за да говори с мен.

Единственият му отговор бе усмивка, която ясно показваше мислите му и трябваше да бъде видяна от съдията и присъстващите.

— Да преминем по-нататък — погледна отново листа, който държеше. — Съгласна ли сте, мис Рандолф, че дори в днешното време на разменени роли на мъжете и жените, мъжката гордост е важна част от това, което го прави уважаван сред приятелите му?

— Не, мистър Мънроу, не бих казала, че споделям това мнение.

За Ленора един мъж бе уважаван заради нещата, които прави, и начина, по който ги нрави, а не заради това какво той самият мисли за собствените си постъпки — често фалшивата гордост, която мъжете все още пламенно защитаваха.

Както и очакваше, Мънроу веднага се вкопчи в отговора ѝ.

— Затова ли така безочливо заведохте любовника си в къщата на мистър Уинчестър в Аспен?

— Така ли мислите?

— Мис Рандолф, бихме могли да спестим много време, ако престанете даувъртате. Заведохте ли Мангас Тейлър, любовника си, в Аспен, за да отседнете заедно с него в къщата на Ейдриън Уинчестър, защото не ви интересуваше какви оскърбления ще нанесете на гордостта на мистър Уинчестър? Наистина ли не осъзнавахте колко ще унижи клиента ми фактът, че в собствената му спалня се е промъкнал

отколешен враг и се е любил с жената, към която той е питал дълбоки чувства?

Ленора му отвърна напълно спокойно:

— По това време не знаех, че Мангас и Ейдриън въобще се познават.

Той я изгледа недоверчиво.

— Дори ако това е вярно, пак ми е трудно да осъзная защо една жена би завела любовника си в къщата на мъж, който явно се е интересувал от нея. А Ейдриън е показал съвсем ясно влечението си към вас в течение на няколко месеца, нали така?

— Аз само...

— Бихте ли отговорила на въпроса ми?

Ленора с мъка си наложи да сдържи порива си да се защити. Когато отново се почувства достатъчно спокойна, за да изтърпи нападките му, бавно изрече:

— Знаех, че Ейдриън се интересува от мен, и правех всичко възможно да го обезсърча.

Адвокатът се усмихна злорадо и погледна съдията.

— Не знам какво мисли мистър Уинчестър, Ваше Благородие, но ако някоя красива жена прекара уикенда си с мен в планината, дори общежитията да са разделени, аз пак бих счел това за окуражителен знак.

— Уикендът в „Уинчестър колидж“ бе по служебен път. Присъствах на тържеството само по настояване на работодателя си.

По внезапния блясък в очите му тя разбра, че е била хваната в капан.

— А какво ще кажете за месеците след това, когато не сама сте приемала среци с мистър Уинчестър, но и сама сте искала някои от тях? — попита злобно Мънроу. — Да не би да сте го правила, само защото дотогава все още не сте била успяла да съберете цялата информация, необходима, на мистър Тейлър за престъпния му план да разори Ейдриън Уинчестър?

Ленора изчака в залата отново да настъпи тишина.

— Излязох с мистър Уинчестър само веднъж миналото лято по негово настояване — само защото бе стар приятел и защото по това време не излизах с никой друг.

Очите на Мънроу студено я пронизаха.

— Иначе казано, тогава мистър Тейлър е бил в Калифорния?

— Наистина беше в Калифорния и нямах основания да вярвам, че някога би се върнал в Колорадо Спрингс.

Ироничният поглед загрози правилните му черти.

— С други думи, искате да кажете, че не се срещахте редовно?

— Точно тогава въобще не се срещахме.

Той отново спря да крачи и се завъртя срещу нея.

— Какво чувствахте към Мангас Тейлър по времето, когато твърдите, че не сте се срещали?

Ленора пребледня. Мъчеше се да се владее. Втренчи се в празните места на журито, чувствайки върху себе си напрегнатия поглед на Мангас. Можеше да отвърне по един-единствен начин:

— Обичах го.

— А когато бяхте с него в Аспен?

— Обичах го.

— А сега?

Думите се откъсваха сякаш с мъка от устата ѝ.

— Обичам го...

— И искате този съд да повярва, че макар да сте се срещала с двама мъже, които са непримириими врагове — а и обичате единия от тях, — вие не сте се намесила в плановете на любовника си да оскърби; и да причини значителни финансови щети на Ейдриън Уинчестър?

— Никога не бих направила подобно нещо!

Мънроу я изгледа пронизващо.

— Приключи с този свидетел, Ваше Благородие.

Съдията погледна към другия адвокат, който в момента оживено обсъждаше нещо с Мангас. Когато свършиха, адвокатът стана и заяви:

— Нямам въпроси, Ваше Благородие.

В душата на Мангас цареше смут, докато наблюдаваше как Ленора напусна свидетелското място и тръгна към изхода. Думите ѝ отекваха в съзнанието му?

„Обичам го“ — бе заявила тя без колебание, без страх. Бе признала пред целия свят, че Ленора Рандолф обича Мангас Тейлър.

Но безумната му радост бе примесена с гняв. „Защо, по дяволите, никога не ми го е казала?!“

Съдията удари с малкото чукче по дървената поставка и обяви петнадесетминутно прекъсване.

Мангас положи неимоверни усилия, за да не се затича и да настигне Ленора. Знаеше, че това би подсказало на всеки репортер, който го видеше, че се е случило нещо необикновено.

Всяка наглед спокойна стъпка към двойната врата на съдебната зала бе резултат от съвършения му самоконтрол. „Тя ме обича! Обичала ме е от самото начало!“

Когато стигна до коридора, веднага погледна към таблото на асансьора, което показваше на кой етаж е кабината. Почти загубил самообладание, Мангас се огледа и, като се увери, че никой не му обръща внимание, хукна по стълбите. Взе последните четири стъпала точно навреме, за да зърне Ленора, която вече се бе насочила към изхода. С няколко скока я настигна и я хвани за рамото.

Ленора усети, че ръцете на Мангас треперят. Погледът му я обгръщаше с такъв копнеж, че бе замаяна от силата му. Дълги минути стояха, взираха се един в друг и никой не пророни нито звук. Изведнъж, сякаш едва сега осъзнал къде се намират, Мангас грабна ръката ѝ и бързо се огледа наоколо. След като опита да отвори няколко врати, най-сетне намери една празна стая и влязоха вътре. Когато вратата се затвори с тихо изщракване след тях, той се извърна намръщен към Ленора.

— Защо, по дяволите, не ми каза?! — попита дрезгаво.

Тя искаше да протегне ръце и да докосне лицето му, за да изтрие болката от него. Но не знаеше какви думи да използва. Болката, която си бяха причинили един на друг, не можеше да бъде изтрита с обикновено докосване.

„Как ли бих могла да му отговоря?!“ Нито едно от нещата, за които се сещаше, не звучаха логично. Най-после му прошепна:

— Казах ти, но ти бе заспал и не ме чу... След това — през месеците, когато бяхме разделени — просто не можах. Страхувах се от теб... Но сега вече знам, че съм се страхувала от самата себе си.

Раменете му тежко се отпуснаха. „Колко лесно забравих, че тя имаше причина да се страхува от мен и още ги има! Какви доказателства ѝ дадох, че не съм негодник? Какво право имам да искам от нея да ми се довери отново?!“

— Наистина ли вярваше в това, което каза? Че си ме обичала от самото начало?

— Да — каза тихо Ленора. — Ти събори стените около сърцето ми — стените, които бях издигала през целия си живот. Обичах те дори когато ти казвах, че не искам да те виждам повече. Това бе най-лесният начин да се измъкна... бях такава страховиква. Да те обичам изискваше отговорност. Ти искаше да ти дам онази част от себе си, която не бях давала на никого преди. Ужасена бях, че ако я вземеш и ме изоставиш, може да прекарам остатъка от живота си като празна черупка. Но бях и изплашена, че ако останеш, ще имам съдбата на майка си. Най-после осъзнах голямата си заблуда — всъщност нямах никакъв избор дали да ти дам тази част или не. Ти грабна сърцето ми още през онази вечер, когато седях с теб до пианото. Просто ми бе необходимо много време да приема, че нищо не мога да направя... И ми трябваха дълги разсъждения, за да разбера, че майка ми е щастлива. Имала е достатъчно сили да преживее трудните времена. Ако наистина е искала да стане лекар, сигурно е щяла да намери начин да го стори. Сега вече знам, че баща ми, който в е още я обича толкова силно, колкото и когато са се срещнали, е щял да направи всичко необходимо, за да й помогне. Това, което е направила, е било неин избор.

Мангас внимателно протегна ръка към нея. Знаеше, че трябва да каже нещо, но вече не можеше да се сдържи да не я докосне. Ленора се възпротиви. Притегли я към себе си и я прегърна. Така познатият мириз на косата ѝ, ароматът на парфюма ѝ завладяха сетивата му. Да я чувства до себе си бе за него събуднат сън. Дива радост изпълни гърдите му — радост, граничеща с болка. Тя го обичаше! Всяка мечта, всяко желание, всяка надежда вече се бяха осъществили. Тя наистина го обичаше.

В обятията му Ленора усети как някакъв смазващ товар се смъква от раменете ѝ. Сърцето ѝ, толкова дълго тежало от тъгата, сега вече бе освободено, защото отново бяха заедно. Погледна го в очите.

— Има още толкова много неща, които трябва да уредим... Ние сме толкова различни, Мангас, че не съм...

Целувката му прекъсна думите ѝ. Силата и обещанието на устните му изпепелиха всичките ѝ възражения. С тих стон обви ръце около врата му и приведе лицето му. Устните ѝ с готовност се разтвориха под натиска на неговите... Забравиха за всичко друго,

освен нуждата си един от друг. Нужда, която, след като бъде задоволена би притъпила острата болка от раздялата им.

Ленора пъхна ръце под сакото на Мангас и ги плъзна по гърба му. Смело галеше напрегнатите мускули и бе очарована, когато ласките ѝ изтръгнаха дълбока въздишка от гърдите му. Осъзнавайки в каква опасна близост бяха, той спря да я целува и я погледна.

— Успях да си уредя само петнадесетминутна почивка...

Очите му заблестяха от някаква внезапна развеселеност.

— Трябва да се връщам... или да измисля дяволски добро обяснение за отсъствието си.

Дишането му бе пресекливо, докато ръцете му продължаваха да я галят.

— Къде ще бъдеш... Къде мога да те срещна по-късно?

Тя си играеше с меките кичури коса на тила му.

— Ще те чакам вкъщи...

Мангас отново се втренчи в нея.

— Имаме да говорим за толкова неща — каза многозначително.

— Вероятно би било по-добре да започнем вечерта на някое място по-малко...

— Ще пригответя нещо за ядене. Можем да говорим и у дома.

— Предупреждавам те — прошепна дрезгаво той, — че сега ме мъчи само един глад... и той със сигурност не е...

Зениците ѝ засияха от радост, че е в прегръдките му.

— Не помня да си споменавал кога ще ядем...

Поредният дълбок стон се откъсна от гърлото му, когато я привлече към себе си и зарови лице в коприната на косата ѝ.

— Нарочно го направи, нали?

— Аз?! — възклика неволно Ленора. — Как можеш да ме обвиняваш в подобно нещо?!

Ръцете му се плъзнаха по шията ѝ, стигнаха до брадичката, докоснаха я леко и я повдигнаха така, че устните ѝ да срещнат неговите.

— Повече от всичко искам този път да започнем без грешка. Ще те взема в шест и половина и ще отидем да вечеряме навън. Ще отидем в някое тихо, тъмно, интимно местенце.

Неохотно я пусна и тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна и се вгледа в нея.

— Бях глупак, че те оставих да си отидеш от живота ми. Имаме много неща да наваксваме.

Ленора му изпрати въздушна целувка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което направи, като се върна вкъщи, бе да се обади в офиса. Предупреди Пол, че утре няма да ходи на работа, и го помоли да поеме срещите, които Саманта не успее да прехвърли за друг ден. Обясни му, че трябва да присъства на съдебната процедура.

След като Пол ѝ зададе няколко въпроса, Ленора най-после му призна, че ще се види с Мангас тази вечер. Очакваше обичайните му шегички и се изненада, когато го чу да казва напълно сериозно:

— Хайде, Ленора! Открадни си няколко мига щастие. Никой не го заслужава повече от теб.

След петнадесет минути, тъкмо когато бе тръгнала към банята, за да си вземе душ, телефонът иззвъння. Беше Пол. Този път тонът му бе закачлив.

— Цялата ти седмица е свободна. Саманта е отменила всичко до следващия понеделник, затова гледай да прекараш добре!

— Пол, ти си второто най-добро нещо в живота ми.

Той се разсмя.

— Въобще няма и да питам кое е първото.

Сбогуваха се и Ленора отиде под душа, възnamерявайки да прекара всичкото време преди пристигането на Мангас във внимателно оглеждане на всяка подробност от външния си вид. Извади последния от скъплите малки парфюмирани сапуни, които бе получила като подарък за Коледа от Саманта и вдъхна прекрасния мирис на цветя.

Вече измита, напарфюмирana и напудрена, извади най-красивото и най-финото си бельо — копринен корсаж с дантела и подплата в същия кайсиев цвят. Облече корсаж, а подплатата и чорапите остави върху леглото, преди да отиде в банята да оправи косата си. Нямаше нужда да поглежда в огледалото, за да разбере, че бузите ѝ са поруменели. Никога преди не бе прекарвала толкова време да се пригответя специално за прельствяване ѝ, макар че това я караше да се чувства някак странно приятно, то донякъде бе и смущаващо.

Засмя се. „Нима наистина е възможно след всичко станало помежду ни, след бурното ни любене, все още да изпитвам свян?“

Когато изключи сешоара, чу иззвънняването на входната врата. Обзе я паника. Изтича в спалнята и погледна часовника върху нощното шкафче. Или Мангас бе много подранил, или някой съсед бе изbral ужасно неподходящо време за посещение. Грабна халата от закачалката и забърза към антрето.

— Идвам! — извика в отговор на второто иззвънняване.

Тихо изстена, когато погледна през шпионката. Беше Мангас. Пристегна колана на халата си и отвори.

— Много рано дойде...

— Знам. И щях да дойда още по-рано, ако не бях се отбил за това.

Той ѝ подаде дълга бяла кутия, завързана с голяма червена панделка.

— Реших, че няма да е зле да те поухажвам.

Когато я поемаше, Ленора видя как усмивката му бавно се стопява. Челото му се сбърчи, а после по лицето му се изписа облекчение.

— Какво има? — попита го.

— Този халат...

И тогава тя разбра. Неволно бе облякла халата, който носеше откакто се бе върнала от Аспен. Бяха го купили за Мангас — единствената дреха, която не му бе изпратила обратно с другите. Беше ѝ нещо като спомен за загубената любов. Бе прекарала безброй зимни вечери, облечена с него, докато седеше на дивана срещу камината и се взираше в игривите пламъчета.

— Защо го носиш? — попита тихо Мангас.

В главата ѝ се появиха куп отговори, но успя да изрече само истината.

— Това бе всичко, което ми остана от теб.

Изражението му ѝ показва колко мъчителен бе споменът за него.

— Никога вече, Ленора! Никога вече няма да позволя да ни се случи нещо такова.

Тя изслуша това обещание с примряло сърце. Протегна ръка към лицето му и нежно го погали.

— Влез вътре и ми разкажи какво стана, след като си тръгнах.

— Достатъчно тежко го преживявам. Ако нямаш нищо против... не ми се говори за това.

Разбира се, че Ленора нямаше нищо против. По-късно щяха да имат много време. Тази вечер бе само тяхна.

Мангас я последва в кухнята. Тя взе една кристална ваза и потопи в нея розите.

— Благодаря ти. Най-много обичам жълтите рози.

Той следеше с поглед всяко нейно движение, сякаш бе моряк, приближаващ брега след дълго отсъствие от дома. За кой ли път забеляза колко са красиви гърдите ѝ и си припомни как те се притискаха към него в леглото. Погледът му се плъзна по изящната извивка на бедрото ѝ и си спомни колко гладка бе кожата ѝ.

Сякаш прочела мислите му, жестовете на Ленора започнаха да показват колко много тялото ѝ копнее за докосването му. Когато плътно пристегнатият колан се поразхлаби и предницата на халата разкри предизвикателно бюста ѝ, тя дори не направи опит да го стегне отново. С привидно спокойствие обсъждаха в кой ресторант да се обадят за резервация, но в същото време в тях се събуждаха старите чувства. Ленора понечи да занесе цветята в другата стая и видя, че очите на Мангас бяха приковани в плътта, разголила се там, където халатът бе разтворен. По цялото ѝ тяло премина тръпка на страстно желание. Смутено прокара език по устните си, бързо мина покрай него и влезе във всекидневната. Мангас затаи дъх.

След като остави розите върху масата и няколко пъти се опита да оправи една от пъпките, която постоянно се обръща в обратна посока, тя се извърна и го погледна. Мангас стоеше на прага и я наблюдаваше с неразгадаем израз на лицето.

Леко разкрачен и с ръце, небрежно пъхнати в джобовете, той би могъл да донесе огромна печалба на производителя на костюма, ако дори и една малка част от секспапила му можеше да бъде продадена заедно с този костюм. Ленора тихо въздъхна, докато попиваше мъжествената му красота. Приятният кафяв цвят на плата караше кожата му да изглежда почти златиста. Напрежението помежду им правеше въздуха твърде тежък за дишане.

Мангас разтри врата си и по начина, по който го направи, Ленора разбра, че решението му да прекарат вечерта без никаква агресивност от негова страна бързо се променяше. Идеята му да я ухажва съвсем

бавно — така, че да положат солидни основи за своята любов — основи, които нищо не може да разруши, бързо се топеше от опасната близост с нея.

„Но — предупреди го строг вътрешен глас, — този път трябва да имаме нещо, което да ни задържи заедно. Нещо, което да устои, независимо колко труден път ще ни се наложи да изминем.“

Знаеше, че просто не може да, живее без нея. Ужасно много му се искаше да я люби сега, но повече от това желаеше да я има за цял живот.

— Защо не привършиш с обличането? През това време ще се обадя в ресторанта — каза най-сетне той.

Ленора едва се сдържа да не изкреши. „Никога ли няма да го разбера?!“ Страстното желание се четеше в дълбоката синева на очите му и все пак Мангас я отблъскваше. Сигурно добре разбираше, че тя също иска да се люби с него. „Дали годините, през които поведението ми бе крайно сдържано, не са оказали въздействието си и не са ме направили неспособна да изразя чувствата си дори пред този мъж, пред когото само преди часове призная любовта си?“

Когато тръгна към спалнята, обзе я твърда решимост. „По дяволите! Няма да прекарам вечерта, опитвайки се да се храня, докато всъщност искам да се любя с него!“ Обърна се и видя, че Мангас бе отишъл до телефона.

Той я изгледа въпросително.

— Разтегнала съм някакъв мускул на врата си — промърмори уж небрежно Ленора. — Би ли го разтрил малко?

Мангас се усмихна, приближи се и я извърна с гръб към себе си. После плъзна ръце по раменете ѝ и започна леко да масажира напрегнатите мускули.

— Къде те боли?

— Тук — отвърна Ленора, развърза халата и го съмкна от раменете му.

Усмихна се триумфално, когато чу как дишането му леко се ускори. Небрежно остави халата да падне по-ниско и съмкна презрамките на корсажа си под претекст, че те му пречат.

Мангас вече бе сигурен какви бяха намеренията ѝ. За миг си помисли да я изпрати в спалнята, а самият той да се върне при телефона. Но после също се усмихна доволно и си припомни, че макар

през живота си да бе имал много прозвища, никога не бе наречен „глупак“.

„Ще си поговорим, ще си кажем всичко, което имаме да си казваме... но по-късно. А сега...“

Отмести настрата златистокестеняващата й коса и притисна устни до шията ѝ. Този допир предизвика бурен копнеж у него. Хвана я и я притегли до себе си. Постави длани на гърдите ѝ и я притисна още поплътно до тялото си. Целувайки бавно приятно ухаещата ѝ кожа, стигна до ухото ѝ. Пое между зъбите си меката му част и докосна с върха на езика вътрешността му.

След като остави важна следа по чувствителните извики, тихо промърмори:

— Не мислиш, че е време вече да се облечеш? Няма да успеем да запазим маса...

Думите му изведнъж я изтръгнаха от приятния унес. Ленора извърна лице към него и го погледна в очите. Премреженият страстен поглед опроверга думите му и тя разбра, че просто я е провокирал.

По устните ѝ заигра лека усмивка, когато си припомни първото им любене. Колко нетърпеливо се бе учила от този мъж. Колко дръзко искаше да му достави удоволствие! Притисна ръце в бедрата му, проследи изпънатите им мускули, приближавайки все повече издущината на слабините му. После го целуна ефирно по устните.

— Почакай минутка! Ей сега ще се върна.

Когато тръгна към кухнята, Ленора започна да вдига халата обратно върху раменете си, но само след миг размисли, остави го да се свлече и го сложи върху стола, покрай който минаваше.

Мангас потръпна от този толкова съблазнителен жест, който тя успя да направи с привидна непринуденост. Не бе сигурен как се нарича бельото ѝ, но знаеше, че никога не е виждал нещо повъзбуджащо. Дантелата по извицата над ханша правеше краката ѝ да изглеждат невероятно дълги, като изваяни.

„Внимавай, Мангас! — предупреди го вътрешният глас. — Ако разбере колко бързо губиш самоконтрол, може да се уплаши. Ще си помисли, че полуудяваш!“

Когато Ленора се върна в стаята, едната презрамка пак се бе съмкнала от рамото ѝ и оголваше прекрасна заобленост от гръдта ѝ, малко над зърното. Ленора забеляза възхитения му гладен поглед.

— Много старателно избрах да облека точно това. Радвам се, че го одобряваш.

Застана пред него и започна да разкопчава жилетката му.

— Надявам се, че нямаши нищо против... Реших, че идеята ти да вечеряме навън е просто глупава. Колкото повече мислех, толкова повече осъзнавах, че ще трябва да положа усилия, за да прекараме тези часове... А всъщност това, което искам, е тук, до мен...

Тя погали шията му.

— Бих могла да пригответя салата със скариди — промърка, — но ако настояваш, ще излезем да вечеряме навън... Стига само да е покъсно...

Бе разкопчала напълно жилетката, затова се зае с ризата.

— Надявам се, не мислиш, че съм твърде агресивна — каза, докато ръката й се промъкваше под нея. — Но след като съм прекарала няколко месеца само със, спомени за теб, просто няма начин да не се възползвам от това, че си тук... Не ми се иска да те изпусна заради порция храна.

Мангас щастливо се засмя и я повдигна.

— Ленора Мишел Рандолф, ти пропусна и последната си възможност да прекараши вечерта навън... А сега ще те любя така страстно, че накрая ще ме молиш да спра.

— Мислех, че трябваше да присъстваш някъде утре — подхвърли тя, докато го целуваше. — И как научи второто ми име?

Мангас я оставил до леглото.

— Знам всичко за теб.

— Например?

Той задържа лицето й между длани и я погледна в очите. Внезапно стана сериозен.

— Например... въпреки че много се стара да го избегнеш, ти все пак се влюби в мъж, който...

Ленора сложи пръсти върху устните му.

— Внимавай, приятел — предупреди го шеговито, опитвайки се да отложи момента, когато ще трябва да застанат с лице към последната стена помежду им. — Случайно говориш за мъжа, когото обичам.

Мангас целуна един по един пръстите й.

— Ленора... — въздъхна, без да обръща внимание на безмълвните й молби засега да не засяга тази тема. — Това, което се опитвах да направя, бе толкова погрешно. Изглежда ми почти... почти невъзможно да кажа колко съжалявам. Поведението ми бе непростимо. Колкото и да се опитвам, не мога да намеря логични причини за лудостта, която ме бе обхванала тогава. Зная само, че когато видях Ейдриън след толкова много години отново в „Уинчестър“, се почувствах като спящ вулкан, готов всеки миг да изригне. Дотогава нямах представа, че омразата ми към този човек все още е жива в душата ми. Мислех, че вече съм оставил миналото зад гърба си... Когато се върнах в Колорадо, открих, че колежът ще бъде закрит и че от цялата тази работа ще бъде облагодетелстван Ейдриън. Е, това разбуди заспалата в мен омраза. Okaza се, че миналите събития и лошите спомени не само че не са избледнели, но напротив, станали са още по-болезнени. Сякаш всичко, случило се между мен и Ейдриън, е станало едва вчера, а не преди десет години.

Уморен от влиянието, което Ейдриън все още имаше над живота му, Мангас се опита да отстрани от съзнанието си всички мисли за него. Гласът му стана по-тих и приглушен.

— Нещо в мен не можеше да позволи колежът да бъде закрит. Да намеря начин да спася колежа се превърна в начин да изплатя стар дълг на човек, когото твърде късно осъзнах, че съм обичал много. Вече бях започнал да мисля, че никога не ще мога да платя този дълг.

Нежно погали бузата ѝ.

— Ти бе замесена във всичко съвсем случайно. Още щом те видях, въпреки че бе доста далеч, разбрах, че си много особена. Когато си помислих, че ти и Ейдриън... Беше сякаш... — Мангас се помъчи да намери подходящи думи. — Не мога да го обясня. Помня само, че тогава у мен се надигна див гняв. Не можех да му позволя...

— Стига!

Ленора отново сложи пръсти върху устните му. Дълго се взира в него, преди да продължи.

— След първия ти разказ за това аз го използвах като бариера помежду ни. Това бе удобно оправдание, което ми позволяваше да не мисля за неясното си бъдеще. Винаги, когато се опитвах да се убедя, че съм била използвана, извиквах на помощ наранената си гордост. Така не ми се налагаше да се примиря с истинските си чувства. Не можех да

ти прости, дори не се опитвах да разбера, че това, което възнамеряваше да ми сториш, не е било истинска част от теб. Не можех да си позволя отново да стана уязвима...

Доста се колеба, но макар и с голямо усилие, тя все пак изрече:

— Промених се, Мангас. През изминалата година най-сетне пораснах. И през това време разбрах, че наистина съм талантлив архитект. Сега вече знам, че мога да оцелея и без „Мейсън, Лангли и Мейсън“. Знам също, че дори и да отдам сърцето си на някой мъж, пак ще си бъда аз. Доста време ми трябваше, но... най-сетне престанах да се страхувам.

Посегна да отметне косата от челото му и меките черни кичури се изпълзнаха между пръстите й.

— Обичам те — прошепна му. — Надявам се, че няма да ти омръзне да чуваш това, защото никога няма да спра да ти го повтарям.

Мангас я целуна и цялата болка, която се издигаше като стена помежду им се изпари, сякаш бе утринна роса. Той бързо се освободи от дрехите, които Ленора вече бе започнала да разкопчава. После отново се отдаде на ласките й, взе я на ръце и бавно я повдигна. Обсипа с целувки копринената кожа на корема й. Прокара влажна следа покрай дантелата, покриваща гърдите й...

Ленора обви краката си около кръста му и остави презрамките на корсажа й съвсем да се свлекат, за да може Мангас да достигне с устни до зърната й. Той пое първо едното, после другото, като ги притискаше със зъби и ги галеше с език.

Нежно я положи върху леглото и се излегна до нея. Прокара ръце по лицето й... по шията. Когато докосна бузата й, тя се извърна и целуна дланта му, очертавайки с език влажен кръг по нея. После потърси устните му.

Докато се целуваха, Мангас плъзна ръка по шията към едрата й гръден и я обхвана. Ленора се изви в дъга, за да посрещне ласките му. Той разтърка с пръсти зърното й и това изтрягна дълбок стон от гърлото й. Много бавно ръката му се премести към талията, после към корема, после още по-надолу по кадифената кожа. Когато най-сетне докосна сърцевината на нейния копнеж, Ленора имаше чувството, че ще експлодира. Мангас все още отлагаше върховния миг с нежните си ласки, които я караха да диша на пресекулки. За да премахне и последното препятствие помежду им, той изхлузи от хълбоците й

миниатюрните бикини, проследявайки с устни пътя на копринената материя, докато тя се спускаше надолу по бедрата ѝ. После се върна обратно със страстни целувки, които караха Ленора да се гърчи от нетърпение.

Толкова дълго бяха разделени и толкова бяха страдали, че Мангас бе решил да я люби с безкрайна нежност. Но скоро бе така погълнат от страсти си, че забрави за всичко друго. Движенията им ставаха все по-ритмични, а тихите им викове все по-задъхани. И накрая се сляха в едно неделимо цяло — съюз на две тела, на две души.

По-късно, когато лежеше отмаяла в прегръдките му, Ленора чу как Мангас изпусна дълбока въздишка на задоволство. Той ласкателно влажните кичури коса от бузите ѝ и прошепна:

— Трябваше да го предвидя...

Ленора го изчака да продължи, но тъй като той не го направи, попита:

— Какво трябваше да предвидиш?

— Това, което се случи между нас. Ние бяхме като два буреносни облака в небето.

Мангас я притегли по-близо и я целуна по челото.

— Искрата, която премина помежду ни още при първата ни среща, бе предопределена да се превърне в мълния — толкова ярка, че да освети цялото небе.

— Много красив момент, но... и много кратък. Какво става след мълнията?

Ленора се превъртя и се надигна на лакти, за да го погледне. Усмивката, която се изльчваше от очите му, накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— След мълнията, хубава моя Ленора, идва експлозията, която обявява нашето сливане за вечни времена.

И докато го целуваше, тя усети, че наистина ще е така. Почти незабелязано вечерта се превърна в звездна нощ, а нощта роди утро, озарено от първите лъчи на слънцето.

Мангас сподели с Ленора всичко от себе си, а тя му дари любовта си...

Въпреки че не бяха спали, на сутринта, когато се явиха в съда, никой от тях не изглеждаше уморен. За да избегнат въпросите и да не привлекат вниманието върху себе си, влязоха поотделно. Ленора се настани на един от задните редове и зачака.

След приключването на всички формалности, Мангас бе призован като свидетел.

Само за миг, докато Роджър Браун — адвокатът на защитата — подготвяше въпросите си, погледът на Мангас срещна нейния. Любовта и топлината, които се изльчваха от очите му, я накараха да забрави всичките си страхове. Нямаше значение как щеше да завърши всичко днес — те щяха да бъдат заедно.

Роджър Браун се приближи към свидетелското място.

— Мишър Тейлър — започна той, — бихте ли казал на съда нещо повече за себе си?

Мангас разказа с безизразен глас за своя произход. Едва когато Браун го заразпитва за отношенията му със семейство Уинчестър, репортерите отвориха бележниците си и започнаха да пишат.

— И тъй... — рече замислено Роджър Браун — нека да изложа нещата по-ясно. Много преди да се запознаете с Ейдиън Уинчестър, синът, вече сте се познавал с Ейдиън Уинчестър, баща.

— Да, така е.

— Защо не ни кажете някои подробности около тези отношения?

Спомените смекчиха чертите на Мангас. Преди да заговори, той леко се поотпусна.

— Мишър Уинчестър бе един от най-добрите хора, които съм срещал някога. Изискан, но скромен, въпреки че бе наследил огромно богатство. Веднъж сподели с мен, че е бил нещастен през по-голямата част от живота си тъкмо заради това наследство. Каза ми също, че в семейство Уинчестър имало традиция най-големият син да удвои богатството, оставено от баща му. Това бе непосилна задача за този човек, който цял живот е искал да се отдаде на науката.

Мангас погледна адвоката, окашля се и продължи:

— Когато мишър Уинчестър разбра, че посещавам лекциите в колежа, но не мога да се запиша за студент, той ме направи нещо като свое протеже. През трите години на следването ми стана за мен почти баща. По-късно напуснах Колорадо поради лични проблеми и единствено с него поддържах постоянна връзка. След близо година

няколко от писмата ми бяха върнати — разбрах, че той и жена му са загинали при самолетна катастрофа... Скоро след това получих писмо, което ме уведомяваше, че съм бил включен в завещанието му. Покъсно получих чек и саморъчно написана бележка от мистър Уинчестър. Пишеше, че...

Мангас спря, пое си дълбоко въздух и се опита да намери начин да каже нещо, което никога не бе изричал на глас.

— Пишеше ми, че ме е обичал като син, и че познанството му с мен е направило живота му по-щастлив.

Погледна Ленора и видя как тя изтрива сълзите си.

Следващите спомени го накараха да се усмихне.

— Даваше ми съвети как да използвам парите. И мога да добавя още, че тези съвети бяха много добри.

Посегна с обичайния си жест и разтри врата си.

— Тогава тези пари ми се струваха цяло състояние, въпреки че всъщност не бяха чак толкова много. Те ми помогнаха да осъществя мечтата си — да имам собствена компания за компютри. Когато разбраха, че разполагам с капитал, банките веднага се съгласиха да ми дадат заем за останалото, от което имах нужда. Накратко, „Апачи компютърс“ се роди в деня, в който пристигна този чек.

Адвокатът внимателно настърчи Мангас да продължи историята си.

— За пръв път се върнах в Колорадо след десетгодишно отсъствие... и от една статия научих, че колежът ще бъде закрит. Не можех да оставя това да се случи — не можех да загърбя миналото. Твърде много дължах на мистър Уинчестър, затова не исках да позволя да изчезне нещо, което толкова обичаше. Най-сетне ми се бе предоставила възможност да се отплатя за всичко, което той бе сторил за мен... и го направих.

Ленора едва прегълтна новите сълзи, напълнили очите ѝ. Най-сетне и последната загадка около Мангас се бе разбудила. След тези разкрития из залата се разнесе тих шепот. Няколко репортера напуснаха местата си. За тях делото бе приключило. Ленора ги видя да тичат към стълбите и никак не ѝ бе трудно да отгатне заглавията в утрешните вестници.

Когато отново погледна към съдията, видя, че той говореше с адвокатите. След като се върнаха по местата си, бе обявена почивка.

Всички свързани с делото — и адвокати, и клиенти — се събраха в кабинета на съдията.

Ленора нетърпеливо изчакваше някакъв знак за това, какво става там. Докато се разхождаше из фоайето, от време на време надникваше в залата, защото се страхуваше, че делото може да продължи без нея. За всеки случай влезе да изчака вътре.

Най-после те се появиха. Ленора веднага потърси погледа на Мангас. Той я гледаше с любов, но нищо повече не можеше да се разбере. После погледна Чарлс Бингъм. Топла усмивка бе заличила част от умората му, но това не даваше големи надежди, че делото може да е свършило благоприятно.

В залата отново бе въдворен ред. Без никакво предисловие съдията съобщи, че заинтересованите страни са постигнали компромисно решение.

Само след миг тишина настъпи суматоха. Журналистите се опитваха да вземат интервюта, някои от присъстващите излизаха. Около сияещия от щастие Чарлс Бингъм се бяха струпали студенти, които го прегръщаха и се ръкуваха с него.

Без да обръща внимание на репортерите, Мангас си проправи път към Ленора. Привлече я към себе си и я прегърна.

— Компромис? — прошепна загрижено тя.

Мангас се усмихна широко.

— Ейдриън оттегли обвиненията си.

Когато се целунаха, около тях започнаха да проблясват светковиците на фотоапаратите.

Най-после обърнаха внимание на въпросите, които валяха от всички страни.

— А сега какво, мистър Тейлър?

Мангас погледна нетърпеливата млада журналистка, после се обърна към Ленора и се взря в очите ѝ.

— Не питате, когото трябва... — каза той многозначително.

— Мис Рандолф?

Очите на Ленора не се откъсваха от лицето му, когато отговаряше.

— Мистър Тейлър и аз имаме много работа. Между другото, ще трябва да решим колко време може да отдели всеки от нас за меден месец.

Щастието сякаш я обгръщаше като блъскав ореол. Ленора погледна репортерката и притеснено добави:

— Разбира се, ако приеме предложението ми...

Отново вдигна лице към Мангас и веднага потъна в прекрасния свят на ласковите му очи. Сякаш много отдалеч чу как русокосата журналистка подхвърли:

— Обзала гам се, че знам какъв ще бъде отговорът му.

Издание:

Джорджия Боковън. След мълнията

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1997

Редактор: Йордан Давчев

ISBN: 954 439 442–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.